

Fremsat den 2. oktober 2019 af skatteministeren (Morten Bødskov)

Forslag

til

Lov om ændring af registreringsafgiftsloven og forskellige andre love¹⁾

(Styrket regelefterlevelse på motorområdet, skærpet bødepraksis ved overtrædelse af registreringsafgiftsloven og øvrige punktafgiftslove og øvrige tilpasninger af reglerne på motorområdet)

§ 1

I registreringsafgiftsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 177 af 25. februar 2019, foretages følgende ændringer:

1. I § 2, stk. 3, ændres »§§ 4-6 b« til: »§§ 4-5 e«.
2. § 3, stk. 4, ophæves.
3. I § 3 b, stk. 1, 1. pkt., udgår »eller et fast driftssted, der er beliggende her i landet eller i udlandet«.
4. I § 3 b indsættes efter stk. 3 som nye stykker:
»Stk. 4. Køretøjer, for hvilke der er indgivet ansøgning efter stk. 1, kan tages i anvendelse, inden der er meddelt tilladelse efter stk. 1, når følgende betingelser er opfyldt:
1) Køretøjet er registreret i Køretøjsregisteret.
2) Der er indgivet en skriftlig erklæring om straks-ibrugtagning til told- og skatteforvaltningen.
3) Der er sket betaling af afgiften efter stk. 2 og forrentningen efter stk. 3 beregnet på baggrund af en af leasinggiver oplyst afgiftspligtig værdi for køretøjet.
4) Told- og skatteforvaltningen har ikke tidligere givet afslag eller truffet afgørelse om, at kriterierne for at betale afgift efter denne bestemmelse ikke var opfyldt på baggrund af en ansøgning efter stk. 1 fra samme ansøger for det samme køretøj, som tidligere har været ibrugtaget efter denne bestemmelse.
Stk. 5. Er der for et køretøj, som er taget i anvendelse i medfør af stk. 4, oplyst en afgiftspligtig værdi for køretøjet, som afviger fra den afgiftspligtige værdi opgjort efter §§ 8 og 9 eller § 10, reguleres afgiftsbeløbet, og told- og skatteforvaltningen efteropkræver eller tilbagebetaler differencen. Opnås tilladelse efter stk. 1 ikke for et køretøj, som er taget i

anvendelse i medfør af stk. 4, skal nummerpladerne afleveres og køretøjet afmeldes fra Køretøjsregisteret straks efter meddelelsen af afslaget på eller afvisningen af ansøgningen, eller straks efter tilbagebetaling, bortfald el.lign. af ansøgningen. Hvis køretøjets nummerplader ikke afleveres rettidigt, skal køretøjets nummerplader efter anmodning fra told- og skatteforvaltningen snarest inddrages ved politiets foranstaltning. Ved tilbagebetaling, bortfald el.lign. af ansøgningen træffer told- og skatteforvaltningen afgørelse om, hvorvidt kriterierne for at betale afgift efter denne bestemmelse var opfyldt i den periode, hvor køretøjet var taget i brug efter stk. 4. Told- og skatteforvaltningen tilbagebetaler eventuelle forudbetalte beløb, som vedrører den del af afgiftsperioden opgjort som hele måneder, jf. stk. 2 og 3, som ligger efter tidspunktet for enten afslaget på ansøgningen eller bortfald el.lign. af ansøgningen, med fradrag af 15 pct., dog fradrag på mindst 8.500 kr.«

Stk. 4-13 bliver herefter stk. 6-15.

5. I § 3 b, stk. 4, 1. pkt., der bliver stk. 6, 1. pkt., ændres »7 og 8« til: »10 og 11«, og i stk. 4, 2. pkt., der bliver stk. 6, 2. pkt., ændres »stk. 6« til: »stk. 8«.

6. I § 3 b, stk. 6, 3. pkt., der bliver stk. 8, 3. pkt., ændres »1. pkt. finder ikke anvendelse for følgende ændringer af leasingaftalen, forudsat at« til: »Uanset 1. pkt. kan der foretages følgende ændringer i leasingaftalen uden told- og skatteforvaltningens fornyede godkendelse efter stk. 1, når«.

7. § 3 b, stk. 6, nr. 4-6, der bliver stk. 8, nr. 4-6, ophæves. Nr. 7 bliver herefter nr. 4.

¹⁾ Loven har som udkast været notificeret i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/1535/EU om en informationsprocedure med hensyn til tekniske forskrifter samt forskrifter for informationssamfundets tjenester (kodifikation).

8. I § 3 b, stk. 6, der bliver stk. 8, indsættes efter nr. 7, der bliver nr. 4, som nyt nummer:

»5) En ændring, som er uden betydning for opnåelse af tilladelse efter stk. 1.«

9. § 3 b, stk. 9, der bliver stk. 11, affattes således:

»Stk. 11. Ændres leasingaftalen i andre end de i stk. 8 opregnede tilfælde, uden at aftalen med de ønskede ændringer indsendes til told- og skatteforvaltningen til godkendelse, og anvendes køretøjet uanset forpligtelsen i stk. 8, 1. pkt., efter det tidspunkt, hvor den pågældende ændring er foretaget, forfalder den fulde registreringsafgift for køretøjet efter § 1, stk. 1, opgjort efter reglerne i §§ 4-5 e fra ændringstidspunktet.«

10. I § 3 b, stk. 10, 1. pkt., der bliver stk. 12, 1. pkt., udgår », som indgås af virksomheder, som ikke er hjemmehørende her i landet, og som ikke anvender de standardformularer, der er nævnt i stk. 9,«.

11. I § 3 b, stk. 13, der bliver stk. 15, indsættes efter 1. pkt. som nyt punktum:

»Skatteministeren kan endvidere fastsætte nærmere regler om kriterier for ibrugtagning af køretøjer i medfør af stk. 4 og de administrative eller sanktionsmæssige konsekvenser af denne ibrugtagning, jf. stk. 5.«

12. I § 3 b, stk. 13, 2. pkt., der bliver stk. 15, 3. pkt., ændres »stk. 12« til: »stk. 14«.

13. § 7 b, stk. 7, ophæves.

14. I § 7 c, stk. 1, 1. pkt., udgår »for et køretøj, der, regnet fra anmodningens indgivelse, første gang er registreret for mere end 10 år siden,«.

15. I § 7 c, stk. 1, 2. pkt., ændres »køreklar stand« til: »registreringsklar stand«.

16. I § 7 c, stk. 1, 4. pkt., ophæves.

17. I § 7 c, stk. 2, 3. pkt., ændres »3 uger« til: »9 uger«.

18. I § 7 c, stk. 2, 6. pkt., ændres »3 måneder« til: »6 måneder«.

19. I § 7 c indsættes som stk. 6 og 7:

»Stk. 6. Sammen med en anmodning om godtgørelse af afgiften efter § 7 b for et køretøj betales et gebyr på 1.950 kr. Gebyret betales af den, der anmoder om godtgørelsen.

Stk. 7. Skatteministeren fastsætter de nærmere regler for gebyret.«

20. § 7 c, stk. 6 og 7, affattes således:

»Stk. 6. Sammen med en anmodning om godtgørelse af afgiften efter § 7 b for et køretøj betales et gebyr, som betales af den, der anmoder om godtgørelsen.

Stk. 7. Skatteministeren fastsætter de nærmere regler for gebyret, herunder beløbets størrelse.«

21. I § 9 a, stk. 3, 1. pkt., ændres »§ 3 b, stk. 7« til: »§ 3 b, stk. 10«.

22. I § 14, stk. 1, nr. 1, ændres »et køretøj,« til: »et køretøj og«.

23. § 14, stk. 1, nr. 2, ophæves.
Nr. 3 bliver herefter nr. 2.

24. § 16, stk. 2, ophæves.
Stk. 3 bliver efter stk. 2.

25. I § 16, stk. 3, der bliver stk. 2, udgår »eller godtgørelse«.

26. I § 20, stk. 9, ændres »§ 3 b, stk. 4« til: »§ 3 b, stk. 6«.

27. I § 21, stk. 1, 1. pkt., ændres »en registreret virksomheds salg« til: »en virksomheds køb eller salg«.

28. I § 21, stk. 1, 3. pkt., indsættes efter »bero hos«: »køberen og«.

29. I § 21, stk. 2, indsættes efter »nævnte vedrørende«: »køb eller«.

30. I § 25, stk. 1, 2. pkt., indsættes efter »fremstilling af køretøjer«: », enhver, der erhvervsmæssigt udlejer køretøjer, og enhver fysisk eller juridisk person, der er interesseforbundet med eller nærtstående til en sådan køber, sælger, leverandør eller udlejer, jf. ligningslovens § 2, stk. 1-4,«, og »fornødne« ændres til: »nødvendige«.

31. I § 25, stk. 2, 1. pkt. ændres »samt hos andre virksomheder, der erhvervsmæssigt afsætter afgiftspligtige køretøjer« til: », hos andre virksomheder, der erhvervsmæssigt afsætter eller udlejer afgiftspligtige køretøjer, og hos fysiske eller juridiske personer, der er interesseforbundne med eller nærtstående til sådanne virksomheder, jf. ligningslovens § 2, stk. 1-4«.

32. Efter § 25 indsættes:

»§ 25 a. Efterkommes en anmodning om oplysninger efter § 25, stk. 1, 4 og 5, ikke, kan told- og skatteforvaltningen give pålæg om, at oplysningerne skal indsendes inden en fastsat frist, og pålægge daglige tvangsbøder fra fristens overskridelse indtil pålægget efterkommes.

Stk. 2. Landsskatteretten eller skatteankesforvaltningen kan tillægge en klage over et pålæg efter stk. 1 opsættende virkning, hvis særlige omstændigheder taler derfor. Landskatterettens afgørelse kan træffes af en retsformand.«

33. I § 27, stk. 1, ændres »den, der« til: »den, som«.

34. I § 27, stk. 1, nr. 2, ændres »§ 3 b, stk. 6, 1. pkt., og stk. 8, 1. pkt.« til: »§ 3 b, stk. 4, stk. 5, 2. pkt., stk. 8, 1. pkt., og stk. 10, 1. pkt., og »§ 24,« ændres til: »§ 24 eller«.

35. I § 27, stk. 1, nr. 3, indsættes efter »§ 3 c, stk. 1,«: »jf. dog § 3 b, stk. 4,«.

§ 2

I lov om registrering af køretøjer, jf. lovbekendtgørelse nr. 223 af 27. februar 2019, som ændret ved § 3 i lov nr. 715 af 25. juni 2010, foretages følgende ændringer:

1. I *fodnoten* til lovens titel indsættes efter »Rådets direktiv«: »2014/46/EU af 3. april 2014 om ændring af Rådets direktiv 1999/37/EF om registreringsdokumenter for motorkøretøjer, EU-tidende 2014 nr. L 127, s. 129, og Europaparlamentets og Rådets«.

2. Efter § 17 indsættes:

»§ 17 a. Told- og skatteforvaltningen kan udveksle oplysninger med den kompetente myndighed i en medlemsstat i Den Europæiske Union med henblik på at foretage elektronisk søgning i oplysninger fra Køretøjsregisteret og det tilsvarende nationale udenlandske register til brug for efterforskning af mistanke om momssvig og med henblik på at opdage momssvig, og til brug for registrering af køretøjer og opkrævning af registreringsafgift og andre køretøjsrelaterede afgifter.«

§ 3

I affalds- og råstofafgiftsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 412 af 21. april 2017, som ændret ved § 1 i lov nr. 1728 af 27. december 2018, foretages følgende ændring:

1. I § 33, *stk. 1*, ændres »den, der« til: »den, som«.

§ 4

I lov om afgift af hermetisk forseglede nikkel-cadmiumakkumulatorer (lukkede nikkel-cadmium-batterier), jf. lovbekendtgørelse nr. 244 af 10. marts 2017, som ændret ved § 1 i lov nr. 1431 af 5. december 2018 og § 2 i lov nr. 1728 af 27. december 2018, foretages følgende ændring:

1. I § 32, *stk. 1*, ændres »den, der« til: »den, som«.

§ 5

I lov om afgift af bekæmpelsesmidler, jf. lovbekendtgørelse nr. 232 af 26. februar 2015, som ændret ved § 3 i lov nr. 1728 af 27. december 2018, foretages følgende ændring:

1. I § 40, *stk. 1*, ændres »den, der« til: »den, som«.

§ 6

I brændstofforbrugsafgiftsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1453 af 30. november 2018, som ændret ved § 2 i lov nr. 1730 af 27. december 2018, foretages følgende ændringer:

1. I § 7 indsættes som nye stykker:

»*Stk. 2.* Kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om fritagelse for afgifter efter stk. 1, 1. og 2. pkt. Told- og skattefor-

valtningen træffer afgørelse om ophør af afgiftsfritagelsen efter stk. 1, 3. pkt.

Stk. 3. Kommunalbestyrelsens afgørelser efter stk. 1, 1. og 2. pkt., kan påklages til Ankestyrelsen. Told- og skatteforvaltningens afgørelser efter stk. 1, 3. pkt., kan påklages til Landsskatteretten.«

Stk. 2 bliver herefter til stk. 4.

2. I § 15, *stk. 1*, ændres »den, der« til: »den, som«.

3. I § 15 a, *stk. 3, 4. pkt.*, ændres »opkrævningslovens §§ 15, 15 a og 15 b« til: »§§ 13-15 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige«.

§ 7

I lov om afgift af cfc og visse industrielle drivhusgasser (cfc-afgiftsloven), jf. lovbekendtgørelse nr. 69 af 17. januar 2017, som ændret ved § 2 i lov nr. 1431 af 5. december 2018 og § 4 i lov nr. 1728 af 27. december 2018, foretages følgende ændring:

1. I § 17, *stk. 1*, ændres »den, der« til: »den, som«.

§ 8

I chokoladeafgiftsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1010 af 3. juli 2018, som ændret ved § 1 i lov nr. 1686 af 26. december 2017 og § 5 i lov nr. 1728 af 27. december 2018, foretages følgende ændring:

1. I § 26, *stk. 1*, ændres »den, der« til: »den, som«.

§ 9

I lov om kuldioxidafgift af visse energiprodukter, jf. lovbekendtgørelse nr. 321 af 4. april 2011, som ændret bl.a. ved § 3 i lov nr. 903 af 4. juli 2013 og senest ved § 1 i lov nr. 331 af 30. marts 2019, foretages følgende ændring:

1. I § 15, *stk. 1*, ændres »den, der« til: »den, som«.

§ 10

I lov om afgift af elektricitet, jf. lovbekendtgørelse nr. 308 af 24. marts 2017, som ændret senest ved § 2 i lov nr. 331 af 30. marts 2019, foretages følgende ændring:

1. I § 15, *stk. 1*, ændres »den, der« til: »den, som«.

§ 11

I emballageafgiftsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1236 af 4. oktober 2016, som ændret ved § 3 i lov nr. 1431 af 5. december 2018, § 1 i lov nr. 1434 af 5. december 2018 og § 6 i lov nr. 1728 af 27. december 2018, foretages følgende ændring:

1. I § 18, *stk. 1*, ændres »den, der« til: »den, som«.

§ 12

I lov om forskellige forbrugsafgifter, jf. lovbekendtgørelse nr. 126 af 22. februar 2018, som ændret ved § 5 i lov nr. 1431 af 5. december 2018 og § 8 i lov nr. 1728 af 27. december 2018, foretages følgende ændring:

1. I § 22, *stk. 1*, ændres »den, der« til: »den, som«.

§ 13

I lov om afgift af naturgas og bygas m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 312 af 1. april 2011, som ændret senest ved § 3 i lov nr. 331 af 30. marts 2019, foretages følgende ændring:

1. I § 21, *stk. 1*, ændres »den, der« til: »den, som«.

§ 14

I lov om afgift af konsum-is, jf. lovbekendtgørelse nr. 127 af 22. februar 2018, som ændret ved § 6 i lov nr. 1431 af 5. december 2018 og § 9 i lov nr. 1728 af 27. december 2018, foretages følgende ændring:

1. I § 10, *stk. 1*, ændres »den, der« til: »den, som«.

§ 15

I lov om afgift af stenkul, brunkul og koks m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1080 af 3. september 2015, som ændret senest ved § 4 i lov nr. 331 af 30. marts 2019, foretages følgende ændring:

1. I § 20, *stk. 1*, ændres »den, der« til: »den, som«.

§ 16

I lov om afgift af kvælstof indeholdt i gødninger m.m., jf. lovbekendtgørelse nr. 1357 af 18. november 2016, som ændret ved § 7 i lov nr. 1431 af 5. december 2018, § 11 i lov nr. 1728 af 27. december 2018 og § 56 i lov nr. 338 af 2. april 2019, foretages følgende ændring:

1. I § 34, *stk. 1*, ændres »den, der« til: »den, som«.

§ 17

I lov om afgift af kvælstofoxider, jf. lovbekendtgørelse nr. 1144 af 13. oktober 2017, som ændret ved § 1 i lov nr. 1385 af 28. december 2011, § 5 i lov nr. 104 af 13. februar 2018 og § 12 i lov nr. 1728 af 27. december 2018, foretages følgende ændring:

1. I § 21, *stk. 1*, ændres »den, der« til: »den, som«.

§ 18

I lystfartøjsforsikringsafgiftsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 165 af 8. februar 2017, som ændret ved § 13 i lov nr.

1728 af 27. december 2018 og § 2 i lov nr. 85 af 30. januar 2019, foretages følgende ændring:

1. I § 11, *stk. 1*, ændres »den, der« til: »den, som«.

§ 19

I lov om energiafgift af mineralolieprodukter m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1118 af 26. september 2014, som ændret senest ved § 5 i lov nr. 331 af 30. marts 2019, foretages følgende ændring:

1. I § 25, *stk. 1*, ændres »den, der« til: »den, som«.

§ 20

I motoransvarsforsikringsafgiftsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 213 af 27. februar 2017, foretages følgende ændring:

1. I § 10, *stk. 1*, ændres »den, der« til: »den, som«.

§ 21

I lov om afgift af visse klorerede opløsningsmidler, jf. lovbekendtgørelse nr. 432 af 2. maj 2017, som ændret ved § 11 i lov nr. 1431 af 5. december 2018 og § 16 i lov nr. 1728 af 27. december 2018, foretages følgende ændring:

1. I § 31, *stk. 1*, ændres »den, der« til: »den, som«.

§ 22

I lov om afgift af skadesforsikringer, jf. lovbekendtgørelse nr. 1482 af 6. december 2017, som ændret ved § 17 i lov nr. 1728 af 27. december 2018, foretages følgende ændring:

1. I § 16, *stk. 1*, ændres »den, der« til: »den, som«.

§ 23

I lov om afgift af spildevand, jf. lovbekendtgørelse nr. 1323 af 11. november 2016, som ændret ved § 8 i lov nr. 1558 af 13. december 2016 og § 6 i lov nr. 331 af 30. marts 2019, foretages følgende ændring:

1. I § 21, *stk. 1*, ændres »den, der« til: »den, som«.

§ 24

I lov om afgifter af spil, jf. lovbekendtgørelse nr. 337 af 7. april 2016, som ændret ved § 2 i lov nr. 686 af 8. juni 2017, § 2 i lov nr. 1725 af 27. december 2018, § 18 i lov nr. 1728 af 27. december 2018 og § 8 i lov nr. 324 af 30. marts 2019, foretages følgende ændring:

1. I § 33, *stk. 1*, ændres »den, der« til: »den, som«.

§ 25

I spiritusafgiftsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 82 af 21. januar 2016, som ændret ved § 2 i lov nr. 947 af 20. december 1999, § 2 i lov nr. 1554 af 13. december 2016, § 5 i lov nr. 1686 af 26. december 2017 og § 3 i lov nr. 104 af 13. februar 2018, foretages følgende ændring:

1. I § 31, *stk. 1*, ændres »den, der« til: »den, som«.

§ 26

I lov om afgift af svovl, jf. lovbekendtgørelse nr. 335 nr. af 18 marts 2015, som ændret ved § 8 i lov nr. 1893 af 29. december 2015, § 9 i lov nr. 1558 af 13. december 2016, § 7 i lov nr. 474 af 17. maj 2017, § 19 i lov nr. 1728 af 27. december 2018 og § 7 i lov nr. 331 af 30. marts 2019, foretages følgende ændring:

1. I § 29, *stk. 1*, ændres »den, der« til: »den, som«.

§ 27

I tinglysningsafgiftsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 843 af 9. august 2019, som ændret ved § 4 i lov nr. 526 af 7. juni 2006, § 20 i lov nr. 1728 af 27. december 2018 og § 4 i lov nr. 270 af 26. marts 2019, foretages følgende ændring:

1. I § 30, *stk. 1*, ændres »den, der« til: »den, som«.

§ 28

I tobaksafgiftsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 19 af 8. januar 2018, som ændret ved § 21 i lov nr. 1728 af 27. december 2018, foretages følgende ændring:

1. I § 25, *stk. 1*, ændres »den, der« til: »den, som«.

§ 29

I lov om afgift af ledningsført vand, jf. lovbekendtgørelse nr. 962 af 27. juni 2013, som ændret senest ved § 2 i lov nr. 104 af 13. februar 2018, foretages følgende ændring:

1. I § 20, *stk. 1*, ændres »den, der« til: »den, som«.

§ 30

I lov om vægtafgift af motorkøretøjer m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1261 af 7. november 2018, som ændret ved § 13 i lov nr. 1431 af 5. december 2018, § 22 i lov nr. 1728 af 27. december 2018 og § 11 i lov nr. 1730 af 27. december 2018, foretages følgende ændring:

1. I § 16 indsættes som *stk. 2* og *3*:

»*Stk. 2.* Kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om fritagelse for afgifter efter *stk. 1*, 1. pkt. Told- og skatteforvaltningen træffer afgørelse om ophør af afgiftsfritagelsen efter *stk. 1*, 2. pkt.

Stk. 3. Kommunalbestyrelsens afgørelser efter *stk. 1*, 1. pkt., kan påklages til Ankestyrelsen. Told- og skatteforvaltningens afgørelser efter *stk. 1*, 2. pkt., kan påklages til Landsskatteretten.«

2. I § 23, *stk. 1*, ændres »den, der« til: »den, som«.

§ 31

I øl- og vinafgiftsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 289 af 23. marts 2017, som ændret ved § 6 i lov nr. 1686 af 26. december 2017, § 6 i lov nr. 104 af 13. februar 2018, § 24 i lov nr. 1728 af 27. december 2018 og § 5 i lov nr. 270 af 26. marts 2019, foretages følgende ændring:

1. I § 25, *stk. 1*, ændres »den, der« til: »den, som«.

§ 32

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2020, jf. dog *stk. 2*.

Stk. 2. § 1, nr. 20 og 22-25, træder i kraft den 1. juli 2020.

Stk. 3. § 1, nr. 2, finder ikke anvendelse for køretøjer, der er anmeldt til registrering før den 1. januar 2020.

Stk. 4. § 1, nr. 13, 14 og 16-19, finder ikke anvendelse for anmodninger om eksportgodtgørelse, der er indgivet før den 1. januar 2020.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
 - 1.1. Lovforslagets formål og baggrund
2. Lovforslagets hovedpunkter
 - 2.1. Afskaffelse af selvanmelderordningen ved eksport af brugte køretøjer
 - 2.1.1. Gældende ret
 - 2.1.2. Den foreslåede ordning
 - 2.2. Indførelse af gebyr ved eksport af brugte køretøjer
 - 2.2.1. Gældende ret
 - 2.2.2. Den foreslåede ordning
 - 2.3. Ændring af regler for toldsyn ved eksport af brugte køretøjer
 - 2.3.1. Gældende ret
 - 2.3.2. Den foreslåede ordning
 - 2.4. Udbetaling af godtgørelse ved eksport af brugte køretøjer
 - 2.4.1. Gældende ret
 - 2.4.2. Den foreslåede ordning
 - 2.5. Ophævelse af regel om nedsættelse af registreringsafgift ved første registrering af brugte biler og motorcykler i Danmark
 - 2.5.1. Gældende ret
 - 2.5.2. Den foreslåede ordning
 - 2.6. Skærpet bødepraksis
 - 2.6.1. Gældende ret
 - 2.6.2. Den foreslåede ordning
 - 2.7. Ændring af kontrolbestemmelser i registreringsafgiftsloven
 - 2.7.1. Gældende ret
 - 2.7.2. Den foreslåede ordning
 - 2.8. Indførelse af tvangsbøder ved kontrol af registreringsafgift
 - 2.8.1. Gældende ret
 - 2.8.2. Den foreslåede ordning
 - 2.9. Indsættelse af manglende EU-note
 - 2.9.1. Gældende ret
 - 2.9.2. Den foreslåede ordning
 - 2.10. Udveksling af oplysninger fra Køretøjsregisteret og tilsvarende udenlandske registre via Eucaris
 - 2.10.1. Gældende ret
 - 2.10.2. Den foreslåede ordning
 - 2.11. Straks-ibrugtagning af leasingkøretøjer ved betaling af forholdsmæssig registreringsafgift
 - 2.11.1. Gældende ret
 - 2.11.2. Den foreslåede ordning
 - 2.12. Ændring af leasingaftaler ved betaling af forholdsmæssig registreringsafgift
 - 2.12.1. Gældende ret
 - 2.12.2. Den foreslåede ordning
 - 2.13. Ophævelse af krav om anvendelse af standardformularer ved betaling af forholdsmæssig registreringsafgift
 - 2.13.1. Gældende ret
 - 2.13.2. Den foreslåede ordning
 - 2.14. Indsættelse af bestemmelser om afgørelseskompetence i brændstofforbrugsafgiftsloven og vægtafgiftsloven
 - 2.14.1. Gældende ret
 - 2.14.2. Den foreslåede ordning
3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige
4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
5. Administrative konsekvenser for borgerne
6. Miljømæssige konsekvenser
7. Forholdet til EU-retten

8. *Hørte myndigheder og organisationer m.v.*
 9. *Sammenfattende skema*

1. Indledning

Med lovforslaget foreslås det at gennemføre dele af *Aftale om styrket regelefterlevelse på motorområdet*, som er indgået mellem Socialdemokratiet, Venstre, Dansk Folkeparti, Radikale Venstre, Socialistisk Folkeparti, Enhedslisten, Det Konservative Folkeparti, Alternativet og Liberal Alliance den 2. april 2019.

Med aftalen er parterne enige om at gennemføre en række initiativer, der skal øge regelefterlevelsen og mindske risikoen for svig på motorområdet. Det skyldes, at Motorstyrelsen har konstateret en række udfordringer med selvanmelderordningen for biler, der eksporteres, hvormed der udbetales eksportgodtgørelse på et forkert grundlag, ligesom der er konstateret systematisk snyd med f.eks. toldsynet.

Lovforslaget indeholder derudover en række tilpasninger af reglerne på motorområdet, bl.a. som følge af domme afsagt af Højesteret og EU-Domstolen.

1.1. Lovforslagets formål og baggrund

Det foreslås, at selvanmelderordningen på eksportområdet afskaffes, så Motorstyrelsen fremadrettet vil skulle fastsætte værdien af brugte køretøjer ved eksport med henblik på eventuel udbetaling af eksportgodtgørelse. Derved mindskes risikoen for, at der udbetales eksportgodtgørelse på et fejlagtigt grundlag.

Derudover foreslås det, at der indføres et gebyr for sagsbehandling m.v., som vil skulle betales til Motorstyrelsen af de borgere og virksomheder, der ønsker at få udbetalt eksportgodtgørelse. Gebyret vil være med til at finansiere den meropgave, som Motorstyrelsen vil blive pålagt som følge af, at selvanmelderordningen på eksportområdet foreslås afskaffet.

Det foreslås desuden, at alle køretøjer skal gennemgå et toldsyn forud for eksport. Forslaget vil sikre, at alle køretøjer, der eksporteres, er i såkaldt registreringsklar stand og dermed berettiget til udbetaling af eksportgodtgørelse.

Det foreslås endvidere, at godtgørelsen på 400 kr., der udbetales til eksportører af køretøjer i de tilfælde, hvor der er krav om syn, afskaffes. Synet skal sikre, at udbetaling af eksportgodtgørelse sker på et korrekt grundlag. Det foreslås samtidig at afskaffe den nedsættelse af registreringsafgiften, der sker med 60 kr., når brugte biler og motorcykler registreres for første gang i Danmark. Med afskaffelse af kompensationen ved eksport og import af brugte køretøjer tydeliggøres det, at det er eksportørens ansvar at sikre, at eksportkøretøjerne opfylder kravene til udbetaling af godtgørelse, herunder at køretøjerne er i registreringsklar stand, og ligeledes at det er importørens ansvar at sikre, at de brugte biler og motorcykler er i registreringsklar stand.

Det foreslås, at fristerne for udbetaling af eksportgodtgørelse forlænges. Det vil give Skatteforvaltningen mulighed for at foretage en grundigere kontrol af en anmodning om

udbetaling af eksportgodtgørelse, før godtgørelsen udbetales.

Herudover foreslås det, at sanktionspraksis skærpes ved at forhøje bødeniveauet til det dobbelte ved unddragelse af registreringsafgift og øvrige punktafgifter, så det svarer til bødeniveauet ved unddragelse af skat og moms. Foruden denne skærpelse af sanktionspraksis fremgår det af aftalen om styrket regelefterlevelse på motorområdet, at både fysiske og juridiske personer i højere grad end i dag straffes ved unddragelse af registreringsafgift, f.eks. hvor en overordnet medarbejder i et selskab medvirker til svig begået i selskabet. Efter gældende regler og praksis er det muligt i sådanne tilfælde at straffe både den fysiske og juridiske person, men ved aftalen er det forudsat, at denne mulighed oftere skal finde anvendelse. Dette vil der blive taget initiativ til i et samarbejde mellem Skatteforvaltningen og Anklagemyndigheden.

Det foreslås endvidere at forbedre Skatteforvaltningens muligheder for at indhente oplysninger til brug for kontrollen med registreringsafgift. Det sker ved, at kredsen af personer og virksomheder, der omfattes af lovens kontrolbestemmelser, udvides. Baggrunden herfor er, at visse virksomheder, der ikke omfattes af disse bestemmelser, kan være i besiddelse af nødvendige oplysninger til brug for kontrollen med registreringsafgift.

Det foreslås i samme forbindelse at give Skatteforvaltningen mulighed for at udstede tvangsbøder, hvis materiale, som Skatteforvaltningen har anmodet om, ikke indsendes. Bestemmelsen vil svare til Skatteforvaltningens mulighed for at anvende tvangsbøder i forbindelse med kontrol af en række andre skatter og afgifter.

Det foreslås også, at oplysninger om køretøjer, ejere og brugere fra Køretøjsregisteret gøres tilgængelige for kompetente myndigheder i andre EU-lande via det europæiske informationssystem vedrørende køretøjer og kørekort (EuCaris). Oplysningerne vil kunne anvendes ved behandling af sager ved mistanke om momssvig og ved registrering af køretøjer og betaling af afgifter heraf. Ved tilslutning til EuCaris vil Skatteforvaltningen få tilsvarende adgang til oplysninger i EU-landenes køretøjsregistre til brug for samme formål.

Det foreslås herudover at tilpasse reglerne for betaling af forholdsmæssig registreringsafgift for leasingkøretøjer, så et leasingkøretøj under visse forudsætninger allerede vil kunne tages i brug, når der er indgivet ansøgning om betaling af forholdsmæssig registreringsafgift, selvom Skatteforvaltningen ikke har behandlet ansøgningen og meddelt tilladelse hertil. Forslaget følger af ny retspraksis fra EU-Domstolen i sag C-249/15, Wind 1014 GmbH og Kurt Daell mod Skatteministeriet.

Samtidig foreslås, at leasingvirksomheder vil kunne foretage visse ændringer i leasingaftaler, som er godkendt af Skatteforvaltningen, uden at tilladelsen til betaling af for-

holdsmæssig registreringsafgift bortfalder. Det vil være en forudsætning, at ændringerne ikke har betydning for, om tilladelsen ville kunne være opnået, eller for opgørelsen af den registreringsafgift, der skal betales. Forslagene følger af ny retspraksis fra Højesteret, som er gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen U. 2018.1200H (SKM2018. 77. HR).

Det foreslås derudover, at krav til leasingvirksomheder om anvendelse af obligatoriske standardformularer ved ansøgning om tilladelse til at betale forholdsmæssig registreringsafgift ophæves. Det skyldes, at det ikke er muligt at opbygge standardformularerne, så leasingaftaler baseret på standardformularer kan anses som ”forhåndsgodkendt”.

Det foreslås yderligere, at der indsættes en note i titlen til lov om registrering af køretøjer, da loven indeholder bestemmelser, som implementerer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/46/EU af 3. april 2014 om ændring af Rådets direktiv 1999/37/EF om registreringsdokumenter for motorkøretøjer. Noten har ikke tidligere fremgået af loven på trods af, at loven allerede er i overensstemmelse med direktivet. Direktivet har således været korrekt implementeret, hvis der ses bort fra den manglende note. Der foreslås derfor ingen materielle ændringer af de gældende regler.

Endvidere foreslås det, at det i brændstofforbrugsafgiftsloven og vægtafgiftsloven fastslås, at kommunalbestyrelserne træffer afgørelse om afgiftsfritagelse og –nedsættelse for personer med varigt nedsat funktionsevne.

Endelig foreslås, at der foretages enkelte lovtekniske rettelser.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Afskaffelse af selvanmelderordningen ved eksport af brugte køretøjer

2.1.1. Gældende ret

Efter gældende regler kan en virksomhed registreres hos Skatteforvaltningen som såkaldt selvanmelder, hvis virksomheden opfylder en række kumulative betingelser, der fremgår af registreringsafgiftsloven. For det første skal virksomheden være hjemmehørende her i landet, i et andet EU-land eller i et EØS-land, med hvilke Danmark har en aftale om gensidig bistand til inddrivelse, der svarer til reglerne inden for EU. For det andet skal virksomheden erhvervs-mæssigt handle med motorkøretøjer eller påhængsvogne eller sættevogne til motorkøretøjer eller erhvervs-mæssigt udleje sådanne køretøjer. For det tredje må virksomheden ikke have gæld til staten. For det fjerde må virksomheden ikke være under rekonstruktionsbehandling, konkurs eller likvidation. For det femte skal virksomheden stille sikkerhed på mindst 500.000 kr. for betaling af afgifter efter registreringsafgiftsloven, herunder tilbagebetaling af for meget udbetalt godtgørelse, samt renter og gebyrer vedrørende disse afgifter og godtgørelser. Såfremt virksomheden opfylder disse betingelser, kan virksomheden blive registreret som selvanmelder efter registreringsafgiftsloven. Skatteforvaltningen kan dog nægte at registrere virksomheden, hvis virksomhedens ejer, bestyrelse, direktion eller anden ledelse har udvist en adfærd

der gør, at det er nærliggende at antage, at virksomheden ikke vil overholde registreringsordningen. Ved registrering udsteder Skatteforvaltningen et bevis for registreringen til virksomheden.

Når en virksomhed er registreret som selvanmelder, har virksomheden ret til at foretage en række ekspeditioner, som for andre virksomheder skal foretages af Skatteforvaltningen. En selvanmelder kan fastsætte værdien og angive afgiften af et køretøj, som virksomheden anmelder til registrering i Køretøjsregisteret. Det vil eksempelvis være tilfældet, hvis en virksomhed importerer et køretøj, og lader det indregistrere og betaler registreringsafgift. Derudover kan en selvanmelder fastsætte værdien og angive godtgørelsen af registreringsafgift for brugte køretøjer, som selvanmelderen eksporterer ud af landet, ligesom en selvanmelder kan opnå kredit med indbetaling af den angivne registreringsafgift, idet virksomheden kan betale afgiften månedligt.

2.1.2. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at selvanmelderordningen på eksportområdet afskaffes, så virksomheder, der er registrerede som selvanmeldere, ikke længere selv vil kunne fastsætte værdien og angive eksportgodtgørelsen for de brugte køretøjer, som selvanmelderen eksporterer ud af landet. Efter forslaget vil Skatteforvaltningen fremadrettet skulle varetage opgaven med at fastsætte værdien af brugte køretøjer og dermed størrelsen af den godtgørelse, der kan udbetales. Virksomheder, der i dag er registrerede som selvanmeldere, vil efter forslaget skulle anmode Skatteforvaltningen om at fastsætte værdien af brugte køretøjer ved eksport med henblik på at få udbetalt eksportgodtgørelse. Formålet med forslaget er at mindske risikoen for, at der udbetales eksportgodtgørelse på et fejlagtigt grundlag.

Det bemærkes, at der ikke foreslås ændringer for de dele af selvanmelderordningen, som vedrører angivelse af registreringsafgiften i forlængelse af indregistrering af køretøjet og den periodevise betaling af registreringsafgift.

2.2. Indførelse af gebyr ved eksport af brugte køretøjer

2.2.1. Gældende ret

Efter de gældende regler skal borgere og virksomheder, der ikke er registrerede som selvanmeldere, anmode Motorstyrelsen om at fastsætte værdien af et køretøj med henblik på eventuelt at få udbetalt godtgørelse af afgift af et køretøj ved eksport. Ejere, der ønsker at få udbetalt eksportgodtgørelse, betaler ikke for denne ydelse.

2.2.2. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at der indføres et gebyr, som vil skulle betales af borgere og virksomheder, herunder selvanmeldere, der ønsker at få udbetalt eksportgodtgørelse. Formålet med gebyret er at finansiere Skatteforvaltningens administration af eksportgodtgørelsesordningen. Det foreslås, at gebyret indføres fra og med den 1. januar 2020, og at gebyret udgør et fast beløb på 1.950 kr. pr. køretøj frem til og med den 30. juni 2020. Gebyret vil således også skulle betales af selvan-

meldere i perioden fra og med den 1. januar 2020, og frem til selvanmelderordningen på eksportområdet afskaffes med virkning fra og med den 1. juli 2020.

Det foreslås herudover, at skatteministeren med virkning fra og med den 1. januar 2020 til og med den 30. juni 2020 bemyndiges til at fastsætte de nærmere regler for gebyret, dog ikke dets størrelse. Der vil navnlig kunne blive tale om at fastsætte nærmere regler om betaling eller tilbagebetaling af gebyret. Fra den 1. juli 2020 foreslås det, at skatteministeren også kan fastsætte regler om gebyrets størrelse, da gebyret fra denne periode vil skulle være fuldt omkostningsdækkende. Beløbet vil således løbende kunne blive korrigeret med henblik på at afspejle Skatteforvaltningens faktiske omkostninger ved at varetage opgaven med at fastsætte værdien af brugte køretøjer ved eksport.

Reglerne om gebyrets størrelse foreslås således fastsat ved lov for perioden fra og med den 1. januar 2020 til og med den 30. juni 2020, idet gebyret i denne periode vil have fiskal karakter. Det skyldes, at selvanmeldere, som selv fastsætter værdien af deres eksportkøretøjer, også vil blive pålagt det foreslåede gebyr i denne periode. Det følger af lovforslaget, at selvanmelderordningen på eksportområdet vil blive afskaffet fra den 1. juli 2020, og herefter vil Motorstyrelsen skulle fastsætte værdien af alle brugte køretøjer, som eksporteres, jf. afsnit 2.1. Den foreslåede ordning for perioden fra 1. januar 2020 til og med 30. juni 2020 foreslås af hensyn til grundlovens § 43, som fastslår, at skatter kun kan pålægges, forandres eller ophæves ved lov.

Da det foreslås, at selvanmeldere fra og med den 1. juli 2020, i medfør af lovforslagets § 1, nr. 23 og 24, ikke længere selv skal kunne fastsætte værdien af eksportkøretøjer og angive eksportgodtgørelsen, vil denne opgave blive varetaget af Skatteforvaltningen. Det foreslås på den baggrund, at skatteministeren fra og med den 1. juli 2020 tillige skal bemyndiges til at fastsætte gebyrets størrelse på bekendtgørelsesniveau, da gebyret på dette tidspunkt vil skulle være fuldt omkostningsdækkende i forhold til Skatteforvaltningens omkostninger ved at administrere værdifastsættelsen af brugte køretøjer ved eksport.

Indtægter fra gebyret vil tilgå Motorstyrelsen og vil bidrage til at finansiere de merudgifter, som Motorstyrelsen vil få som følge af, at selvanmelderordningen på eksportområdet foreslås afskaffet fra og med den 1. juli 2020.

2.3. Ændring af regler for toldsyn ved eksport af brugte køretøjer

2.3.1. Gældende ret

Efter de gældende regler skal der afleveres en synsrapport om køretøjets stand ved anmodning om eksportgodtgørelse. Det gælder for brugte køretøjer, der er blevet registreret for første gang for mere end 10 år siden regnet fra anmodningens indgivelse. Derudover kan Skatteforvaltningen bestemme, at der også for nyere brugte køretøjer skal indhentes en synsrapport om køretøjets stand. Det skal af synsrapporten fremgå, om køretøjet er i køreklar stand. Synsrapporten må

ikke være ældre end 4 uger regnet fra anmodningens indgivelse.

2.3.2. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at der sammen med en anmodning om udbetaling af eksportgodtgørelse altid vil skulle afleveres en synsrapport om køretøjets stand. Dermed vil alle køretøjer således skulle gennemgå toldsyn forud for eksport. Formålet med forslaget er i højere grad at sikre, at alle køretøjer, der eksporteres, er i såkaldt registreringsklar stand. Ordlyden i bestemmelsen foreslås samtidig ændret, så betegnelsen »køreklar stand« ændres til »registreringsklar stand«, i overensstemmelse med lovens sprogbrug i øvrigt.

2.4. Udbetaling af godtgørelse ved eksport af brugte køretøjer

2.4.1. Gældende ret

Det er i visse tilfælde muligt at få refunderet en del af den resterende registreringsafgift i køretøjer, som eksporteres til udlandet. Efter gældende ret godtgøres en del af registreringsafgiften af et brugt motorkøretøj, hvis køretøjet afmeldes fra Køretøjsregisteret og udføres fra Danmark, jf. registreringsafgiftslovens § 7 b, stk. 1. Det godtgørelsesbeløb, der kan udbetales, bliver fastsat efter reglerne for værdifastsættelse af brugte køretøjer. Heri fradrages 15 pct. af beløbet, dog mindst 8.500 kr. for personbiler, autocampere og busser og mindst 4.500 kr. for motorcykler, varebiler, hyrevogne og sygetransporter, jf. § 7 b, stk. 2 og 3. Der kan ikke godtgøres afgift for køretøjer, der ikke kan godkendes ved syn og derfor ikke er i registreringsklar stand, jf. § 7 b, stk. 4, nr. 4. Derudover er det ikke muligt at få godtgjort afgift for køretøjer, der er mere end 35 år gamle regnet fra første registreringsdato, jf. § 7 b, stk. 4, nr. 3.

Når der anmodes om godtgørelse af registreringsafgift for køretøjer, der er registreret for første gang for mere end 10 år siden, skal der sammen med anmodningen afleveres en synsrapport om køretøjets stand, jf. § 7 c, stk. 1. Skatteforvaltningen kan også for nyere køretøjer bestemme, at der skal afleveres en sådan synsrapport. Godtgørelsesbeløbet forhøjes med 400 kr. (2019-niveau) for de køretøjer, som i forbindelse med eksporten kræves synet, jf. § 7 b, stk. 7. Denne bestemmelse blev indført ved § 4, nr. 13, i lov nr. 1338 af 19. december 2008. Det skete samtidig med, at der blev indført krav om, at alle køretøjer, der er registreret for mere end 10 år siden, skulle synes før anmodning om godtgørelse, og at en betydelig del af resterende, yngre køretøjer også skulle synes. Formålet var at kompensere eksportører for den udgift, der blev pålagt med kravet om syn.

Registreringsafgiften godtgøres først, når køretøjets afgiftspligtige værdi er fastslået, og Skatteforvaltningen har modtaget og godkendt dokumentation for, at køretøjet er afmeldt fra Køretøjsregisteret og er blevet udført fra Danmark, jf. § 7 c, stk. 1. Afgiften udbetales til køretøjets ejer senest 3 uger efter, at Skatteforvaltningen har modtaget den nødvendige dokumentation for, at køretøjet er afmeldt og udført, jf. § 7 c, stk. 2. Hvis Skatteforvaltningen ikke kan godkende

dokumentationen, eller hvis Skatteforvaltningen på grund af eksportørens forhold ikke kan foretage kontrol af køretøjets værdi på udførselstidspunktet, afbrydes fristen på 3 uger, indtil der foreligger behørig dokumentation, som kan godkendes, eller kontrollen kan foretages. Hvis der ikke indsendes dokumentation, der godkendes af Skatteforvaltningen, vil der ikke kunne udbetales eksportgodtgørelse.

Skatteforvaltningen skal således inden for fristen på 3 uger både foretage kontrol af dokumentation for at vurdere, om den kan godkendes, og gennemføre de administrative procedurer forbundet med selve udbetalingen. Hvis dokumentation ikke kan godkendes, afbrydes fristen, mens Skatteforvaltningen indhenter yderligere oplysninger fra eksportøren.

Skatteforvaltningen har mulighed for at suspendere udbetalingsfristen på 3 uger i tilfælde, hvor det er nødvendigt at foretage en undersøgelse af restanceforhold til det offentlige, jf. § 7 c, stk. 2. Hvis eksportøren skylder penge til det offentlige, kan det være muligt at modregne denne gæld i den beregnede eksportgodtgørelse. Suspensionen af fristen skal være så kort som muligt og må ikke være længere end 3 måneder regnet fra det tidspunkt, hvor Skatteforvaltningen har modtaget anmodningen om eksportgodtgørelse.

Virksomheder, som erhvervsmæssigt handler med motor-køretøjer, kan under visse forudsætninger registreres som såkaldte selvanmeldere, jf. registreringsafgiftslovens § 15. Som selvanmelder har virksomhederne bl.a. mulighed for selv at angive godtgørelse af afgift for køretøjer, der eksporteres. Selvanmeldere værdifastsætter således selv de køretøjer, som eksporteres, og angiver godtgørelse til afregning via virksomhedens såkaldte månedsangivelse. Godtgørelsen udbetales automatisk, medmindre selvanmelderens angivelse udtages til kontrol. Det er derfor ikke en forudsætning for udbetaling af godtgørelse til selvanmeldere, at Skatteforvaltningen forinden har godkendt dokumentation for, at køretøjer er afmeldt fra Køretøjsregisteret og udført fra Danmark. Virksomheden skal dog opbevare dokumentation herfor, som skal kunne fremvises ved eventuelle efterfølgende kontroller.

Udbetalingen af godtgørelse til selvanmeldere, der sker på baggrund af deres månedsangivelse, foretages senest 3 uger efter, at Skatteforvaltningen har modtaget virksomhedens endelige angivelse, jf. opkrævningslovens § 12. Hvis køretøjer på en månedsangivelse udtages til kontrol forud for den automatiske udbetaling af godtgørelse, følger udbetalings-tidspunktet i stedet af reglerne i registreringsafgiftsloven. Efter registreringsafgiftsloven udbetales godtgørelse senest 3 uger efter, at Skatteforvaltningen har modtaget dokumentation for bl.a., at køretøjet er udført fra Danmark.

Skatteforvaltningen udtager en andel af selvanmeldernes køretøjer til efterfølgende kontrol. Denne kontrol foretages ofte i form af pristjek, hvor selvanmelderens værdifastsættelse med tilhørende dokumentation for et givent køretøj kontrolleres. Samtidig kontrolleres dokumentationen for afmeldelse og udførsel af køretøjet. I tilfælde af at dokumentationen ikke kan godkendes, skal selvanmelderen tilbagebetale den udbetalte godtgørelse.

Herudover udtages en andel af selvanmelderes køretøjer til kontrol, før de eksporteres, og godtgørelsen udbetales. I disse tilfælde er det en forudsætning for udbetalingen, at Skatteforvaltningen kan godkende den foreliggende dokumentation.

2.4.2. Den foreslåede ordning

Det foreslås at ophæve bestemmelsen om, at eksportgodtgørelsen forhøjes med 400 kr. (2019-niveau) for de køretøjer, hvor det kræves, at der foreligger en synsrapport om køretøjets stand, før køretøjet eksporteres, jf. registreringsafgiftslovens § 7 b, stk. 7. En ophævelse af bestemmelsen vil betyde, at eksportører ikke længere vil blive kompenseret for udgiften til syn af eksportkøretøjer, og eksportørerne vil derfor selv skulle afholde denne udgift.

En stor andel af eksportkøretøjer er underlagt krav om syn forud for eksporten. Under hensyn til mængden af køretøjer, der skal synes forinden eksport, vurderes det, at det ikke er i overensstemmelse med formålet med eksportgodtgørelsesordningen, at eksportører godtgøres for en udgift, der følger af krav om, at der skal foreligge en synsrapport om køretøjets stand, hvormed udbetaling af eksportgodtgørelse sker på et korrekt grundlag.

Det er eksportørens ansvar henholdsvis at fremskaffe og aflevere den påkrævede dokumentation for Skatteforvaltningen og at sikre, at eksportkøretøjerne opfylder kravene til udbetaling af godtgørelse, herunder at køretøjerne er i registreringsklar stand. Det foreslås derfor, at udgifterne i forbindelse med udarbejdelse af synsrapporter ved eksport alene vil skulle påhvile eksportøren.

Det foreslås desuden, at fristen for udbetaling af eksportgodtgørelse på 3 uger i registreringsafgiftslovens § 7 c, stk. 2, forlænges til 9 uger. Skatteforvaltningen vil efter forslaget få mulighed for at foretage grundigere kontrol af anmodninger om udbetaling af eksportgodtgørelse, hvilket vil kunne bidrage til at modvirke misbrug af ordningen.

Efter gældende ret har Skatteforvaltningen grundet den korte tidsfrist begrænset tid til rådighed til både at foretage kontrol af dokumentation og til at gennemføre de administrative procedurer, som er forbundet med udbetaling af godtgørelsen. Tidsfristen kan i visse tilfælde resultere i, at Skatteforvaltningen ikke har mulighed for at foretage tilstrækkelig forudgående kontrol af eksportdokumentation. Den korte frist kan derfor medføre, at kontrollerne af ressourcehensyn sker efter udbetalingen af godtgørelsen.

Ved at forlænge udbetalingsfristen til 9 uger vil Skatteforvaltningen kunne få bedre muligheder for at gennemføre en grundigere forudgående kontrol af eksportdokumentation. Udbetalingsfristen gælder fra det tidspunkt, Skatteforvaltningen har tilstrækkeligt grundlag for at vurdere sagen. Dermed vil risikoen for, at der fejlagtigt udbetales godtgørelse på grundlag af utilstrækkelig eller ukorrekt dokumentation, kunne reduceres. Det forventes, at Skatteforvaltningen i mange tilfælde vil kunne ekspedere sagerne væsentligt hurtigere end 9 uger, hvorfor den foreslåede forlængelse af fristen hovedsagelig skal ses som en mulighed for, at Skatte-

forvaltningen vil kunne sikre en hensigtsmæssig behandling af de sager, som kræver nærmere undersøgelse.

Endelig foreslås det, at muligheden for at suspendere udbetalingsfristen i 3 måneder fra det tidspunkt, hvor anmodning om eksportgodtgørelse er modtaget, jf. registreringsafgiftslovens § 7 c, stk. 2, forlænges til 6 måneder. Efter forslaget vil Skatteforvaltningen få bedre mulighed for at foretage kontrol af, om eksportøren har restancer til det offentlige, og om der er mulighed for at foretage modregning i godtgørelsen. Det er efter de gældende regler i nogle tilfælde ikke muligt at nå at foretage en sådan kontrol, inden udbetalingen skal ske.

Efter forslaget vil Skatteforvaltningen således få en reel mulighed for at gøre brug af den eksisterende mulighed for at foretage modregning i eksportgodtgørelsen. Det vil medvirke til at hindre, at der udbetales eksportgodtgørelse til personer, som skylder penge til det offentlige. Når udbetalingsfristen suspenderes, skal ansøgeren have meddelelse herom, herunder hvornår der forventes at blive truffet afgørelse i sagen, og eventuel udbetaling kan ske.

For de køretøjer, som selvanmeldere har anført på deres månedsangivelse, foreslås forlængelse af udbetalingsfristen og suspensionsperioden kun at finde anvendelse for de køretøjer, som Skatteforvaltningen har udtaget til kontrol inden udbetaling af godtgørelsen, da udbetalingen således følger reglerne i registreringsafgiftsloven. Udbetaling af godtgørelse for de køretøjer på månedsangivelsen, som ikke udtages til kontrol, vil fortsat følge reglerne i opkrævningsloven.

2.5. Ophævelse af regel om nedsættelse af registreringsafgift ved første registrering af brugte biler og motorcykler i Danmark

2.5.1. Gældende ret

I forbindelse med registrering af et køretøj i Køretøjsregisteret skal der svares registreringsafgift, jf. registreringsafgiftslovens § 1. Registreringsafgiften beregnes på baggrund af køretøjets afgiftspligtige værdi, som for brugte køretøjer fastsættes til køretøjets almindelige pris inklusive moms, men uden registreringsafgift, jf. § 10, stk. 1. Forinden registrering skal det brugte køretøj, som skal registreres i Danmark for første gang, forevises en synsvirksomhed med henblik på bl.a. at fastslå køretøjets identitet og stand generelt, hvilket indgår som et element i køretøjets værdifastsættelse, jf. § 10, stk. 3.

Efter gældende ret nedsættes den beregnede registreringsafgift med 60 kr. for en brugt bil eller motorcykel, jf. registreringsafgiftslovens § 3, stk. 4, når bilen eller motorcyklen skal registreres i Danmark for første gang, jf. § 10, stk. 3. Bestemmelsen, som hovedsageligt finder anvendelse for brugte biler og motorcykler, der importeres fra udlandet, blev indført med § 6, nr. 1, i lov om ændring af lov om kuldioidafgift af visse energiprodukter, lov om energiafgift af mineralolieprodukter m.v., lov om afgift af elektricitet, lov om afgift af ledningsført vand og lov om registreringsafgift af motorkøretøjer nr. 1391 af 20. december 2004. Ændringen skal ses i lyset af, at Statens Bilinspektion (SBI) tidligere

re var de eneste, som kunne udføre bilsyn i Danmark, herunder registreringssyn, omsyn og todsyn. Synsmarkedet blev liberaliseret den 1. januar 2005, hvilket medførte, at bilsyn herefter skulle udføres af private synsvirksomheder, jf. lov nr. 473 af 9. juni 2004.

Ifølge bemærkningerne til ændringsloven fremgår det, at nedsættelse af registreringsafgiften med 60 kr. blev indført for at kompensere de borgere, der indfører brugte biler og motorcykler for, at det udvidede registreringssyn, der foretages af hensyn til fastsættelsen af registreringsafgiften, måtte antages at blive dyrere end almindelige registreringssyn, når disse fra den 1. januar 2005 ikke længere var en ydelse, som Statens Bilinspektion udførte for Skatteforvaltningen uden merpris for borgeren. De 60 kr. ansås skønmæssigt at dække omkostningen ved det øgede tidsforbrug, synsvirksomhederne ville have ved udførelse af todsyn sammenholdt med almindelige registreringssyn.

Udgiften til et todsyn, som udføres af private synsvirksomheder i fri konkurrence, er typisk noget højere end 60 kr. Bestemmelsen om afgiftsnedsættelsen på 60 kr. udligner således kun en begrænset andel af denne udgift.

2.5.2. Den foreslåede ordning

Det foreslås at ophæve bestemmelsen om at nedsætte registreringsafgiften med 60 kr., når brugte biler og motorcykler registreres første registrering i Danmark, jf. registreringsafgiftslovens § 3, stk. 4. En ophævelse af bestemmelsen vil medføre, at importører ikke længere vil blive delvist godtgjort for udgiften til syn af køretøjer, som følger af § 10, stk. 3.

Da alle importerede brugte biler og motorcykler er underlagt krav om syn før første registrering af køretøjet, vurderes det ikke at være hensigtsmæssigt, at importører godtgøres for en udgift, der følger af lovens krav om, at køretøjets identitet, stand m.v. skal fastslås før registrering. Formålet med forslaget er at tydeliggøre, at det er importørens ansvar at sikre, at et brugt importeret køretøj er i registreringsklar stand forud for indregistrering.

Hertil kommer, at godtgørelsen ikke udligner den reelle udgift, som en importør af et brugt køretøj i dag typisk afholder i forbindelse med et todsyn, men kun en begrænset andel heraf, hvormed det oprindelige formål ikke længere tilgodeses.

2.6. Skærpet bødepraksis

2.6.1. Gældende ret

Det følger af straffebestemmelserne i registreringsafgiftsloven og de øvrige punktafgiftslove, som omfattes af lovforslaget, at den, der forsætligt eller groft uagtsomt overtræder bestemmelserne, kan straffes med bøde.

Straffesager om overtrædelse af punktafgiftslovgivningen kan efter praksis afsluttes med bøde, såfremt der ikke er tale om en forsætlig unddragelse, der overstiger 100.000 kr., hvis ansvarssubjektet er en fysisk person.

Reglerne om strafansvar for juridiske personer findes i straffelovens kapitel 5, hvoraf det følger af § 25, at en juridisk person kan straffes med bøde, når det er bestemt ved eller i medfør af lov. En juridisk person kan derimod ikke pålægges frihedsstraf, ligesom der ikke kan fastsættes forvandlingsstraf, uanset unddragelsens størrelse. Det betyder, at alle straffesager indenfor skatte- og afgiftslovgivningens område, hvor ansvarssubjektet er en juridisk person, kan afgøres administrativt ved et bødeforelæg udstedt af Skatteforvaltningen, hvis betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt, jf. nærmere nedenfor.

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslag nr. L 201 om ændring af straffeloven (Strafansvar for juridiske personer), jf. Folketingstidende 1995-96, tillæg A, s. 4051ff., at strafansvaret for juridiske personer enten kan kombineres med eller træde i stedet for ansvar for enkeltpersoner. Endvidere fremgår det, at på en del af de områder, hvor strafansvar mod juridiske personer er hjemlet, må der gives dette ansvar en udstrakt anvendelse. Om der hertil bør føjes et ansvar for enkeltpersoner, kan bero på, om den ansvarlige person har virket i en ledende stilling, og om overtrædelsen kan tilregnes den pågældende som forsætlig eller groft uagtsom.

Skatteforvaltningen har bemyndigelse til at afslutte straffesagen med et bødeforelæg, hvis den sigtede erklærer sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden en nærmere angiven frist at betale den i bødeforelægget angivne bøde, jf. opkrævningslovens § 18, stk. 1. Hvis den sigtede ikke vil vedtage et bødeforelæg, eller hvis sagen i øvrigt er uegnet til at blive afsluttet administrativt, skal sagen overgives til politiet med henblik på, at sagen indbringes for retten.

Bødestørrelsen i sager om overtrædelse af skatte- og afgiftslovgivningen, som kan afsluttes med bøde, fastsættes efter normalbødesystemet. En normalbøde er en bøde for forsætlig eller groft uagtsom overtrædelse af skatte- og afgiftslovgivningen beregnet efter standardsatser (takstbøder) før eventuelle tillæg på grund af skærpende omstændigheder og nedslag på grund af formildende omstændigheder i medfør af straffelovens §§ 81 og 82.

Ved overtrædelser af punktafgiftslovgivningen, der kan afsluttes med bøde, beregnes bøden efter praksis med en halv gang af det unddragne beløb op til 30.000 kr. og med 15.000 kr. samt én gang den del af det unddragne afgiftsbeløb, som overstiger 30.000 kr., hvis der er tale om en forsætlig unddragelse. Ved grov uagtsomhed beregnes bøden efter praksis til halvdelen.

Sager om forsætlig unddragelse af punktafgifter over 100.000 kr. afgøres som udgangspunkt med frihedsstraf, hvis ansvarssubjektet er en fysisk person. I disse sager nedlægges normalt – foruden påstanden om frihedsstraf – tillige påstand om tillægsbøde, jf. straffelovens § 50, stk. 2, svarende til halvdelen af de unddragne punktafgifter.

Sager om overtrædelse af spiritusafgiftslovens § 1, stk. 3, (destillation) og § 36, stk. 1, (afdenaturering) karakteriseres i almindelighed som sket med forsæt til afgiftsunddragelse og medfører derfor straf efter spiritusafgiftslovens § 31, stk.

3, jf. stk. 1, nr. 2. Bøden i de omhandlede sager er efter praksis to gange afgiften af den fremstillede spiritus svarende til de bøder, der beregnes i smuglerisager.

Straffesager om overtrædelse af skattekontrolloven, kildeskatteloven, momsloven, lov om afgift af lønsum m.v. (heretter: lønsumsafgiftsloven) eller opkrævningsloven kan efter praksis afsluttes med bøde, såfremt der ikke er tale om en forsætlig unddragelse, der overstiger 250.000 kr., hvis ansvarssubjektet er en fysisk person.

I sager om overtrædelse af skattekontrolloven, kildeskatteloven, momsloven, lønsumsafgiftsloven eller opkrævningsloven, der kan afsluttes med bøde, udgør normalbøden to gange den samlede unddragelse, når der er forsæt til unddragelse, mens normalbøden udgør én gang den samlede unddragelse, når unddragelsen er begået ved grov uagtsomhed. Hvad angår den del af unddragelsen, der ikke overstiger 60.000 kr., beregnes normalbøden som én gang det unddragne beløb ved forsæt, og som halvdelen af det unddragne beløb ved grov uagtsomhed.

Sager om forsætlige overtrædelser af skattekontrolloven, kildeskatteloven, momsloven, lønsumsafgiftsloven eller opkrævningsloven, der vedrører unddragelser over 250.000 kr., afgøres som udgangspunkt med frihedsstraf, hvis ansvarssubjektet er en fysisk person. I disse sager nedlægges normalt – foruden påstanden om frihedsstraf – påstand om en tillægsbøde, jf. straffelovens § 50, stk. 2, svarende til størrelsen af det unddragne beløb.

Det følger af praksis, at der ved bødeudmålingen ved overtrædelser af skatte- og afgiftslovgivningen sker fuld kumulation, således at bøderne for hver enkelt overtrædelse sammenlægges, uanset om der er tale om takstbøder eller tillægsbøder efter straffelovens § 50, stk. 2.

2.6.2. Den foreslåede ordning

Det foreslås at ændre strafbestemmelserne i registreringsafgiftsloven og en række andre punktafgiftslove, og det foresættes herved, at bødeniveauet ved overtrædelse af punktafgiftslovgivningen hæves til det dobbelte, så det vil svare til bødeniveauet ved overtrædelse af skattekontrolloven, kildeskatteloven, momsloven, lønsumsafgiftsloven eller opkrævningsloven, men uden at grænsen på 100.000 kr. for frihedsstraf ændres.

Det foreslås således, at i sager, der kan afsluttes med bøde, vil normalbøden skulle udgøre to gange den samlede unddragelse, når der er forsæt til unddragelse, og én gang den samlede unddragelse, når unddragelsen er begået ved grov uagtsomhed. Hvad angår den del af unddragelsen, der ikke overstiger 60.000 kr., foreslås, at normalbøden vil skulle beregnes som én gang det unddragne beløb ved forsæt og som halvdelen af det unddragne beløb ved grov uagtsomhed. I sager om forsætlig unddragelse af punktafgifter over 100.000 kr., der kan afgøres med frihedsstraf, foreslås, at der – foruden påstanden om frihedsstraf – vil skulle nedlægges påstand om en tillægsbøde, jf. straffelovens § 50, stk. 2, svarende til størrelsen af de unddragne punktafgifter.

Som eksempel vil det medføre, at ved en unddragelse af punktafgifter på 80.000 kr., vil normalbøden skulle beregnes til $(60.000 \text{ kr.} \times 1) + (20.000 \text{ kr.} \times 2) = 100.000 \text{ kr.}$, hvis overtrædelsen er begået med forsæt til unddragelse, eller $(60.000 \text{ kr.} \times \frac{1}{2}) + (20.000 \text{ kr.} \times 1) = 50.000 \text{ kr.}$, hvis overtrædelsen er begået ved grov uagtsomhed. Hvis ansvarssubjektet er en juridisk person, der har unddraget punktafgifter for 150.000 kr., og overtrædelsen er begået med forsæt til unddragelse, vil normalbøden skulle beregnes til $(60.000 \text{ kr.} \times 1) + (90.000 \text{ kr.} \times 2) = 240.000 \text{ kr.}$

Der er med forslaget ikke tilsigtet nogen ændring af sanktionspraksis i sager om overtrædelse af spiritusafgiftslovens § 1, stk. 3, (destillation) og § 36, stk. 1, (afdenaturering), der kan afsluttes med en bøde, der beregnes som to gange afgiften af den fremstillede spiritus svarende til de bøder, der beregnes i smuglerisager.

Det er ved lovforslaget forudsat, at der ved bødeudmålingen vil skulle ske fuld kumulation i overensstemmelse med gældende praksis, dvs. at der vil skulle foretages en selvstændig vurdering af bøden for hvert enkelt forhold, hvorefter bøderne for de enkelte forhold vil skulle lægges sammen. Dette vil skulle gælde, uanset om der er tale om takstbøder eller tillægsbøder efter straffelovens § 50, stk. 2.

Fastsættelsen af straffen vil fortsat skulle bero på domstolens konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne straffniveau vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10. Der er med lovforslaget ikke tilsigtet nogen ændring i bestemmelse om anvendelsesområdet, ligesom der med lovforslaget ikke er tilsigtet nogen ændring i de forhold, der i almindelighed anses som skærpende eller formildende omstændigheder.

Af retssikkerhedsmæssige grunde er det væsentligt, at en administrativ bødepraksis bygger på forholdsvis faste retningslinjer for bødeudmålingen. Dette sker gennem retspraksis, men det er muligt for lovgiver i forbindelse med ny lovgivning at udstikke detaljerede retningslinjer for bødeudmålingen. Domstolene vil under alle omstændigheder skulle tage stilling til en ny praksis for bødeudmålingen, ligesom domstolene har en løbende kontrol med den administrative bødepraksis igennem de sager, der skal indbringes for retten.

Hvis Folketinget tilkendegiver et klart ønske om en normalbøde af en bestemt størrelse i bemærkningerne til et lovforslag, kan processen med at få fastlagt en retspraksis for den nye bødestørrelse være mere smidig og hurtigere, end hvis bødestørrelsen tilsvarende forsøges hævet gennem domstolene uden klare retningslinjer fra Folketinget.

Bødeniveauet skal være fastlagt for, at der kan udstedes administrative bødeforelæg. Skatteforvaltningen kan i denne forbindelse anmode Rigsadvokaten om, at anklagemyndigheden fører et antal prøvesager på området ved domstolene med henblik på at søge bødeniveauet fastlagt. Mens disse sager gennemføres, vil Skatteforvaltningen ud fra et princip

om ligebehandling af sagerne berostille alle tilsvarende sager med henvisning til, at en ny bødepraksis er til prøvelse.

2.7. Ændring af kontrolbestemmelser i registreringsafgiftsloven

2.7.1. Gældende ret

Skatteforvaltningens adgang til at foretage kontrol med registreringsafgift følger af bestemmelserne i registreringsafgiftslovens §§ 22-26 a.

§ 25, stk. 1, 2. pkt., indeholder en bestemmelse om indsendelse af oplysninger til brug for kontrollen efter anmodning fra Skatteforvaltningen, skatteankesforvaltningen, et motorankenævn eller Landsskatteretten. Efter bestemmelsen omfatter oplysningspligten enhver køber, sælger eller leverandør af køretøjer eller dele til fremstilling af køretøjer.

Herudover har Skatteforvaltningens adgang til at indhente oplysninger hos enhver bruger af motorkøretøjer omfattet af § 3 a, stk. 1, 3, 4 eller 9, § 3 b, stk. 1, og § 3 c, stk. 1, og den, der har overtaget sælgerens rettigheder efter en kontrakt vedrørende salg af et nyt køretøj eller på anden måde helt eller delvist har finansieret dette, jf. § 25, stk. 1, 3. pkt., og stk. 4. Endelig kan Skatteforvaltningen indhente oplysninger hos forsikringsselskaber og automobilværksteder m.m., som er i besiddelse af oplysninger, som er nødvendige for kontrollen med de regler, der er fastsat i §§ 7 og 7 a, jf. § 25, stk. 5.

I medfør af § 25, stk. 2, kan Skatteforvaltningen foretage udgående kontrol med henblik på indhentelse af kontroloplysninger. Efter bestemmelsen kan kontrolbesøgene foretages hos registrerede virksomheder og hos andre virksomheder, der erhvervsmæssigt afsætter afgiftspligtige køretøjer.

Kontrolbestemmelserne i § 25, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, er rettet mod personer eller virksomheder, der som køber, sælger eller leverandør er eller har været i besiddelse af køretøjer. Derimod kan kontroltiltagene i medfør af bestemmelserne ikke anvendes over for personer eller virksomheder, der måtte være i besiddelse af oplysninger til brug for afgiftskontrollen, uden for disse omsætningsled.

Skatteforvaltningens anvendelse af kontrolbestemmelserne forudsætter, at anvendelsen skønnes at være nødvendig for afgiftskontrollen. Kravet om nødvendighed er den konkrete afvejning af det samfundsmæssige hensyn over for beskyttelsen af borgerens privatliv. Nødvendighedskravet indeholder imidlertid også krav om proportionalitet og væsentlighed. I proportionalitetsprincippet ligger, at der ikke må anvendes mere indgribende foranstaltninger, hvis mindre indgribende foranstaltninger er tilstrækkelige, og at indgrebet som middel skal stå i rimeligt forhold til målet. Væsentlighedskravet medfører, at den pågældende myndighed skal afveje størrelsen af et muligt merprovenu som resultat af kontrollen over for de ressourcer, der skal anvendes både af myndigheden og den oplysningspligtige for at gennemføre kontrollen.

I relation til oplysningspligten i medfør af § 25, stk. 1, indebærer nødvendighedskravet, at oplysningerne skønnes at

være nødvendige til brug for kontrollen. Det betyder, at samme resultat ikke kan opnås med et mindre vidtgående indgreb, at indgrebet er egnet til at opnå det ønskede formål, og at indgrebet står i rimeligt forhold til de mål, der forfølges. I relation til § 25, stk. 2, om udgående kontrol indebærer nødvendighedskravet, at bestemmelsen vil kunne finde anvendelse i de tilfælde, hvor Skatteforvaltningen vurderer, at det ikke er hensigtsmæssigt at anvende bestemmelsen i stk. 1 om indsendelse af oplysninger efter anmodning.

Det følger af Skatteforvaltningens Juridiske Vejledning, at hvis et virksomhedsbesøg skønnes nødvendigt, skal det tilstræbes, at kontrolbesøget ikke hindrer den erhvervsdrivende i at udføre sin daglige virksomhed. Desuden skal det tilstræbes, at virksomhedsbesøg foretages efter forudgående aftale med virksomheden og i samarbejde med denne. Uanmeldte kontrolbesøg bør således kun foretages, hvis det skønnes, at formålet med kontrollen kan forspildes ved en forudgående varsling. I normalsituationen vil kontrollen være varslet og blive foretaget efter aftale mellem virksomheden og Skatteforvaltningen, hvilket også gør det lettere for virksomheden at finde det rigtige materiale frem. Denne aftale vil også omfatte, om kontrollen skal ske ved indsendelse af oplysninger eller ved besøg i virksomheden.

Adgangen til oplysninger består, uanset hvilken form oplysningerne har. Der er således også adgang til oplysninger, der foreligger i elektronisk form. Efter bogføringslovens § 15, stk. 1, kan en offentlig myndighed, der i henhold til anden lovgivning har ret til at kræve indsigt i den bogføringspligtiges regnskabsmateriale, forlange, at den bogføringspligtige vederlagsfrit stiller alt, som er nødvendigt til fremfinding og læsning af regnskabsmaterialet, til disposition. Reglen i bogføringslovens § 15, stk. 1, finder anvendelse, når Skatteforvaltningen under en kontrol i virksomheden skal have adgang til regnskabsoplysninger m.v., der er registreret elektronisk.

Efter bogføringslovens § 15, stk. 3, kan myndigheden endvidere forlange, at regnskabsmateriale, der opbevares i elektronisk form, udleveres i et anerkendt filformat i elektronisk form eller indsendes digitalt i et anerkendt filformat til myndigheden. Ved elektronisk format forstås et anerkendt filformat som xml, csv eller lignende. Regler herom er indsat i bogføringsloven ved lov nr. 55 af 27. januar 2015 (Opbevaring af regnskabsmateriale m.v.). Bestemmelsen i bogføringslovens § 15, stk. 3, indebærer, at regnskabsmateriale, som den pågældende myndighed vil kunne forlange at få indsendt, og som opbevares i elektronisk form, vil kunne forlanges indsendt i digitalt format.

I henhold til bogføringslovens § 12 kan regnskabsmateriale i elektronisk form opbevares i udlandet uden forudgående ansøgning eller anmeldelse til offentlige myndigheder, hvis virksomheden opfylder en række nærmere fastsatte krav, herunder at regnskabsmaterialet opbevares i overensstemmelse med bogføringsloven, at virksomheden til enhver tid kan fremskaffe materialet og give adgang til det, at virksomheden opbevarer systembeskrivelser og nødvendige adgangskoder her i landet og, at virksomheden sørger for, at regnskabsmaterialet kan udskrives i klarskrift eller stilles til

rådighed i et anerkendt filformat. Kravet om adgang kan opfyldes ved, at virksomheden giver online-adgang til det elektroniske regnskabsmateriale, således at offentlige myndigheder til enhver tid her i landet via f.eks. en computer med adgang til internettet kan få adgang til materialet. Det er i så fald uden betydning, om den server, regnskabsmaterialet opbevares på, fysisk er placeret her i landet eller i udlandet. Det samme gælder, hvis virksomheden anvender en cloud-løsning, hvor serverens fysiske placering ikke er kendt.

Skatteforvaltningens kontrol skal ske under iagttagelse af bestemmelserne i retssikkerhedsloven, herunder bestemmelserne i retssikkerhedslovens § 10, hvorefter myndigheder ikke har adgang til at anvende oplysningspligter i tilfælde, hvor der opstår mistanke om, at en borger eller virksomhed har begået en strafbar lovovertrædelse.

Retssikkerhedslovens § 10 omfatter de tilfælde, hvor der i lovgivningen eller ved bekendtgørelse mv. er fastsat en pligt til at meddele oplysninger til en offentlig myndighed. Det gælder, hvad enten en overtrædelse af oplysningspligten kan sanktioneres med straf eller gennemtvinges ved pålæg af eksempelvis daglige bøder.

2.7.2. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at kredsen af personer og virksomheder, der omfattes af reglerne i registreringsafgiftslovens § 25, stk. 1 og 2, om oplysningspligt og udgående kontrol, udvides. Baggrunden herfor er, at visse virksomheder, der ikke omfattes af disse bestemmelser, kan være i besiddelse af oplysninger til brug for kontrollen med registreringsafgift.

Konkret foreslås det, at bestemmelserne udvides til også at omfatte virksomheder, der erhvervs-mæssigt udlejer køretøjer. Dette kan f.eks. være virksomheder, der leaser køretøjer af et leasingselskab, men også selv agerer som leasinggiver i relation til køretøjerne, idet virksomhederne leaser køretøjerne til private brugere, eventuelt i kortere perioder, inden køretøjerne tilbageleveres til leasingselskabet.

Endvidere foreslås, at bestemmelserne også udvides til at omfatte fysiske eller juridiske personer, der er interesseforbundne med eller nærtstående til personer eller virksomheder, som i øvrigt vil blive omfattet af bestemmelserne. Sådanne fysiske eller juridiske personer kan være i besiddelse af oplysninger til brug ved beregning af afgiften, f.eks. i relation til køb og salg af køretøjer. Efter den gældende bestemmelse i § 21, stk. 1, skal der ved en registreret virksomheds salg af et køretøj udfærdiges skriftlig kontrakt. Efter den foreslåede ændring af bestemmelsen i lovforslagets § 1, nr. 30, vil kravet også skulle gælde for virksomheder, der ikke er registreret, og ved virksomheders køb af køretøjer. Kontrakten vil efter bestemmelsen skulle indeholde en række oplysninger om køretøjet, sælgeren og køberen, og vil skulle stilles til rådighed for kontrollen med registreringsafgift. Efter § 21, stk. 2, må der ikke oprettes andre kontrakter end den i stk. 1 nævnte skriftlige kontrakt vedrørende de pågældende køretøjer, og der må ikke vedrørende køretøjernes omsætning træffes aftaler, der ikke fremgår af denne skriftlige kontrakt. Oplysninger om aftaler som nævnt i § 21, stk.

2, kan således have afgørende betydning ved beregning af registreringsafgiften, idet det ved fastsættelse af afgiftsgrundlaget i henhold til reglerne i §§ 8 og 9 er forudsat, at sådanne aftaler ikke foreligger.

Aftaler omfattet af § 21, stk. 2, kan vedrøre f.eks. overskudsdeling, provisioner eller bonusbeløb, der alt efter beløbenes karakter kan udgøre en yderligere købesum for køretøjerne. Da aftalerne om disse beløb ikke fremgår af den skriftlige aftale omfattet af § 21, stk. 1, mellem køberen og sælgeren af køretøjerne, besiddes aftalerne ikke nødvendigvis af køberen eller sælgeren, men kan også besiddes af fysiske eller juridiske personer, der er interesseforbunden med eller nærtstående til en af disse parter. Efter de foreslåede ændringer af bestemmelserne i § 25, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, vil Skatteforvaltningen få mulighed for at indhente sådanne sideaftaler – eller andre oplysninger til brug ved beregning af registreringsafgift – uanset om de besiddes af køberen eller sælgeren eller en fysisk eller juridisk person, der er interesseforbunden med eller nærtstående til en af disse parter.

Endelig foreslås det, at ordlyden i § 25, stk. 1, 2. pkt., ændres, så *formødne* oplysninger ændres til *nødvendige oplysninger*, hvilket svarer til ordlyden i § 25, stk. 1, 1. og 2. pkt., og stk. 2, 1. pkt. Herved vil sprogbrugen blive ensartet i bestemmelserne, hvorved det tydeliggøres, at nødvendighedskravet også gælder ved Skatteforvaltningens indhentelse af oplysninger i henhold til § 25, stk. 1, 2. pkt.

Skatteforvaltningens kontrol i henhold til bestemmelserne vil fortsat skulle ske under iagttagelse af bestemmelserne i retssikkerhedsloven, herunder bestemmelserne i retssikkerhedslovens § 10, hvorefter myndigheder ikke har adgang til at anvende oplysningspligter i tilfælde, hvor der opstår mistanke om, at en borger eller virksomhed har begået en strafbar lovovertrædelse.

2.8. Indførelse af tvangsbøder ved kontrol af registreringsafgift

2.8.1. Gældende ret

Efter de gældende bestemmelser i registreringsafgiftsloven har Skatteforvaltningen ikke mulighed for at anvende tvangsbøder med henblik på at fremtvinge oplysninger til brug for kontrollen med registreringsafgift, hvis oplysningerne ikke indsendes efter Skatteforvaltningens anmodning herom. Registreringsafgiftsloven adskiller sig herved fra en række andre skatte- og afgiftslove, der indeholder bestemmelser om tvangsbøder, jf. f.eks. skattekontrollovens § 72 og momslovens § 77, jf. § 75, stk. 1-4.

Efter skattekontrollovens § 72, stk. 2, kan Skatteforvaltningen – hvis en anmodning om oplysninger ikke efterkommes – give pålæg om, at oplysningerne skal indsendes inden en fastsat frist og pålægge daglige tvangsbøder fra fristens overskridelse, og indtil pålægget efterkommes.

Et pålæg efter § 72, stk. 2, skal indeholde en henvisning til den relevante lovbestemmelse, og det skal være specificeret, hvilke oplysninger der ønskes udleveret. Pålægget skal gives skriftligt, og det skal af dette fremgå, at såfremt på-

lægget ikke efterleves inden for den fastsatte frist, kan der pålægges daglige tvangsbøder fra en given dato, indtil pålægget efterkommes.

Tvangsbøder efter § 72 skal fastsættes som daglige bøder, indtil pålægget om at udlevere oplysninger efterkommes. Der gælder et almindeligt proportionalitetsprincip i relation til daglige tvangsbøder. Det betyder bl.a., at tvangsmidlet (de daglige tvangsbøder) ikke må stå i misforhold til undladelsen. Ved fastsættelsen af tvangsbøden skal der tages hensyn til den oplysningspligtiges økonomiske formåen, således at pressionen har effekt, men bødestørrelsen beror i øvrigt på et konkret skøn.

En tvangsbøde skal efter praksis mindst være på 1.000 kr. dagligt, og der beregnes kun én daglig tvangsbøde, f.eks. på 1.000 kr. pr. dag, uanset antallet af forhold. Daglige tvangsbøder gives for hver kalenderdag, det vil sige syv dage om ugen og uafhængigt af virksomhedens åbningstider, aktivitet m.v.

De daglige tvangsbøder kan pålægges fra en given dato. Forudsætningen for at pålægge daglige tvangsbøder er, at Skatteforvaltningen mindst 14 kalenderdage forinden underretter virksomheden om, at bøden bliver pålagt fra den anførte dato. Varslingen skal indeholde oplysninger om tvangsbødens størrelse, og der skal tages forbehold for en eventuel senere forhøjelse af tvangsbøden. De daglige tvangsbøder kan forhøjes med en uges skriftligt varsel, hvis den fastsatte tvangsbøde ikke har givet resultat. Ved oplysningspligter efter skattekontrolloven kan varslet om daglige tvangsbøder gives samtidig med pålægget om at efterkomme oplysningspligten. Varslet kan også gives efterfølgende, hvis pålægget ikke efterkommes.

Hvis pålægget påklages, har klagen ikke opsættende virkning, medmindre Landsskatteretten eller skatteankeforvaltningen vurderer, at særlige omstændigheder taler derfor, jf. § 72, stk. 3.

At klagen tillægges opsættende virkning betyder, at pligten til at komme med oplysninger og følgelig også til at betale daglige tvangsbøder er suspenderet, mens klageinstansen behandler klagesagen. Hvis klageinstansen giver Skatteforvaltningen medhold, fastsætter klageinstansen en frist for at komme med oplysningerne.

Klager over afgørelser om pålæg af oplysningspligt og tvangsbøder afgøres af Skatteankestyrelsen, jf. skatteforvaltningslovens § 35 b, stk. 3, og bekendtgørelse nr. 1 af 2. januar 2014 om afgørelse af visse sager i Skatteankestyrelsen. I nogle tilfælde skal klagen afgøres af Landsskatteretten, f.eks. hvis klagen skal visiteres til afgørelse i Landsskatteretten som principiel efter skatteforvaltningslovens § 35 b, stk. 1, 2. pkt., jf. skatteforvaltningslovens § 21, stk. 4, nr. 3. Da der kan være behov for en hurtig afgørelse vedrørende spørgsmålet om opsættende virkning, selv om der er tale om en sag, som skal behandles af Landsskatteretten, f.eks. fordi den er principiel, er det fastsat i skattekontrolloven § 72, stk. 3, 3. pkt., at Landsskatterettens afgørelse kan træffes af en retsformand.

Særlige omstændigheder, der kan tale for at tillægge en klage opsættende virkning, kan f.eks. være, at klageinstansen finder, at der er en begrundet tvivl om, hvorvidt der er pligt til at indsende oplysninger, eller der er begrundet tvivl om, hvorvidt en person fortsat driver erhvervsvirksomhed og dermed er forpligtet til at indgive et oplysningsskema, jf. skattekontrollovens § 5.

Et eksempel på, at særlige omstændigheder taler for, at en klage over et pålæg efter skattekontrollovens § 72, stk. 2, tillægges opsættende virkning, kan være, at en advokat anmodes om at udlevere oplysninger, som der kan være tvivl om, er omfattet af oplysningspligten efter skattekontrollovens § 60 og dermed, om advokaten risikerer at komme til at overtræde sin tavshedspligt, hvis anmodningen efterkommes.

2.8.2. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at der indsættes en ny bestemmelse i registreringsafgiftsloven som § 25 a, der skal give Skatteforvaltningen mulighed for at anvende tvangsbøder ved kontrol af registreringsafgift.

Det foreslås, at hvis Skatteforvaltningen anmoder om oplysninger efter registreringsafgiftslovens § 25, stk. 1, 4 eller 5, og anmodningen ikke efterkommes, vil Skatteforvaltningen kunne give pålæg om, at oplysningerne vil skulle indsendes inden en fastsat frist, og pålægge daglige tvangsbøder fra fristens overskridelse, og indtil pålægget efterkommes.

Skatteforvaltningens pålæg af oplysningspligt og tvangsbøder i forbindelse med kontrol af registreringsafgift vil skulle ske efter samme procedurer og principper, som gælder ved pålæg af oplysningspligt og tvangsbøder i medfør af skattekontrolloven. Skatteforvaltningens anvendelse af tvangsbøder efter den foreslåede bestemmelse vil således indebære, at pålægget vil skulle indeholde en henvisning til den relevante lovbestemmelse, ligesom det vil skulle være specificeret, hvilke oplysninger der ønskes udleveret.

Ligeledes vil der ved fastsættelsen af tvangsbøden skulle tages hensyn til den oplysningspligtiges økonomiske formåen, således at pressionen har effekt. Tvangsbøderne vil skulle fastsættes som daglige bøder, indtil pålægget om at udlevere oplysninger efterkommes. Daglige tvangsbøder vil skulle gives for hver kalenderdag, det vil sige syv dage om ugen, og bøderne vil kunne forhøjes med skriftligt varsel, hvis den fastsatte tvangsbøde ikke har givet resultat.

I forbindelse med Skatteforvaltningens kontrol af registreringsafgift kan der i de tilfælde, hvor en anmodning om indsendelse af oplysninger ikke efterkommes, være behov for, at Skatteforvaltningen anvender tvangsbøder med henblik på, at oplysninger, der er nødvendige til brug ved beregning af registreringsafgiften, indsendes. Det er en grundlæggende forudsætning for Skatteforvaltningens kontrolvirksomhed, at Skatteforvaltningens anmodning om oplysninger efterkommes, og muligheden for at pålægge tvangsbøder anses som et effektivt middel til at sikre, at dette sker.

Det foreslås endvidere, at Landsskatteretten eller skatteankbeforvaltningen kan tillægge en klage over Skatteforvaltningens

gens pålæg om oplysningspligt og tvangsbøder opsættende virkning hvis særlige omstændigheder taler derfor. Desuden foreslås, at Landsskatterettens afgørelse vil kunne træffes af en retsformand. De foreslåede bestemmelser svarer til bestemmelserne i Skatteforvaltningslovens § 72, stk. 3, og vil medføre, at virkningen af en klage over Skatteforvaltningens pålæg af oplysningspligt eller tvangsbøder vil være den samme, uanset om pålægget er givet i medfør skattekontrolloven eller registreringsafgiftsloven.

2.9. Indsættelse af manglende EU-note

2.9.1. Gældende ret

Det følger af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/46/EU af 3. april 2014 om ændring af Rådets direktiv 1999/37/EF om registreringsdokumenter for motorkøretøjer (herefter direktivet), at medlemsstaterne skal registrere data om alle køretøjer elektronisk, og at de tekniske data om køretøjer skal stilles til rådighed for de kompetente myndigheder eller synsvirksomheder med henblik på periodisk teknisk kontrol.

Direktivet er implementeret i lov om registrering af køretøjer. Det følger således af § 1, stk. 1, i lov om registrering af køretøjer, at registrering af køretøjer sker i Køretøjsregisteret. Det følger herudover af stk. 2, at der i Køretøjsregisteret registreres oplysninger om hvert enkelt køretøj og om køretøjets tilhørsforhold. Køretøjsregisteret indeholder således bl.a. oplysninger om stamdata for køretøjet, ejer- og brugeroplysninger, tekniske oplysninger, synsstatus m.v.

I medfør af § 17 har enhver efter anmodning adgang til de oplysninger, der er registreret i Køretøjsregisteret, om et køretøjs tekniske forhold, synsforhold og forsikringsforhold. Oplysninger er tilgængelige i Køretøjsregisteret, som kan tilgås via Skatteforvaltningens hjemmeside. I medfør af § 17, stk. 2, kan skatteministeren herudover fastsætte regler om terminaladgang til oplysninger i Køretøjsregisteret om et køretøjs ejer eller bruger til bl.a. forsikringsvirksomheder, nummerpladeoperatører m.v.

Synsvirksomheder har direkte adgang til Køretøjsregisteret, hvori der bl.a. kan indberettes oplysninger om resultater af gennemførte syn. Synsvirksomhederne har dermed elektronisk adgang til de i direktivet anførte oplysninger.

2.9.2. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at lov om registrering af køretøjer ændres, så der indsættes en fodnote til titlen i lov om registrering af køretøjer. I fodnoten skal det fremgå, at loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/46/EU af 3. april 2014 om ændring af Rådets direktiv 1999/37/EF om registreringsdokumenter for motorkøretøjer.

Årsagen til forslaget er, at Europa-Kommissionens Generalsekretariat ved brev af 9. november 2018 fremsendte en begrundet udtalelse nr. 2017/0327 om manglende meddelelse af foranstaltninger til gennemførelse i national ret af di-

rektivet. Fristen for gennemførelse af direktivet i dansk ret var den 20. maj 2017.

Som svar på Kommissionens begrundede udtalelse har den danske regering derfor sendt en besvarelse, hvori der redegøres udførligt for, hvilke oplysninger om køretøjer, der er registreret i Køretøjsregisteret. Der redegøres herudover for, at oplysninger stilles til rådighed med henblik på periodisk teknisk kontrol. Det fremgår desuden af besvarelsen, at lov om registrering af køretøjer vil blive notificeret som en del af gennemførelsen af direktivet.

Da oplysninger om køretøjer allerede registreres elektronisk og stilles til rådighed for synsvirksomheder, er den danske lovgivning i overensstemmelse med direktivet. Der foreslås derfor ingen materielle ændringer af loven.

Efter forslaget vil det således fremgå i en fodnote til loven, at direktivets bestemmelser er implementeret heri.

2.10. Udveksling af oplysninger fra Køretøjsregisteret og tilsvarende udenlandske registre via Eucaris

2.10.1. Gældende ret

Det fremgår af § 1 i lov om registrering af køretøjer, at registrering af køretøjer sker i et for hele landet fælles register for køretøjer (Køretøjsregisteret). Registreringspligten gælder som udgangspunkt for motorkøretøjer, traktorer, knallerter, påhængs- eller sættevogne til registreringspligtige køretøjer, campingvogne samt visse påhængs- og motorredskaber, jf. § 2, stk. 1, nr. 1-7. I Køretøjsregisteret registreres bl.a. oplysninger om køretøjets mærke og stelnummer, tekniske data, betaling af vægtafgift, oplysninger om køretøjets ejer og bruger m.v.

Oplysningerne i Køretøjsregisteret overføres dagligt til Rigspolitiets parallelregister CRM3, som anvendes af politiet i almindelighed.

Det følger af registreringsafgiftslovens § 17, stk. 3, og § 18, stk. 3, hvornår henholdsvis Skatteforvaltningen og politiet kan videregive oplysninger fra Køretøjsregisteret til en udenlandsk myndighed.

Ifølge § 17, stk. 3, kan Skatteforvaltningen efter anmodning fra en udenlandsk myndighed udlevere oplysninger fra Køretøjsregisteret om identiteten af et køretøjs ejer eller bruger til brug for behandlingen af en konkret sag. Bestemmelsen blev indført ved § 1, nr. 3, i lov om ændring af momsloven og forskellige andre love nr. 1872 af 29. december 2015. Det fremgår bl.a. af forarbejderne, jf. Folketingstidende 2015-16, L 56 som fremsat, side 14, at formålet med bestemmelsen er at fravige Skatteforvaltningens særlige tavshedspligt efter skatteforvaltningslovens § 17, stk. 1, og at skabe en hjemmel i lov om registrering af køretøjer for Skatteforvaltningen til at videregive oplysninger om et køretøjs ejer og/eller bruger fra Køretøjsregisteret til en udenlandsk myndighed, eksempelvis en politimyndighed eller en trafikmyndighed, til brug for behandlingen af en konkret sag.

Skatteforvaltningen besvarer således i dag anmodninger fra udenlandske myndigheder om udlevering af oplysninger

fra Køretøjsregisteret om et køretøjs ejer og/eller bruger, når oplysninger er til brug for en konkret sag.

Ifølge § 18, stk. 3, kan Rigspolitiet give den kompetente retshåndhævende myndighed i en medlemsstat i Den Europæiske Union adgang til at foretage elektronisk søgning i de oplysninger fra Køretøjsregisteret, der er videregivet til politiet, til brug for efterforskningen af en konkret straffesag eller en konkret sag om opretholdelse af den offentlige sikkerhed eller til brug for en konkret sag om trafikikkerhedsrelaterede færdselslovsovertrædelser. Bestemmelsen i forhold til en konkret straffesag eller offentlig sikkerhed blev indsat ved lov nr. 1338 af 19. december 2008 og er en uændret videreførelse af den tidligere bestemmelse i § 17 a, som blev indsat ved § 3 i lov nr. 479 af 17. juni 2008 om gennemførelsen af Prüm-samarbejdet. Af forarbejderne til lov nr. 479 af 17. juni 2008, jf. Folketingstidende 2007-2008, L 77 som fremsat, side 2876-2877, fremgår det bl.a., at formålet med bestemmelsen er at etablere grundlag for, at de retshåndhævende myndigheder i en medlemsstat i Den Europæiske Union kan foretage elektronisk søgning i politiets parallelregister (CRM3). Bestemmelsen skaber grundlag for, at de udenlandske myndigheder kan få online adgang til registeret. Det følger af forarbejderne, at søgningen kun kan ske til brug for en konkret sag i forbindelse med efterforskningen af en straffesag eller opretholdelse af den offentlige sikkerhed. Med implementering af CBE-direktivet 2015/413/EU af 11. marts 2015, der skete med lov nr. 1431 af 5 december 2018, blev den eksisterende hjemmel udvidet til også at omfatte muligheden for at søge oplysninger om trafikikkerhedsrelaterede færdselslovsovertrædelser. Medlemsstaternes søgning af oplysninger i CRM3 foretages via det europæiske informationssøgningssystem vedrørende køretøjer og kørekort (Eucaris).

For at sikre overholdelse af momslovgivningen er der i Rådets forordning (EU) nr. 904/2010/EU af 7. oktober 2010 om administrativt samarbejde og bekæmpelse af svig vedrørende merværdiafgift fastsat vilkår for samarbejde mellem kompetente myndigheder i medlemsstaterne i Den Europæiske Union. Forordningen fastsætter desuden de regler og procedurer, som giver medlemsstaternes kompetente myndigheder mulighed for at samarbejde og udveksle alle nødvendige oplysninger med henblik på at foretage en korrekt momsansættelse, kontrollere, at momsen anvendes korrekt, og bekæmpe momssvig. Herudover fastsætter forordningen regler, som giver mulighed for at indsamle og udveksle oplysninger elektronisk.

Skatteforvaltningen har, som kompetent myndighed med ansvar for anvendelsen af momslovgivningen, udpeget Skattestyrelsen som forbindelseskontor med adgang til at udveksle disse oplysninger. Med henblik på at begrænse omfanget af uddelegerede beføjelser er der i Skattestyrelsen udpeget kompetente embedsmænd og såkaldte Eurofiscforbindelsesembedsmænd, som har til opgave af fremme og lette det multilaterale samarbejde om bekæmpelse af momssvig. Netværket af Eurofiscforbindelsesembedsmænd (Eurofisc) skal bl.a. indføre tidlig varslingsmekanisme til bekæmpelse

af momssvig, koordinere den hurtige udveksling af målrettede oplysninger inden for deres samarbejdsområder m.v.

Forordningen er ændret ved Rådets forordning 2018/1541/EU af 2. oktober 2018, for så vidt angår foranstaltninger til styrkelse af det administrative samarbejde vedrørende merværdiafgift. Det fremgår af præambel nr. 5, at formålet med forordningen bl.a. er at bekæmpe moms-svig, ved at give øvrige medlemsstater i EU, via Eurofiscforbindelseembedsmænd, automatiseret adgang til oplysninger i køretøjsregistre. Det vil gøre det muligt, hurtigt at identificere, hvem der har foretaget svigagtige transaktioner, og hvor. Det forudsættes, at adgangen gøres tilgængelig via det europæiske informationssøgningssystem vedrørende køretøjer og kørekort (Eucaris).

Det følger således af artikel 1, nr. 5, i forordning 2018/1541/EU, at der i forordning 904/2010/EU indsættes en bestemmelse om, at hver medlemsstat giver de øvrige medlemsstaters kompetente myndigheder automatiseret adgang til oplysninger fra landenes køretøjsregistre om identifikationsoplysninger vedrørende køretøjer og identifikationsoplysninger vedrørende ejere og indehavere af køretøjer, i hvis navn køretøjet er registreret. Adgang til oplysningerne gives under betingelse af, at oplysningerne anvendes i forbindelse med efterforskning af mistanke om momssvig eller med henblik på at opdage momssvig. Adgangen er desuden betinget af, at adgangen gives via en Eurofiscforbindelseembedsmand, der har en personlig brugeridentifikation til det elektroniske system, der giver adgang til oplysningerne. Denne del af forordningen finder anvendelse fra og med den 1. januar 2020.

Det fremgår desuden af præambel nr. 13, at Databeskyttelsesforordningen²⁾ finder anvendelse på behandling af personoplysninger i forhold til forordning 904/2010/EU. Det følger desuden, at bekæmpelse af momssvig er anerkendt som et vigtigt mål af almen offentlig interesse for Unionen og medlemsstaterne, hvorfor det er hensigtsmæssigt for at nå målet med samarbejde og udveksling af oplysninger, at der indføres specifikke og begrænsede restriktioner af visse af de rettigheder og forpligtelser, som er fastsat i Databeskyttelsesforordningen, bl.a. den registreredes ret til indsigt, retten til sletning og retten til at gøre indsigelse mod behandling af personoplysninger. Det følger således af artikel 1, nr. 17, i forordning 2018/1541/EU, at artikel 55 i forordning 904/2010/EU ændres, så det fremgår, at enhver lagring, behandling eller udveksling af oplysninger er omfattet af Databeskyttelsesforordningens bestemmelser.

2.10.2. Den foreslåede ordning

I medfør af forordning 2018/1541/EU foreslås, at der indsættes en ny bestemmelse i lov om registrering af køretøjer som § 17 a, som skal give Skatteforvaltningen hjemmel til at give kompetente myndigheder i andre medlemsstater adgang til at foretage elektronisk søgning i oplysninger fra Køretøjsregisteret, når oplysningerne skal bruges ved efterforskning af mistanke om momssvig eller med henblik på at opdage momssvig.

Det foreslås i samme forbindelse at give Skatteforvaltningen hjemmel til at give kompetente myndigheder i andre medlemsstater adgang til oplysninger fra Køretøjsregisteret, når myndighederne har brug for oplysningerne i forbindelse med registrering af køretøjer og opkrævning af registreringsafgift og andre køretøjsrelaterede afgifter.

Efter forslaget vil kompetente skatte- og afgiftsmyndigheder i øvrige medlemsstater kunne foretage elektronisk søgning i oplysninger fra Køretøjsregisteret, når oplysningerne skal anvendes til brug for undersøgelse af mulig momssvig og til brug for registrering og betaling af afgift for køretøjer. Samtidig med, at medlemsstaterne via Eucaris vil få adgang til oplysninger fra Køretøjsregisteret, vil Skatteforvaltningen få adgang til tilsvarende oplysninger fra øvrige medlemsstaters køretøjsregistre.

Adgangen til at søge oplysninger fra Køretøjsregisteret vil skulle gøres tilgængeligt via Eucaris, hvor det er muligt at foretage tilslutning til og søge oplysninger via flere moduler, da oplysningerne i de forskellige moduler varierer. Når søgning sker via et valgt modul, skabes der overblik over, hvilke oplysninger der udveksles til hvilke formål. F.eks. skal politiets søgning af oplysninger til brug for sager om trafiksikkerhedsrelaterede færdselslovsovertrædelser ske via modulet CBE. Til brug for udveksling af oplysninger i forbindelse med sager om momssvig udvikles der et særligt VAT-modul.

Til brug for udveksling af oplysninger om registrering af køretøjer og betaling af afgifter er det hensigten, at Skatteforvaltningen vil skulle tilsluttes et modul, der indeholder oplysninger om køretøjers tekniske data og et modul der indeholder oplysninger om køretøjers ejere og brugere.

Det forudsættes, at Skatteforvaltningen fortsat vil være nationalt kontaktpunkt i forhold til udveksling af oplysninger via Eucaris. Da Skatteforvaltningens administration af Køretøjsregisteret varetages af Motorstyrelsen, forudsættes det, at Motorstyrelsen vil være nationalt kontaktpunkt i forhold til udveksling af oplysningerne. Skattestyrelsen vil fortsat agere som Eurofiscforbindelseembedsmænd i forhold til momssamarbejdet i EU og vil følgelig have mulighed for at få adgang til de udvekslede oplysninger i Køretøjsregisteret.

Det forudsættes desuden, at adgangen til og udvekslingen af oplysninger i Køretøjsregisteret overholder de til enhver tid gældende persondataretlige regler, herunder Databeskyttelsesforordningen. Databeskyttelsesforordningens artikel 6 fastlægger mulighederne for at behandle almindelige personoplysninger. Det fremgår af databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, at behandlingen kun er lovlig, hvis og i det omfang mindst ét af de forhold, der er nævnt i bestemmelsen, gør sig gældende. Herunder hvis behandlingen er nødvendig af hensyn til udførelse af en opgave i samfundets interesse eller som henhører under offentlig myndighedsudøvelse, jf. artikel 6, stk. 1, litra e. Der er efter § 2, nr. 2, forudsat at skulle ske behandling af almindelige personoplysninger, der er omfattet af databeskyttelsesforordningens artikel 6. De kompetente myndigheder, der indhenter oplysninger fra Køretøjsregisteret, skal ved behandling af oplysningerne iagttage de grundlæggende principper for behandling

af personoplysninger i forordningens artikel 5. Det følger bl.a. heraf, at personoplysninger skal behandles lovligt, rimeligt og på en gennemsigtig måde i forhold til den registrerede. Endvidere må personoplysninger kun indsamles til legitime formål og må ikke viderebehandles på en måde, der er uforenelig med disse formål. Herudover skal personoplysningerne være tilstrækkelige, relevante og begrænset til, hvad der er nødvendigt i forhold til de formål, hvortil de behandles. Behandlingen af personoplysninger i medfør af lovforslaget vil i øvrigt skulle ske i overensstemmelse med reglerne om den registreredes rettigheder i kapitel 3 og om behandlingssikkerhed i kapitel 4 i databeskyttelsesforordningen.

2.11. Straks-ibrugtagning af leasingkøretøjer ved betaling af forholdsmæssig registreringsafgift

2.11.1. Gældende ret

For registreringspligtige køretøjer, som anvendes i Danmark af en herboende, er hovedreglen i registreringsafgiftslovens § 1, at der skal betales fuld registreringsafgift forud for ibrugtagningen. Som undtagelse til denne hovedregel kan der for leasingkøretøjer, som er bestemt til tidsbegrænset anvendelse i Danmark, under nærmere betingelser betales forholdsmæssig registreringsafgift i medfør af lovens § 3 b.

Reglerne om betaling af forholdsmæssig registreringsafgift skal sikre, at opkrævningen af registreringsafgift for leasingkøretøjer m.v., der registreres med henblik på tidsbegrænset anvendelse her i landet, er proportional med den periode, hvor køretøjet benyttes her i landet.

Det er en grundlæggende betingelse for at opnå en tilladelse til betaling af forholdsmæssig registreringsafgift i leasingforhold efter § 3 b, at der er tale om en reel leasingaftale mellem en leasingvirksomhed og en leasingtager. Der stilles således en række indholdsmæssige og formelle minimumskrav til leasingaftalen, der har til formål at sikre, at Skatteforvaltningen i forbindelse med ansøgningsprocessen får de fornødne oplysninger til at kunne behandle ansøgningen og vurdere realiteten i leasingforholdet.

Oplysningskravene har desuden til formål at sikre, at leasingaftalen indeholder oplysninger, som er nødvendige for Skatteforvaltningens efterfølgende kontrol. Lovens oplysningskrav suppleres i Skatteforvaltningens administrative retningslinjer af yderligere oplysningskrav, som efter anmodning skal fremgå af ansøgningen om at betale forholdsmæssig registreringsafgift efter lovens § 3 b, stk. 1.

Ved leasingperiodens ordinære udløb skal nummerpladerne ligeledes indleveres rettidigt til Skatteforvaltningen eller til en nummerpladeoperatør, og køretøjet skal afmeldes rettidigt fra Køretøjsregisteret. Hvis ikke der sker rettidig indlevering af nummerpladerne, skal nummerpladerne efter anmodning fra Skatteforvaltningen inddrages ved politiets foranstaltning. I tilfælde, hvor den manglende indlevering af nummerpladerne skyldes, at leasingvirksomheden på grund af leasingtagers forhold ikke kan skaffe sig fysisk rådighed over nummerpladerne, skal der efterfølgende betales afgift

og rente for den periode, der forløber, fra leasingperiodens udløb til køretøjets nummerplader indleveres eller fjernes. Hvis der er tale om en forsætlig eller groft uagtsom overtrædelse, kan der også i dette tilfælde pålægges bøde- eller fængselsstraf.

EU-Domstolen har i sag C-249/15 Wind 1014 GmbH og Kurt Daell mod Skatteministeriet (præjudiciel forelæggelse), som omhandler betaling af forholdsmæssig registreringsafgift efter registreringsafgiftslovens § 3 b, truffet afgørelse om, at det er i strid med TEUF artikel 56 om tjenesteydernes frie bevægelighed at kræve Skatteforvaltningens godkendelse forud for ibrugtagning af et udenlandsk leasingkøretøj i Danmark. Den danske ordning med forhåndsgodkendelse har til formål at forebygge omgåelse, svig eller misbrug af afgiftsreglerne, men Domstolen finder, at den begrænsning, som ordningen udgør, ikke er proportional med dette formål, og at mindre indgribende foranstaltninger kunne anvendes til at opnå samme virkning. Domstolen anfører, at en ordning, hvor afgiften forudbetales pro rata for den periode, hvor køretøjet skal anvendes i Danmark, og hvor prøvelse af, om vilkårene for betaling af forholdsmæssig afgift er opfyldt, sker efter ibrugtagningen, ville være mindre indgribende og kunne opfylde de samme formål. For en nærmere beskrivelse af indholdet af dommens præmisser henvises til afsnit 7 om forholdet til EU-retten.

2.11.2. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at der indføres en ordning, hvor et køretøj, hvor der er ansøgt om tilladelse til betaling af forholdsmæssig registreringsafgift, på nærmere angivne vilkår vil kunne tages i anvendelse forud for Skatteforvaltningens meddelelse af en sådan tilladelse. Det vil forudsætte, at ansøgeren opfylder kravene til at anvende ordningen med forholdsmæssig registreringsafgift, og at ansøgeren, hvis det efterfølgende måtte vise sig ikke at have været tilfældet, i øvrigt var i god tro herom. Forslaget har til formål at sikre, at dansk ret tilpasses i overensstemmelse med EU-Domstolens dom i sag nr. C-245/15, jf. ovenfor.

Ifølge det foreslåede vil det blandt andet skulle være forudsætninger for ibrugtagning, at køretøjet er registreret i Køretøjsregisteret og er monteret med nummerplader, at registreringsafgiften og forrentning heraf er indbetalt, og at leasingvirksomheden har indgivet en skriftlig erklæring til Skatteforvaltningen om ibrugtagningen forud for denne. Det vil være leasinggiver, der bærer ansvaret for, at kravene for at kunne betale forholdsmæssig registreringsafgift er opfyldt, og at ibrugtagningen sker i overensstemmelse med de foreslåede regler.

Det indgår i det foreslåede, at indbetalte afgiftsbeløb kun delvist vil skulle tilbagebetales til leasinggiver, hvis ibrugtagningen er sket uden, at tilladelse til betaling af forholdsmæssig registreringsafgift opnås herefter. Afgift for den periode, hvor køretøjet har været anvendt, vil ikke kunne tilbagebetales. Før eventuel tilbagebetaling af afgiftsbeløb for perioden, hvor køretøjet ikke har været anvendt, vil Skatteforvaltningen desuden skulle foretage evt. korrektion af den af leasinggiver anvendte afgiftspligtige værdi og beregnede

afgift, så den afgift, der betales for perioden, hvor køretøjet har været anvendt, vil være korrekt.

Tilbagebetaling af overskydende afgiftsbeløb vil skulle ske ved, at der foretages et fradrag i tilbagebetalingen svarende til det fradrag, der gælder ved afgiftsgodtgørelse ved eksport af personbiler. Formålet er at sikre, at der ikke vil kunne spekuleres i altid blot at tage et køretøj i anvendelse, når der indgives en ansøgning om tilladelse, idet ordningen kun bør anvendes, hvor der er mere eller mindre åbenlyst for leasinggiver, at ansøgning, leasingaftale m.v. opfylder kravene, og at tilladelsen derfor vil blive opnået. Der bør således være en reel økonomisk risiko forbundet med at tage et køretøj i anvendelse i tilfælde, hvor tilladelsens meddelelse er mere usikker. Det er overordnet hensigten, at ordningen med forudgående ibrugtagning kun bør anvendes, hvor der er en relativt stærk formodning for, at tilladelsen vil blive opnået.

2.12. *Ændring af leasingaftaler ved betaling af forholdsmæssig registreringsafgift*

2.12.1. *Gældende ret*

Ifølge registreringsafgiftslovens § 3 b, stk. 1, kan Skatteforvaltningen meddele tilladelse til betaling af forholdsmæssig registreringsafgift. Hvis en sådan leasingaftale ændres eller afbrydes før leasingperiodens udløb, eller hvis det leasede køretøj skifter afgiftsmæssig identitet, anses tilladelsen som udgangspunkt for at være bortfaldet. Ved ændringer i aftalen er udgangspunktet, at tilladelsen bortfalder fra det tidspunkt, hvor ændringen foretages.

Det er dog muligt at foretage de ændringer i aftalen, som er defineret i registreringsafgiftslovens § 3 b, stk. 6, uden at tilladelsen bortfalder, og uden at disse ændringer som udgangspunkt forinden skal godkendes af Skatteforvaltningen. Det omfatter eksempelvis skift af leasingtager eller leasinggiver eller ændring af det maksimale antal kørte kilometer. Det er en forudsætning, at ændringerne ikke medfører omberegning af den betalte afgift, og at leasingaftalen i sin helhed fortsat opfylder betingelserne for at anvende ordningen med forholdsmæssig registreringsafgift.

Som konsekvens af, at tilladelsen bortfalder ved andre end de eksplicit tilladte ændringer i leasingaftalen, skal nummerpladerne indleveres til Skatteforvaltningen eller til en nummerpladeoperatør, og køretøjet skal afmeldes fra Køretøjsregisteret. Hvis ikke der sker rettidig indlevering af nummerpladerne m.v., og hvis der er tale om en forsætlig eller groft uagtsom overtrædelse, kan dette medføre bøde- eller fængselsstraf. Hvis køretøjet bruges her i landet, efter at tilladelsen er bortfaldet, og der ikke er opnået en ny tilladelse, vil der desuden som udgangspunkt være pligt til betaling af fuld registreringsafgift efter registreringsafgiftslovens almindelige regler herom, jf. lovens § 1, stk. 1.

Højesteret har i en konkret sag, som er gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen under U. 2018.1200H (SKM2018. 77. HR), fastslået, at der i registreringsafgiftsloven ikke er hjemmel til at anse en tilladelse til betaling af forholdsmæssig registreringsafgift for bortfaldet som følge af efterføl-

gende ændringer af leasingaftalen, som var uden betydning for opnåelsen af tilladelsen. Sagen vedrørte en leasinggiver (A ApS), som havde opnået tilladelse til betaling af forholdsmæssig registreringsafgift, men som efterfølgende foretog en række ændringer i leasingaftalen, som ikke er omfattet af opregningen af tilladte ændringer i registreringsafgiftsloven, og hvor aftalen ikke indsendtes til Skatteforvaltningen til fornyet godkendelse.

Højesteret lagde til grund, at ændringerne af leasingaftalen ikke havde betydning for hverken beregningen af den forholdsmæssige registreringsafgift eller for opnåelse af tilladelse til betaling af forholdsmæssig registreringsafgift efter § 3 b, stk. 1. Højesteret bemærkede, at der efter almindelige forvaltningsretlige grundsætninger ikke er grundlag for at anse en gyldig, begunstigende forvaltningsakt for bortfaldet som følge af ændrede forhold, hvis disse forhold ikke har betydning for, om forvaltningsakten ville være blevet meddelt, og at en forvaltningsmyndighed skal overholde proportionalitetsprincippet, når den træffer afgørelse. Højesteret fandt på den baggrund, at der skulle være klar lovhjemmel, hvis tilladelsen til betaling af forholdsmæssig registreringsafgift skulle anses for bortfaldet, og hvis konsekvensen heraf skulle være, at A ApS skulle betale fuld registreringsafgift. Højesteret fandt på den baggrund, at der ikke var hjemmel i registreringsafgiftsloven til at anse tilladelsen til forholdsmæssig registreringsafgift for bortfaldet.

2.12.2. *Den foreslåede ordning*

Det foreslås at ændre reglerne om efterfølgende ændring af leasingaftaler, hvor der er meddelt tilladelse til betaling af forholdsmæssig registreringsafgift efter lovens § 3 b, stk. 1, så de er i overensstemmelse med Højesterets dom i sag U. 2018.1200 (SKM2018. 77. HR), som er kort refereret ovenfor i afsnit 2.12.1.

Den nuværende adgang til at foretage efterfølgende ændringer i leasingaftaler uden fornyet godkendelse foreslås således suppleret af en ny opsamlingsbestemmelse, hvorefter det vil være muligt at foretage sådanne ændringer, som er uden betydning for opnåelse af tilladelsen. Det vil eksempelvis kunne være ændring af servicepartner, ændring af aftale om dækskifte, rettelse af ubetydelige formfejl el.lign. forhold, som er sekundære i forhold til den vurdering af ejerforhold, afgiftsbetaling m.v., som sker i forbindelse med behandlingen af ansøgninger om tilladelse efter § 3 b, stk. 1. Det foreslås desuden, at der indsættes eksplicite regler i loven om konsekvenserne af at ændre en leasingaftale i strid med reglerne, uden at der ansøges om og opnås fornyet tilladelse.

2.13. *Ophævelse af krav om anvendelse af standardformularer ved betaling af forholdsmæssig registreringsafgift*

2.13.1. *Gældende ret*

Leasingvirksomheder kan efter anmodning til Skatteforvaltningen godkendes til, under nærmere betingelser, at få mulighed for selv at angive forholdsmæssig registreringsaf-

gift for leasingkøretøjer uden en forudgående godkendelse af den enkelte leasingaftale hos Skatteforvaltningen. Virksomheder med en sådan tilladelse betegnes som såkaldte selvangivere. Denne selvangiverordning omfatter dog alene afgiftsangivelser for leasingkøretøjer, der er omfattet af en leasingaftale, hvis vilkår er identiske med en standardaftale, som er forhåndsgodkendt af Skatteforvaltningen.

Anvendelsen af selvangiverordningen forudsætter desuden, at leasingvirksomheden opfylder de administrative krav hertil, herunder indsendelse af månedsregnskaber til Skatteforvaltningen. Disse administrative krav har til formål at sikre et fornødent grundlag for at føre tilstrækkelig kontrol med anvendelsen af ordningen.

Ved lov nr. 1195 af 14. november 2017 blev der indført krav om, at virksomheder ved ansøgning om tilladelse efter registreringsafgiftslovens § 3 b, stk. 1, skal udarbejde leasingaftalen ved anvendelse af standardformularer udarbejdet af Skatteforvaltningen. Det bliver dog først obligatorisk for virksomhederne at anvende standardformularerne 6 kalendermåneder efter, at Skatteforvaltningen har offentliggjort disse. Fristen for Skatteforvaltningens offentliggørelse af standardformularerne blev med lov nr. 1431 af 5. december 2018 udskudt fra den 1. januar 2019 til den 1. januar 2020. Indtil standardformularerne offentliggøres, kan virksomhederne anvende egne udarbejdede skabeloner til brug for indgåelse af leasingaftaler.

2.13.2. Den foreslåede ordning

Det foreslås at ophæve de regler om obligatorisk anvendelse af standardformularer, der skulle udarbejdes af Skatteforvaltningen, hvilket blev indført med § 1, i lov om ændring af registreringsafgiftsloven og brændstofforbrugsafgiftsloven nr. 1195 af 14. november 2017, når der indgives ansøgning om tilladelse til betaling af forholdsmæssig registreringsafgift i medfør af registreringsafgiftslovens § 3 b, stk. 1.

Det foreslåede følger af, at bestemmelsen efterfølgende har vist sig ikke at kunne gennemføres i praksis. Ved gennemførelsen af lov nr. 1195 af 14. november 2017 indgik også ved fremsættelsen af lovforslaget et forbud mod visse klausuler i leasingaftaler ved anvendelse af forholdsmæssig afgift. Der var reelt tale om forbud mod to typer af klausuler, hvor en leasingaftale ikke måtte indeholde vilkår om overskudsdeling mellem leasinggiver og leasingtager, og en leasingaftale ikke måtte indeholde vilkår om, at leasingtager hæftede for hele eller dele af leasinggivers økonomiske risiko ved leasingforholdet. Formålet med forslaget var at sikre, at der ved afregning af forholdsmæssig registreringsafgift er tale om reelle leasingforhold, hvor leasinggiver har det fulde ejerskab til det leasede køretøj.

Med forbuddet mod de to typer af klausuler ville leasingkontrakterne for køretøjer på forholdsmæssig afgift være forenklet betydeligt. Forbuddet mod de to typer af kontrakt-klausuler var således en del af grundlaget for forslaget om indførelse af standardformularer.

Et forbud mod klausulerne i leasingaftaler ved anvendelse af forholdsmæssig afgift blev dog ikke gennemført, idet det viste sig, at det ville medføre, at der i afgiftsmæssig sammenhæng blev indført en anden vurdering af, hvem der ejer køretøjet end den, der følger af det almindelige civilretlige ejerbegreb, som også lægges til grund inden for EU-retten. Det vurderedes, at forslaget derfor ikke ville kunne gennemføres i relation til leasingkontrakter indgået af leasinggivere, hvis virksomhed drives fra et andet EU-land. Skulle forbuddet mod klausulerne alene gælde for danske leasinggivere, vurderedes det at ville svække danske leasinggivers konkurrenceevne væsentligt og dermed medføre risiko for, at danske leasingvirksomheder blot ville flytte virksomheden til et andet EU-land.

Da leasingkontrakter derfor fortsat kan indeholde meget komplekse regler om f.eks. fordeling af eventuelt overskud eller de økonomiske risici ved kontraktudløb, er det ikke muligt at opbygge standardformularerne, så leasingaftaler baseret på standardformularer kan anses som ”forhåndsgodkendt”.

Udformes standardformularerne i stedet som en simpel skabelon, hvor leasingvirksomhederne i højere grad individualiserer aftalerne, vurderes de ikke at ville udgøre et tilstrækkeligt grundlag for, at det uden videre kan lægges til grund, at leasingaftaler indgået ved anvendelse af standardformularerne lever op til lovens krav og derved kan anses for forhåndsgodkendt.

2.14. Indsættelse af bestemmelser vedrørende afgørelseskompetence i brændstofforbrugsafgiftsloven og vægtafgiftsloven

2.14.1. Gældende ret

Det følger af brændstofforbrugsafgiftsloven, at personer med varigt nedsat funktionsevne, som efter lov om social service kan opnå støtte til erhvervelse af en bil, fritages for afgiften, hvis bilen er benzindreven, jf. § 7, stk. 1, 1. pkt. Er bilen dieseldreven, betales afgift efter de i § 3, stk. 1, under B fastsatte satser for udligningsafgift, jf. § 7, stk. 1, 2. pkt. Afgiftsfritagelsen og -nedsættelsen gælder kun, så længe køretøjet er registreret for og benyttes af den pågældende, jf. § 7, stk. 1, 3. pkt.

Et lignende regelsæt findes i lov om vægtafgift af motor-køretøjer m.v. (vægtafgiftsloven). Det fremgår heraf, at personer med varigt nedsat funktionsevne, som efter lov om social service kan opnå støtte til erhvervelse af en bil, fritages for vægtafgift og tillægsafgift for privat anvendelse, jf. § 16, stk. 1. pkt. Afgiftsfritagelsen gælder kun, så længe køretøjet er registreret for og benyttes af den pågældende.

Der er ikke fastsat regler i afgiftslovene om, hvilken myndighed, der træffer afgørelse om fritagelse eller nedsættelse for henholdsvis brændstofforbrugsafgift, vægtafgift og tillægsafgift for privatanvendelse. Det antages derfor, at afgørelseskompetencen følger de generelle regler og principper på skatteområdet, og således ligger hos Skatteforvaltningen.

Som konsekvens heraf følger klageadgangen ligeledes de generelle regler og principper for skatteområdet for afgiftsfritagelser. Afgørelser om f.eks. tilbagekaldelse af afgiftsfritagelse, som træffes af Skatteforvaltningen, kan efter reglen i skatteforvaltningslovens § 11, stk. 1, nr. 1, således påklages til Landsskatteretten.

2.14.2. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at kommunalbestyrelserne bemyndiges til at træffe afgørelse om fritagelse eller nedsættelse af afgift for henholdsvis brændstofforbrugsafgift, vægtafgift og tillægsafgift for privatanvendelse. Det foreslås desuden præciseret, at Skatteforvaltningen har kompetence til at træffe afgørelse om ophør af afgiftsfritagelsen, såfremt det konstateres, at et køretøj ikke længere er registreret for eller bliver benyttet af den pågældende person, som er berettiget til at modtage støtte til køb af bil. Endelig foreslås det præciseret, at klager over kommunalbestyrelsernes afgørelser vedrørende afgiftsfritagelse eller -nedsættelse vil skulle påklages til Ankestyrelsen, mens Skatteforvaltningens afgørelse om ophør af afgiftsfritagelsen eller -nedsættelsen vil skulle påklages til Landsskatteretten. Der er for så vidt angår kommunernes og Ankestyrelsens kompetence tale om en fravigelse af udgangspunktet i skatteforvaltningslovens § 1 om, at afgiftslovgivningen administreres af Skatteforvaltningen, og Skatteforvaltningens afgørelser kan prøves i det skatteretlige klagesystem.

Det foreslåede skal ses i sammenhæng med lov om ændring af lov om registrering af køretøjer, registreringsafgiftsloven, brændstofforbrugsafgiftsloven, lov om vægtafgift af motorkøretøjer m.v. og lov om afgift af naturgas og bygas m.v. nr. 1431 af 11. december 2017, som ophævede to bemyndigelsesbestemmelser i henholdsvis brændstofforbrugs- og vægtafgiftsloven, som gav socialministeren kompetence til at fastsætte nærmere regler vedrørende afgørelser om afgiftsfritagelse for personer med varigt nedsat funktionsevne.

Hjemlen til at fastsætte nærmere regler om afgørelser om afgiftsfritagelse var udnyttet i bekendtgørelse nr. 1252 af 20. november 2017 om støtte til køb af bil (bilstøttebekendtgørelsen), hvori det fastlagdes, at kommunalbestyrelserne træffer afgørelser om fritagelse for brændstofforbrugsafgift, vægtafgift og tillægsafgift for privat anvendelse, når det vurderes, at ansøgeren er berettiget til støtte til køb af bil efter § 114 i lov om social service og §§ 1-5 i bilstøttebekendtgørelsen. Reglerne medførte, at det ikke var Skatteforvaltningen men kommunalbestyrelserne, som traf afgørelser om afgiftsfritagelse for biler ejet af den pågældende personkreds.

Dette var hensigtsmæssigt, da der i sager om afgiftsfritagelse i praksis ofte er en nær sammenhæng med de sager, hvor kommunalbestyrelserne bevilger personer med varigt nedsat funktionsevne støtte til køb af bil, jf. lov om social service. Når en kommunalbestyrelse bevilger støtte til køb af bil, har den pågældende person med varigt nedsat funktionsevne således også som altovervejende udgangspunkt ret til afgiftsfritagelse.

Ifølge bemærkningerne til lovforslaget, hvor bemyndigelsesbestemmelserne i brændstofforbrugs- og vægtafgiftslo-

ven blev ophævet, var det ikke hensigten, at der skulle ske ændringer i retstilstanden. Lovændringen medførte imidlertid, at der ikke længere består en direkte kobling mellem reglerne om afgiftsfritagelse i brændstofforbrugsafgiftsloven og vægtafgiftsloven og kommunalbestyrelsens kompetence til at træffe afgørelse om afgiftsfritagelse, jf. bilstøttebekendtgørelsen, hvilket indebærer, at afgørelseskompetencen, som følge af lovændringen, anses for utilsigtet at være overgået fra kommunalbestyrelserne til Skatteforvaltningen.

Med det foreslåede sikres det, at det er kommunalbestyrelserne, der fremadrettet træffer afgørelse om fritagelse for eller nedsættelse af henholdsvis brændstofforbrugsafgift, vægtafgift og tillægsafgift for privatanvendelse. Derudover præciserer forslaget, hvilken klageinstans klager over afgørelser om afgiftsfritagelse skal tilgå. Klager over kommunalbestyrelsernes afgørelser om afgiftsfritagelse eller -nedsættelse skal således tilgå Ankestyrelsen. Dette er hensigtsmæssigt, da Ankestyrelsen også er klageinstans for klager over afgørelser, som vedrører, hvorvidt en person er berettiget til at modtage støtte til køb af bil efter reglerne i lov om social service. Da spørgsmålet om afgiftsfritagelse hviler på samme materielle retsgrundlag som spørgsmålet om, hvorvidt betingelserne for at kunne modtage støtte til køb af bil er opfyldt, er det mest nærliggende, at klager vedrørende afgørelser om afgiftsfritagelse også skal indbringes for Ankestyrelsen. Herved sikres det desuden, at borgene alene skal henvende sig til én klagemyndighed, hvis de ønske at klage over en afgørelse, som både vedrører støtte til køb af bil og afgiftsfritagelse. Af disse grunde er det hensigtsmæssigt at fravige udgangspunktet om, at afgiftslovgivningen administreres af Skatteforvaltningen, og Skatteforvaltningens afgørelser kan prøves i det skatteretlige klagesystem. Derimod skal klager over Skatteforvaltningens afgørelser om ophør af afgiftsfritagelse som følge af, at et køretøj ikke længere er registreret for og benyttes af den pågældende person, som kan få tilkendt støtte til køb af bil, fortsat tilgå Landsskatteretten. Klager indgives fortsat til Skatteankestyrelsen, der som sekretariat for Landsskatteretten visiterer klagerne og foretager sagsforberedelsen. Da afgørelser om ophør af afgiftsfritagelse eller -nedsættelse træffes af Skatteforvaltningen på grundlag af regler i afgiftslovgivningen, anses det for mest nærliggende, at klager over sådanne afgørelser fortsat skal behandles inden for det skatteretlige klagesystem.

3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Med lovforslaget foreslås selvanmelderordningen på eksportområdet afskaffet, hvilket vil medføre, at opgaven med at fastsætte værdien af brugte køretøjer overgår fra virksomheder, der er registrerede som selvanmeldere, til Motorstyrelsen med henblik på at øge regelefterlevelsen på motorområdet.

Afskaffelse af selvanmelderordningen på eksportområdet forventes at medføre to modsatrettede effekter. Det skønnes, at det vil være en lavere gennemsnitlig godtgørelse ved eksport, idet eksportgodtgørelsen fremover vil ske på et mere ensartet grundlag, hvilket vil medføre et merprovenu fra re-

gistreringsafgiften. Omvendt må det forventes, at den foreslåede ændring kan medføre en mindre reduktion i antallet af brugte køretøjer, der eksporteres, og dermed et lavere antal importerede biler til erstatning af de eksporterede køretøjer. Der er dog stor usikkerhed forbundet med disse effekter, hvorfor der ikke er indregnet provenumæssige konsekvenser fra denne del af lovforslaget.

Forslaget om afskaffelse af godtgørelsen på 400 kr. i forbindelse med syn forud for eksport skønnes at medføre et årligt merprovenu på ca. 10 mio. kr. I dag indkaldes ca. 26.000 køretøjer til syn ud af de i alt 37.000 køretøjer, hvor der er anmodet om eksportgodtgørelse. Det er i beregningerne forudsat, at det nuværende antal af synede køretøjer opretholdes fremadrettet.

Forslaget om at afskaffe nedsættelse af registreringsafgiften med 60 kr. for brugte biler og motorcykler, der skal registreres i Danmark for første gang, skønnes at ville medføre et årligt merprovenu på ca. 1 mio. kr. Afskaffelsen skønnes ikke at medføre nogen adfærdseffekter.

Initiativet vedrørende afskaffelse af selvanmelderordningen medfører, at opgaven med at fastsætte værdien af brugte køretøjer ved eksport fuldt overgår til Skatteforvaltningen fra den 1. juli 2020. Initiativet skønnes at medføre udgifter for Skatteforvaltningen på ca. 70 mio. kr. årligt i 2020 og frem til håndtering af anmodninger om eksportgodtgørelse og værdifastsættelser. Udgifterne finansieres af et nyt gebyr, jf. lovforslagets § 1, nr. 19 og 20.

Som følge af at der indføres et gebyr frigøres 33 mio. kr. årligt under Skatteministeriets rammer på finanslovens § 9. Midlerne har tidligere været bevillingsfinansieret til brug for opgaven med værdifastsættelser.

Initiativet vedrørende ændring af vilkår for leasingkøretøjer ved betaling af forholdsmæssig registreringsafgift vurderes på det foreliggende grundlag at ville medføre administrative omkostninger for Skatteforvaltningen til øget sagsbehandling på ca. 2 mio. kr. årligt i 2020 og frem.

Initiativet vedrørende straks-ibrugtagning af køretøjer skønnes at medføre merudgifter for Skatteforvaltningen på samlet set ca. 1,5 mio. kr. i 2020 og frem.

De øvrige initiativer vurderes ikke at medføre nævneværdige økonomiske konsekvenser for det offentlige.

Det vurderes, at lovforslaget er i overensstemmelse med principperne for digitaliseringsklar lovgivning.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Forslagene om afskaffelse af selvanmelderordningen ved eksport af brugte køretøjer og indførelse af gebyr ved eksport af brugte køretøjer vurderes at ville medføre økonomiske konsekvenser for erhvervslivet svarende til udgiften ved betaling af gebyr på 70 mio. kr. ved anmodning om udbetaling af eksportgodtgørelse.

Desuden vil lovforslaget medføre administrative konsekvenser for de virksomheder, som eksporterer køretøjer. Team Effektiv Regulering (TER) har opgjort de erhvervs-

økonomiske konsekvenser af lovforslaget, og TER vurderer, at lovforslaget medfører administrative byrder for erhvervslivet på samlet ca. 9,3 mio. kr. årligt.

Forslaget om at selvanmelderordningen på eksportområdet bliver ophævet, hvormed eksportører ikke længere vil kunne fastsætte værdien af brugte eksportkøretøjer med henblik på udbetaling af eksportgodtgørelse, vil medføre en administrativ byrde på ca. 0,4 mio. kr. for erhvervslivet årligt.

Byrderne består i, at eksportørerne vil skulle anmode Skatteforvaltningen om at værdifastsætte de brugte køretøjer ved eksport og fremsende dokumentation på, at køretøjet er afmeldt Køretøjsregistret og udført af landet. Disse byrder udgør 3,8 mio. kr. Byrdelettelserne består i, at de pågældende eksportører ikke længere vil skulle fremskaffe dokumentationsgrundlag i forbindelse med værdifastsættelsen af de brugte køretøjer, og at eksportørerne heller ikke vil skulle sætte køretøjerne på deres månedsopgørelse. Disse byrdelettelser udgør 3,4 mio. kr.

Forslaget om at eksportører altid vil skulle aflevere en synsrapport for det køretøj, hvoraf der ønskes udbetalt eksportgodtgørelse, vil medføre en administrativ byrde på ca. 8,9 mio. kr. for erhvervslivet årligt. Den administrative byrde består i, at eksportører, i et større omfang end i dag, vil skulle betale for registrerings- og toldsyn, synsrapport og transportere køretøjer til og fra synshaller m.v.

TER vurderer, at lovforslagets øvrige forslag enten ikke medfører administrative konsekvenser eller medfører mindre væsentlige administrative konsekvenser, hvorfor de ikke har opgjort de administrative konsekvenser for disse.

Forslaget om at afskaffe kompensationen for udgifter til syn af eksportkøretøjer vil medføre, at eksportører selv vil skulle afholde denne udgift. Eksportører af køretøjer pålægges dermed en merudgift på ca. 10 mio. kr., hvoraf langt hovedparten vurderes at vedrøre virksomheder.

Forslaget om at afskaffe nedsættelse af registreringsafgiften med 60 kr. for brugte biler og motorcykler, der skal registreres i Danmark for første gang, vil medføre, at importører selv vil skulle afholde denne udgift. Importører af køretøjer pålægges dermed en merudgift på ca. 1 mio. kr., hvoraf hovedparten vurderes at vedrøre virksomheder.

Forslaget om at forlænge fristen for udbetaling af eksportgodtgørelse og om at forlænge suspensionsperioden i forhold til at foretage modregning i restancer vil kunne udgøre en likviditetsmæssig byrde for erhvervslivet, da de virksomheder, som eksporterer køretøjer, i visse tilfælde vil kunne få udbetalt eksportgodtgørelsen på et senere tidspunkt end efter gældende regler.

Forslag om tilslutning til Eucaris vurderes at ville medføre en mindre administrativ lettelse for syns-virksomheder, som opretter importerede køretøjer i Køretøjsregisteret. Efter gældende regler skal tekniske data for køretøjer indtastes manuelt af synsvirksomhederne. Med tilslutningen til Eucaris vil et køretøjs tekniske data i stedet kunne trækkes direkte fra det udenlandske køretøjsregister.

Forslag om tilretning af leasingreglerne vurderes herudover at ville forenkle leasingvirksomhedernes administration,

da de vil få mulighed for at foretage visse ændringer i godkendte leasingaftaler, uden at ændringerne skal godkendes af Skatteforvaltningen, og uden at tilladelsen til betaling af forholdsmæssig registreringsafgift bortfalder.

Lovforslagets øvrige elementer vurderes ikke at have økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet.

Ved udarbejdelsen af lovforslaget er principperne for agil erhvervsrettet lovgivning fulgt, da forslag om tilslutning til Eucaris vil sikre en brugervenlig digitalisering for synsvirk-somheder.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget vurderes ikke at ville medføre administrative konsekvenser for borgere.

6. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget vurderes ikke at ville medføre miljømæssige konsekvenser.

7. Forholdet til EU-retten

Forslagene, som implementerer *Aftale om styrket regelefterlevelse på motorområdet* af 2. april 2019, herunder afskaffelse af selvanmelderordningen ved eksport af brugte køretøjer, indførelse af gebyr ved eksport af brugte køretøjer, ændring af regler for toldsyn ved eksport af brugte køretøjer og udbetaling af godtgørelse ved eksport af brugte køretøjer, kan give anledning til en overvejelse af, om disse forslag vil være forenelige med de EU-retlige principper om varernes frie bevægelighed og fri udveksling af tjenesteydelser.

Det bemærkes i den sammenhæng, at Højesteret ved dom af 16. august 2016 i sagen Yupex Trading A/S mod Skatteministeriet har fastslået, at det ikke følger af EU-retten, at der skal ydes afgiftsrefusion i tilfælde af eksport af køretøjer til en anden medlemsstat. Det vurderes på den baggrund, at de ovennævnte forslag vedrørende eksportgodtgørelsesordningen, der implementerer *Aftale om styrket regelefterlevelse på motorområdet* af 2. april 2019, er forenelige med EU-retten, uanset om forslagene måtte gøre det mindre attraktivt at eksportere et brugt dansk køretøj til et andet EU/EØS-land, da krav på godtgørelse af dansk registreringsafgift i forbindelse med eksport af brugte biler ikke følger af EU-retten.

Europa-Kommissionen har fremsendt en begrundet udtalelse (nr. 2017/0327) om manglende meddelelse af foranstaltninger til gennemførelse i national ret af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/46/EU af 3. april 2014 om ændring af Rådets direktiv 1999/37/EF om registreringsdokumenter for motorkøretøjer. Det følger af direktivet, at medlemsstaterne elektronisk skal registrere data om køretøjer, som skal stilles til rådighed for synsvirk-somheder med henblik på periodisk teknisk kontrol. Kommissionen finder ikke, at dansk lovgivning opfylder de krav, der følger af direktivet.

Forslaget om at ændre fodnoten til titlen til lov om registrering af køretøjer, har til formål at sikre, at dansk lovgiv-

ning er i overensstemmelse med direktivet, ved at der ind-sættes en note til titlen til lov om registrering af køretøjer, så det fremgår, at loven indeholder bestemmelser, der imple-menterer direktivet.

Det følger af Rådets forordning 2018/1541/EU af 2. oktober 2018 om ændring af forordning (EU) nr. 904/2010 og (EU) 2017/2454, for så vidt angår foranstaltninger til styrkelse af det administrative samarbejde vedrørende merværdiafgift, at Danmark skal give de øvrige medlemsstater automatiseret adgang til oplysninger i Køretøjsregisteret. Det er en forudsætning for adgangen til oplysningerne, at disse skal anvendes i forbindelse med efterforskning af mistanke om momssvig eller med henblik på at opdage momssvig. Adgangen til oplysningerne skal gøres tilgængelig via det europæiske informationssystem vedrørende køretøjer og kørekort (Eucaris).

Den del af lovforslaget, der omhandler tilslutning af Køretøjsregisteret til Eucaris, har således til formål at sikre, at forordning 2018/1541/EU efterleves.

EU-Domstolen har i sag C-249/15 Wind 1014 GmbH og Kurt Daell mod Skatteministeriet (præjudiciel forelæggelse) truffet afgørelse om, at det er i strid med TEUF artikel 56 om tjenesteydelseernes frie bevægelighed at kræve Skatteforvaltningens godkendelse forud for ibrugtagning af et udenlandsk leasingkøretøj i Danmark. Den danske ordning med forhåndsgodkendelse har til formål at forebygge omgåelse, svig eller misbrug af afgiftsreglerne. Domstolen finder, at ordningen er egnet til at opfylde dette formål, men at den begrænsning, som ordningen udgør, er uproportional, og at mindre indgribende foranstaltninger kunne anvendes til at opnå samme virkning.

Domstolen anfører, at en ordning, hvor afgiften forudbetales pro rata for den periode, hvor køretøjet skal anvendes i Danmark, og hvor prøvelse af, om vilkårene for betaling af forholdsmæssig afgift er opfyldt, sker efter ibrugtagningen, ville være mindre indgribende og kunne opfylde de samme formål. I forbindelse med en sådan ordning kan en medlemsstat begrænse gyldigheden af et køretøjs registrering til leasingperioden, hvilket allerede er udgangspunktet i dansk ret. Desuden fastslår Domstolen, at der ved omgåelse eller misbrug vil kunne fastsættes regler om solidarisk hæftelse for leasingtager og leasinggiver samt passende strafferetlige sanktioner.

Den del af lovforslaget, der omhandler ibrugtagning af leasingkøretøjer før Skatteforvaltningens godkendelse, har til formål at sikre, at de danske regler om betaling af forholdsmæssig registreringsafgift for leasingkøretøjer er i overensstemmelse med dommens udfald og præmisser.

Lovforslagets øvrige elementer indeholder ikke EU-retlige aspekter.

Loven notificeres i sin helhed som udkast i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/1535 (informationsproceduredirektivet). Der er tale om en skattemæssig foranstaltning, hvorfor der ikke gælder nogen stand still-periode.

8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslaget har i perioden fra den 4. juli 2019 til den 22. august 2019 og fra den 17. september 2019 til den 23. september 2019 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

3F, 3F Privat Service, Hotel og Restauration, Advokat-samfundet, Affald Plus, Akademikerne, Aluminium Danmark, Andelsboligforeningernes Fællesrepræsentation, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, ARI, AutoBranchen Danmark, Autobranchens Handels- og Industriforening i Danmark, AutoCamperRådet, Biobrændselsforeningen, Blik- og Rørarbejderforbundet, Boligselskabernes Landsforening, borger- og retssikkerhedschefen i Skatteforvaltningen, Brancheforeningen for Decentral Kraftvarme, Brancheforeningen for Flaskegenbrug, Brancheforeningen for Husstandsvindmøller, Brancheforeningen for Skov, Have og Park-Forretninger, Brintbranchen, Bryggeriforeningen, Business Danmark, Børsmæglerforeningen, Campingbranchen, Carta, Centralforeningen af Taxiforeninger i Danmark, Centralorganisationen Søfart, CEPOS, Cevea, Coop, DAKOFA, Danmarks Fiskeriforening, Danmarks Frie Autocampere, Danmarks Idrætsforbund, Danmarks Jordbrugsforskning, Danmarks Motor Union, Danmarks Naturfredningsforening, Danmarks Rejsebureau Forening, Danmarks Restauranter og Cafeer, Danmarks Skibskredit, Danmarks Statistik, Danmarks Tankesports-Forbund, Danmarks Tivoliforening, Danmarks Vindmølleforening, Dansk Affaldsforening, Dansk Aktionærforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk AutoGenbrug, Dansk Automat Brancheforening, Dansk Automobil Sports Union, Dansk Automobilforhandler Forening, Dansk Bilbrancheråd, Dansk Bilforhandler Union, Dansk Byggeri, Dansk Dagligvareleverandørforening, Dansk Døve-Idrætsforbund, Dansk Ejendomsmæglerforening, Dansk Elbil Alliance, Dansk Energi, Dansk Erhverv, Dansk Firmaidrætsforbund, Dansk Fjernvarme, Dansk Friskoleforening, Dansk Gartneri, Dansk Gasteknisk Center, Dansk Golf Union, Dansk Handicap Idræts-Forbund, Dansk Landbrugsrådgivning, Dansk Lokalsyn, Dansk Maskinhandlerforening, Dansk Metal, Dansk Methanolforening, Dansk Misbrugsbehandling, Dansk Mode og Textil, Dansk Pokerforbund, Dansk Rejsebureau Forening, Dansk Retursystem A/S, Dansk Sejlunion, Dansk Skibsmæglerforening, Dansk Skoleidræt, Dansk Skovforening, Dansk Solcelleforening, Dansk Taxi Råd, Dansk Teknisk Lærerbund, Dansk Told- og Skatteforbund, Dansk Travsports Centralforbund, Dansk Ungdoms Fællesråd, Danske Advokater, Danske Biludlejere, Danske Biobrændsels- og Kulimportørers Association, Danske Boligadvokater, Danske Busvognmænd, Danske Halmleverandører, Danske Handicaporganisationer, Danske Maritime, Danske Medier, Danske Produktionskøleskoler Lærerbund, Danske Rederier, Danske Regioner, Danske Speditører, Danske Synsvirksomheder, DANVA, Datatilsynet, DBU, De Danske Bilimportører, De Samvirkende Købmænd, Den Danske Bilbranche, Den Danske Dommerforening, Den Danske Landinspektørforening, Det Økologiske Råd, DGI, DI, DI Transport, Digitaliseringsstyrelsen, DIKO, Divisionsforeningen, DOGA, Do-

kumentations- og Rådgivningscenteret om Racediskrimination, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, Eksportrådet, EmballageIndustrien, Energi Danmark, Energi- og Olieforum, Energiform Danmark, Energinet.dk, Energistyrelsen, Energitilsynet, ERFAgruppen-Bilsyn, Erhvervsstyrelsen – Team Effektiv Regulering, European Gaming and Betting Association, FDL - Frie Danske Lastbilmænd, FDM, FH - Fagbevægelsens Hovedorganisation, Finans Danmark, Finans og Leasing, Finansforbundet, Finanstilsynet, FOA, Forbrugerrådet Tænk, FORCE Technology, Foreningen af Danske Skatteankenævne, Foreningen af Rådgivende Ingeniører, Foreningen af Socialchefer i Danmark, Foreningen Biogasbranchen, Foreningen Danske Kraftvarmeverker, Foreningen Danske Revisorer, Forsikring & Pension, Forsikringsmæglerforeningen, Frie Funktionærer, Frie Grundskolers Lærerbund, Friluftsrådet, FSE, FSR - danske revisorer, Fællesrådet for Foreninger for Uddannelses- og Erhvervsvejledningen, GAFSAM, Grafisk Arbejdsgiverforening, Greenpeace Danmark, Grundejernes Landsforening, Grønlands Selvstyre, Hestevæddeløbssportens FinansieringsFond, Hjerteforeningen, HK-Kommunal, HK-Privat, HOFOR, HORESTA, IBIS, International Transport Danmark, Investering Danmark, ISOBRO, It-Branchen, IT-Universitetet, Justitia, Kasinoforeningen, KFUM Spejderne i Danmark, KL, Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, Kraka, Kristelig Arbejdsgiverforening, Kristelig Fagforening, Kræftens Bekæmpelse, Landbrug & Fødevarer, Landsforeningen af Ungdomsskoleledere, Landsforeningen for Bæredygtigt Landbrug, Landsforeningen Polio-, Trafik- og Ulykkesskadede, Landsskatteretten, Ledernes Hovedorganisation, Lejernes Landsorganisation i Danmark, Lokale Pengeinstitutter, Mellempolitik Samvirke, Metalemballagegruppen, Miljøstyrelsen, Mineralolie Brancheforeningen, Moderniseringsstyrelsen, Motorcykel Forhandler Foreningen, Motorcykel Importør Foreningen, Motorhistorisk Samråd, Nasdaq OMX Copenhagen A/S, Nationalbanken, Nationalt Center for Miljø og Energi, Naturstyrelsen, Noah, Nordisk Folkecenter for Vedvarende Energi, Nordsøfonden, Nærbutikernes Landsforening, Olie Gas Danmark, Parcelhusejernes Landsorganisation, Patienterstatningen, Plastindustrien, Rejsearbejdere.dk, Rejsearrangører i Danmark, Rektorkollegiet, Restaurationsbranchen.dk, Rigspolitichefen, Sammenslutningen af Mindre Erhvervsfartøjer, Sammensluttede Danske Energiforbrugere, SEGES, Serviceforbundet, SIFA, Sikkerhedsstyrelsen, SKAD - Autoskade- og Køretøjsopbyggerbranchen i Danmark, Skatteankestyrelsen, Skolelederforeningen, SMVDanmark, Spillemyndigheden, SRF Skattefaglig Forening, Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet, Styrelsen for Videregående Uddannelser, Sundhedskartellet, Sydslesvigs Danske Ungdomsforeninger, Søfartens Ledere, Søfartsstyrelsen, Team Danmark, Teleindustrien, Tinglysningsretten, Tobaksindustrien, Tobaksproducenterne, Vedvarende Energi, VELTEK, Vin og Spiritus Organisationen i Danmark, Vindmølleindustrien, VisitDenmark, Vurderingsankenævnsforeningen, WWF, Ældre Sagen og Økologisk Landsforening.

9. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	<p>Ja. Afskaffelse af kompensation for udgift til syn af eksportkøretøjer skønnes at medføre et årligt merprovenu på ca. 10 mio. kr.</p> <p>Afskaffelse af nedsættelse af registreringsafgiften ved import af brugte biler og motorcykler skønnes at medføre et årligt merprovenu på ca. 1 mio. kr.</p>	Ingen.
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	<p>Ja. Som følge af at der indføres et gebyr til administration af eksportgodtgørelsesordningen frigøres 33 mio. kr. årligt under Skatteministeriets rammer på finanslovens § 9. Midlerne har tidligere været bevillingsfinansieret til brug for opgaven med værdifastsættelser.</p>	<p>Ja. Overgang af opgaven med at værdifastsætte brugte køretøjer, der eksporteres, til Skatteforvaltningen, skønnes at medføre merudgifter for Skatteforvaltningen på 70 mio. kr. årligt i 2020 og frem. Udgifterne finansieres af et gebyr, jf. lovforslagets § 1, nr. 19 og 20.</p> <p>Ændring af vilkår for leasingkøretøjer ved betaling af forholdsmæssig registreringsafgift vurderes at medføre administrative omkostninger for Skatteforvaltningen til øget sagsbehandling på ca. 2 mio. kr. årligt i 2020 og frem.</p> <p>Muligheden for straks-ibrugtagning af køretøjer skønnes at medføre merudgifter for Skatteforvaltningen på samlet set 1,5 mio. kr. i 2020 og frem.</p>
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen.	<p>Ja. Afskaffelse af selvanmelderordningen vurderes at medføre økonomiske konsekvenser for erhvervslivet svarende til udgiften for betaling af gebyr på 70 mio. kr., ved anmodning om udbetaling af eksportgodtgørelse.</p> <p>Afskaffelse af kompensation for udgift til syn af eksportkøretøjer skønnes at medføre en merudgift på ca. 10 mio. kr., hvoraf langt hovedparten vurderes at vedrøre virksomheder.</p> <p>Afskaffelse af nedsættelse af registreringsafgiften ved import af brugte biler om motorcykler skønnes at medføre en merudgift på ca. 1 mio. kr., hvoraf hovedparten vurderes at vedrøre virksomheder.</p> <p>Ved forlængelse af fristen for udbetaling af eksportgodtgørelse vil virksom-</p>

		heder, som eksporterer køretøjer, i visse tilfælde kunne få udbetalt eksportgodtgørelse på et senere tidspunkt end efter gældende regler. Forslaget kan derfor medføre en likviditetsmæssig byrde.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	<p>Ja. Tilslutning til Eucaris vurderes at ville medføre en mindre administrativ lettelse for synsvirksomheder, som vil kunne trække oplysninger om et køretøjs tekniske data direkte fra udenlandske køretøjsregistre.</p> <p>Ændring af vilkår for leasingkøretøjer ved betaling af forholdsmæssig registreringsafgift vurderes at forenkle leasingvirksomhedernes administration, da de vil få mulighed for at foretage ville ændringer i godkendte leasingaftaler, uden at ændringerne skal godkendes af Skatteforvaltningen, og uden at tilladelsen til betaling af forholdsmæssig registreringsafgift bortfalder.</p>	Ja. TER har opgjort de erhvervsøkonomiske konsekvenser for forslagene om afskaffelse af selvanmelderordningen ved eksport af brugte køretøjer, indførelse af gebyr ved eksport af brugte køretøjer og ændring af regler for toldsyn ved eksport af brugte køretøjer. TER vurderer, at lovforslaget medfører administrative byrder for erhvervslivet på samlet ca. 9,3 mio. kr. årligt.
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen.	Ingen.
Miljømæssige konsekvenser	Ingen.	Ingen.
Forholdet til EU-retten	<p>Forslagene, som implementerer <i>Aftale om styrket regelefterlevelse</i> af 2. april 2019, kan give anledning til en overvejelse af, om disse forslag vil være forenelige med de EU-retlige principper om varernes frie bevægelighed og fri udveksling af tjenesteydelser.</p> <p>Hertil bemærkes, at Højesteret har fastslået, at det ikke følger af EU-retten, at der skal ydes afgiftsrefusion i tilfælde af eksport af køretøjer til en anden medlemsstat. Det vurderes på den baggrund, at forslagene, der implementerer <i>Aftale om styrket regelefterlevelse på motorområdet</i> af 2. april 2019, er forenelige med EU-retten, uanset om forslagene måtte gøre det mindre attraktivt at eksportere et brugt dansk køretøj til et andet EU/EØS-land, da krav på godtgørelse af dansk registreringsafgift i forbindelse med eksport af brugte biler ikke følger af EU-retten.</p> <p>Europa-Kommission har fremsendt begrundet udtalelse nr. 2017/0327 om manglende meddelelse af foranstaltninger til gennemførelse i national ret af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/46/EU af 3. april 2014 om ændring af Rådets direktiv 1999/37/EF om registreringsdokumenter for motorkøretøjer. Kommissionen finder ikke, at dansk lovgivning opfylder de krav, der følger af direktivet, da det ikke fremgår af lov om registrering af køretøjer, at loven implementerer bestemmelser fra direktivet. Det foreslås på den baggrund, at der indsættes en note om implementeringen af direktivet.</p> <p>Det følger af Rådets forordning 2018/1541/EU af 2. oktober 2018 om ændring af forordning (EU) nr. 904/2010 og (EU) 2017/2454, for så vidt angår foranstaltninger til styrkelse af det administrative samarbejde vedrørende merværdiafgift, at Danmark skal give de øvrige medlemsstater automatiseret adgang til oplysninger i Køretøjsregisteret. Det er en forudsætning for adgangen til oplysningerne, at</p>	

	<p>disse skal anvendes i forbindelse med efterforskning af mistanke om momssvig eller med henblik på at opdage momssvig. Adgangen til oplysningerne skal gøres tilgængelig via det europæiske informationssystem vedrørende køretøjer og kørekort (Eucaris).</p> <p>EU-Domstolen har i sag C-249/15 Wind 1014 GmbH og Kurt Daell mod Skatteministeriet (præjudiciel forelæggelse) truffet afgørelse om, at det er i strid med TEUF artikel 56 om tjenesteydelseernes frie bevægelighed at kræve Skatteforvaltningens godkendelse forud for ibrugtagning af et udenlandsk leasingkøretøj i Danmark.</p> <p>Domstolen anfører, at en ordning, hvor afgiften forudbetales pro rata for den periode, hvor køretøjet skal anvendes i Danmark, og hvor prøvelse af om vilkårene for betaling af forholdsmæssig afgift er opfyldt sker efter ibrugtagningen, ville være mindre indgribende og kunne opfylde de samme formål. Det foreslåede har til formål at sikre, at de danske regler om betaling af forholdsmæssig registreringsafgift for leasingkøretøjer er i overensstemmelse med dommens udfald og præmisser.</p> <p>Loven notificeres i sin helhed som udkast i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/1535 (informationsproceduredirektivet). Der er tale om en skattemæssig foranstaltning, hvorfor der ikke gælder nogen stand still-periode.</p>
Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering / Går videre end minimumskrav i EU-regulering	<p style="text-align: center;">JA</p> <p style="text-align: right;">NEJ X</p>

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Af registreringsafgiftslovens § 2, stk. 1, fremgår, hvilke køretøjer der er fritaget for registreringsafgift. Det er bl.a. køretøjer, der tilhører kongehuset, lastbiler med en tilladt totalvægt på over 4 tons, mandskabsvogne og køretøjer, der anskaffes og anvendes til afprøvning af komponenter og udstyr. I medfør af § 2, stk. 2, kan skatteministeren desuden fastsætte regler om afgiftsfrihed for køretøjer, som tilhører fremmede staters diplomatiske og konsulære repræsentationer og internationale organisationer og institutioner, som Danmark er medlem af, m.v. Det følger af § 2, stk. 3, at når betingelsen for afgiftsfritagelsen ikke længere er opfyldt, skal køretøjet afgiftsberigtiges efter §§ 4-6 b.

Det foreslås, at henvisningen til §§ 4-6 b ændres, så der i stedet henvises til §§ 4-5 e.

Baggrunden for det foreslåede er, at §§ 6, 6 a, og 6 b, som vedrørte registreringsafgift af taxier, limousiner og sygetransportbiler, blev ophævet med lov nr. 1503 af 23. december 2014. Køretøjskategorierne blev med samme lov omfattet af afgiftsfritagelsen i § 2, stk. 1, nr. 6.

Der er således tale om en konsekvensændring, hvor det foreslås at ændre § 2, stk. 3, så der henvises til de korrekte bestemmelser i forhold til betaling af registreringsafgift af

tidligere afgiftsfritagne køretøjer, når betingelsen for afgiftsfritagelsen ikke længere er opfyldt.

Til nr. 2

Det følger af registreringsafgiftslovens § 3, stk. 4, at registreringsafgiften nedsættes med 60 kr. for brugte biler og motorcykler, der registreres for første gang i Danmark, jf. § 10, stk. 3. Bestemmelsen blev indført med § 6, nr. 1, lov nr. 1391 af 20. december 2004, idet det blev forventet, at liberaliseringen af synsmarkedet pr. 1. januar 2005 ville medføre en merudgift for borgerne i forbindelse med det udvidede registreringssyn, der foretages af hensyn til fastsættelsen af registreringsafgiften for importerede brugte køretøjer.

Det foreslås, at registreringsafgiftslovens § 3, stk. 4, ophæves. Den foreslåede ophævelse af bestemmelsen vil medføre, at registreringsafgiften af brugte biler og motorcykler, som registreres for første gang i Danmark, ikke længere vil blive nedsat med 60 kr.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.5.2.

Til nr. 3

Det følger af registreringsafgiftslovens § 3 b, stk. 1, 1. pkt., at Skatteforvaltningen efter ansøgning kan give tilladelse til, at registreringsafgiften af registreringspligtige leasingkøretøjer, der registreres med henblik på tidsbegrænset anvendelse her i landet, betales efter registreringsafgiftslovens § 3 b, stk. 2, når køretøjet tilhører en virksomhed eller

et fast driftssted, der er beliggende her i landet eller i udlandet, og når køretøjet i en tidsbegrænset periode i henhold til en skriftlig aftale leases til en fysisk eller juridisk person, der er bosiddende her i landet. Det følger således af bestemmelsen, at en af betingelserne for at betale forholdsmæssig afgift er, at køretøjet tilhører en virksomhed eller et fast driftssted, der er beliggende her i landet eller i udlandet.

Det foreslås, at det anførte i § 3 b, stk. 1, 1. pkt., om et fast driftssted, der er beliggende her i landet eller i udlandet, udgår. Herefter vil kravet for anvendelse af reglerne kun være, at køretøjet tilhører en virksomhed. Der er tale om en forenkling af formuleringen, og der tilsigtes ingen materielle ændringer.

Det bemærkes, at da reglerne oprindeligt blev indført, var det kun udenlandske virksomheder, eller virksomheder med et fast driftssted i udlandet, der kunne anvende ordningen. Idet de gældende regler omfatter både danske og udenlandske virksomheder på lige fod, er formuleringen med afgrænsning af etableringssted overflødig og reelt indholdsløs. Formuleringen bør derfor ud fra et regelforenklingssynspunkt udgå som foreslået.

Til nr. 4

Bestemmelsen i registreringsafgiftslovens § 3 b, stk. 1, vedrører registrering af leasingkøretøjer til tidsbegrænset anvendelse i Danmark, hvor der under visse betingelser kan betales forholdsmæssig registreringsafgift for den periode, hvor køretøjet er bestemt til anvendelse her i landet. Ordningen kan kun anvendes efter ansøgning, og anvendelse af køretøjet med betaling af forholdsmæssig registreringsafgift forudsætter forudgående opnåelse af tilladelse fra Skatteforvaltningen. Virksomheder, der er registreret i medfør af registreringsafgiftslovens § 15, kan efter anmodning gives tilladelse til at angive og afregne registreringsafgift efter § 14, også for så vidt angår betaling af afgift for leasingkøretøjer. Virksomheder med en sådan tilladelse betegnes som såkaldte selvangivere. Selvangivere kan få godkendt standardaftaler, som kan anvendes ved indgåelse af leasingaftaler uden Skatteforvaltningens individuelle godkendelse af et konkret leasingforhold. For øvrige virksomheder, herunder de som er registreret som selvanmeldere efter § 15, forestår Skatteforvaltningen værdiansættelse, beregning af afgift m.v., og leasingaftalerne behandles på individuel basis.

Det foreslås, at der indføres en ordning, hvorefter det på en række nærmere angivne betingelser vil være muligt at tage et køretøj i anvendelse forud for opnåelse af tilladelse efter registreringsafgiftslovens § 3 b, stk. 1, til betaling af forholdsmæssig registreringsafgift. En sådan ordning foreslås etableret ved indsættelse af nye stykker som § 3 b, stk. 4 og 5. Stk. 4-6 bliver herefter stk. 6-8.

Det foreslåede skal ses i lyset af, at EU-Domstolen i sag C-249/15 Wind 1014 GmbH og Kurt Daell mod Skatteministeriet (præjudiciel forelæggelse) traf afgørelse om, at det var i strid med TEUF artikel 56 om tjenesteydelseernes frie bevægelighed at kræve Skatteforvaltningens godkendelse forud for ibrugtagning af et udenlandsk leasingkøretøj i Danmark. Den danske ordning med forhåndsgodkendelse

har til formål at forebygge omgåelse, svig og misbrug af afgiftsreglerne, men Domstolen fandt, at den begrænsning, som ordningen udgør, ikke er proportional med dette formål, og at mindre indgribende foranstaltninger kunne have været anvendt til at opnå samme virkning. Domstolen anførte, at en ordning, hvor afgiften forudbetales pro rata for den periode, hvor køretøjet skal anvendes i Danmark, og hvor prøvelse af, om vilkårene for betaling af forholdsmæssig afgift er opfyldt, sker efter ibrugtagningen, ville være mindre indgribende og kunne opfylde de samme formål. For en nærmere beskrivelse af indholdet af dommens præmisser henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 7, om forholdet til EU-retten.

Den foreslåede ordning forventes hovedsageligt at ville være relevant for virksomheder, der ikke er godkendt som selvangivere, idet selvangivere allerede efter gældende regler ved anvendelse af en forhåndsgodkendt standardaftale kan angive og betale afgift uden Skatteforvaltningens forudgående tilladelse vedr. det enkelte leasingforhold, hvorefter køretøjet kan tages i anvendelse. Det foreslåede udgør en række kumulative betingelser.

Det foreslås i *stk. 4, 1. pkt.*, at leasingkøretøjer vil kunne tages i anvendelse, inden der er meddelt tilladelse efter stk. 1, på en række nærmere angivne betingelser. Leasinggiver vil skulle indestå for, at køretøjet og leasingforholdet m.v. opfylder de krav, der gælder for anvendelse af ordningen med forholdsmæssig registreringsafgift i sin helhed, og at kravene til kontraktindhold, ejerskab, m.v. derfor er opfyldt. Såfremt kravene til anvendelse af ordningen ikke er opfyldt, f.eks. hvor leasinggiver ikke er den reelle ejer af køretøjet, og hvor leasingtager vidste eller burde vide dette, vil leasingtager kunne hæfte for betaling af afgiften i medfør af registreringsafgiftslovens § 20, stk. 5. Det er således væsentligt, at både leasinggiver og leasingtager er i god tro om, at køretøjet og leasingforholdet m.v. opfylder kravene.

Hvis leasinggiver eksempelvis i forbindelse med ansøgningen efter stk. 1, hvor køretøjet er taget i brug efter stk. 4, har indgivet vildledende eller urigtige oplysninger m.v., og havde korrekte og fyldestgørende oplysninger medført afslag på ansøgning, vil den fulde registreringsafgift for køretøjet afhængigt af omstændighederne kunne forfalde fra registreringstidspunktet. Det skyldes, at køretøjet i så fald vil være taget i brug uden, at det er afgiftsberigtiget korrekt, idet tilladelsen i det tilfælde nødvendigvis må tilbagekaldes. Bestemmelsen i stk. 4 om umiddelbar ibrugtagning under visse omstændigheder vil ikke skulle ændre herpå. Hvis leasingtager vidste eller burde vide, at tilladelsen efter stk. 1 var baseret på vildledende eller urigtige oplysninger m.v., kan denne desuden hæfte for betaling af afgiften i medfør af lovens § 20, stk. 5.

Det foreslås i *stk. 4, nr. 1*, at køretøjet vil skulle være registreret i Køretøjsregisteret, før det tages i anvendelse. Det foreslåede følger hovedreglen i lov om registrering af køretøjer, hvorefter et køretøj skal registreres, før det tages i anvendelse på færdselslovens område. Herunder forudsættes det, at køretøjet er udstyret med faste nummerplader m.v.

Det foreslås i *stk. 4, nr. 2*, at der forud for ibrugtagningen vil skulle være indgivet en erklæring om straks-ibrugtagning til Skatteforvaltningen. Erklæringer vil nødvendigvis skulle indeholde oplysninger, som er tilstrækkelige til som minimum at identificere køretøjet entydigt, at identificere ejeren og en eventuel registreret bruger entydigt og at identificere den indgivne ansøgning i medfør af lovens § 3 b, stk. 1. Erklæringen vil skulle registreres i Skatteforvaltningens systemer og danne grundlag for oprettelse af et krav om den betaling af registreringsafgift og rente, der vil skulle være erlagt forud for ibrugtagning, jf. det foreslåede *stk. 4, nr. 3*. Betalingen er en forudsætning for, at køretøjet kan registreres og udstyres med nummerplader efter det foreslåede *stk. 4, nr. 1*. Det forudsættes, at Skatteforvaltningen udarbejder en formular eller lign. og offentliggør vejledning om, hvortil og hvordan sådanne erklæringer kan indgives. Dette bør fortrinsvis ske elektronisk. Det lægges til grund, at der skal være tale om så simpel en proces som muligt.

Det foreslås i *stk. 4, nr. 3*, at registreringsafgiften efter *stk. 2* og forrentningen heraf efter *stk. 3* beregnet på baggrund af en af leasinggiver oplyst afgiftspligtig værdi for køretøjet vil skulle være indbetalt til Skatteforvaltningen forud for ibrugtagningen. Det vil være leasinggiver, der er ansvarlig for, at den afgiftspligtige værdi er korrekt angivet, og at afgiften er beregnet korrekt på baggrund heraf i forbindelse med indbetalingen. Der lægges op til, at overtrædelse af bestemmelsen skal være strafpålagt, jf. lovforslagets § 1, nr. 34. Det vil følge heraf, at forsætlig eller groft uagtsom angivelse af en ukorrekt afgiftspligtig værdi vil kunne medføre bødestraf. Det følger af registreringsafgiftslovens § 27, stk. 3, at den, der med forsæt unddrager statskassen afgift, endvidere kan straffes med fængsel i op til 1 år og 6 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 289.

Det foreslås i *stk. 4, nr. 4*, at køretøjer kun vil skulle kunne tages i anvendelse forud for opnåelse af tilladelse efter *stk. 1*, hvis Skatteforvaltningen ikke tidligere har givet afslag på en ansøgning efter *stk. 1* fra samme ansøger for det samme køretøj, som tidligere har været ibrugtaget efter denne bestemmelse.

Formålet med det foreslåede er at modvirke, at en leasinggiver ikke gentagne gange skal kunne tage et køretøj i brug i tilfælde, hvor Skatteforvaltningen tidligere har konstateret, at kriterierne for at anvende ordningen og betale forholdsmæssig afgift efter § 3 b ikke var opfyldt. Der vil i dette tilfælde gælde en formodning imod, at kriterierne opfyldes ved den fornyede ansøgning. I en sådan situation må leasinggiver tåle at afvente Skatteforvaltningens afgørelse af, om tilladelse kan meddeles på baggrund af den fornyede ansøgning, før køretøjet tages i anvendelse. Det vil sige, at leasinggiver i denne situation vil være stillet på samme måde som efter de gældende regler.

Det lægges til grund, at Skatteforvaltningen ikke vil træffe afgørelse om afslag på ansøgninger efter *stk. 1*, når der er tale om ubetydelige formfejl eller andre mangler ved ansøgningen, som uden videre vil kunne afhjælpes gennem dialog med ansøger. Dette følger af det almindelige forvaltningsretlige proportionalitetsprincip. Skatteforvaltningen bør i så-

danne tilfælde i stedet søge mindre fejl og mangler ved ansøgning afhjulpet forud for, at der træffes afgørelse. Det er således ikke hensigten, at sådanne ubetydelige fejl i tidligere ansøgninger skal kunne afskære en leasinggiver fra at ibrugtage et køretøj efter den foreslåede bestemmelse.

Det foreslås i *stk. 5, 1. pkt.*, at Skatteforvaltningen for de køretøjer, som er taget i brug i medfør af *stk. 4* forud for meddelelse af tilladelse efter *stk. 1*, vil skulle fastsætte den afgiftspligtige værdi efter §§ 8 og 9 for nye køretøjer og § 10 for brugte køretøjer, og såfremt den afviger fra den af leasinggiver anmeldte afgiftspligtige værdi, vil Skatteforvaltningen skulle regulere afgiftsbeløbet og efteropkræve eller tilbagebetale forskelsbeløbet. Dette gælder uanset, om der meddeles tilladelse eller gives afslag på anmodningen. Efteropkrævning eller tilbagebetaling vil skulle ske hos den, som har indbetalt beløbet.

Det foreslås i *stk. 5, 2. pkt.*, at nummerpladerne vil skulle afleveres, og køretøjet vil skulle afmeldes fra Køretøjsregisteret, hvis tilladelse efter *stk. 1* ikke opnås for et køretøj, som er taget i anvendelse i medfør af *stk. 4*, og at aflevering af nummerplader og afmelding af køretøjet vil skulle ske straks efter, at Skatteforvaltningen har meddelt afslag på eller afvisning af ansøgningen efter *stk. 1*, eller straks efter tilbagebetaling, bortfald el.lign. af ansøgningen. Ved straks forstås i denne sammenhæng umiddelbart efter, dvs. at et køretøj vil skulle afmeldes m.v. samme dag, og ikke må anvendes efter afslag, afvisning m.v. er meddelt. Hvis et køretøj i enkelte tilfælde ikke afmeldes samme dag, vil der skulle foretages en konkret vurdering af, om leasinggiver alligevel har opfyldt sin forpligtelse til at afmelde køretøjet uden ugrundet ophold. Ved meddelt forstås, at afslag m.v. er kommet frem, hvilket typisk vil ske næsten øjeblikkeligt, idet kommunikationen i forbindelse med sagsbehandlingen altovervejende foregår elektronisk. Leasinggiver vil derfor i alle tilfælde være forpligtet til at gøre sig betydelige bestræbelser på at bringe leasingtagers anvendelse af køretøjet til ophør inden for et ganske kort tidsrum. Ved force majeure eller lignende tilstande vil anvendelsen skulle ophøre uden ugrundet ophold, dvs. så snart, det er fysisk, faktisk muligt. Leasingtagers konkrete anvendelse af køretøjet, herunder f.eks. ferie i udlandet, vil ikke kunne begrunde en sådan udsettelse af afmelding m.v. Fortsat anvendelse af køretøjet, efter afslag, afvisning m.v. er meddelt vil kunne medføre, at den fulde registreringsafgift for køretøjet, efter registreringsafgiftslovens § 1, stk. 1, opgjort efter §§ 4-5 e, forfalder.

For så vidt angår pligten til at aflevere nummerpladerne m.v. gælder der allerede en tilsvarende forpligtelse ved ændring eller afbrydelse af en leasingaftale, jf. § 3 b, stk. 6, der bliver *stk. 8*. Denne bestemmelse svarer til det foreslåede, men finder dog ikke anvendelse, idet situationen for køretøjer, som er ibrugtaget efter *stk. 4*, ikke vedrører ændring eller afbrydelse af leasingaftalen. Det er derfor nødvendigt at fastsætte regler med en særskilt forpligtelse til aflevering af nummerplader m.v. i denne situation. Desuden findes det væsentligt at præcisere det tidsmæssige kriterium, dvs. at aflevering af nummerplader m.v. vil skulle ske straks.

For så vidt angår, at aflevering af nummerplader m.v. vil skulle ske straks efter meddelelse af afvisning eller afslag, er det bærende hensyn, at et køretøj, som er taget i brug i medfør af stk. 4, og hvor tilladelse ikke opnås, reelt har været taget i brug i strid med de generelle regler for betaling af registreringsafgift, og at brugen derfor skal ophøre så hurtigt som muligt, efter at leasinggiver er blevet eller har haft mulighed for at blive bekendt hermed. Det samme vil skulle gælde, hvis leasinggiver trækker ansøgningen efter stk. 1 tilbage, efter at køretøjet er ibrugtaget efter stk. 4, eller hvis leasinggivers ansøgning af andre årsager bortfalder eller ikke længere er gyldig, eksempelvis ved dødsfald, mellemliggende salg af køretøjet, andre retlige mangler el.lign.

Det foreslås i *stk. 5, 3. pkt.*, at hvis køretøjets nummerplader ikke afleveres rettidigt, vil køretøjets nummerplader efter anmodning fra Skatteforvaltningen snarest skulle inddrages ved politiets foranstaltning. Dette vil svare til, hvad der gælder for nummerpladeinddragelse m.v. efter § 3 b, stk. 8, 2. pkt., der bliver stk. 11, 2. pkt., som finder anvendelse ved udløb af afgiftsperioden for et leasingkøretøj, hvoraf der betales forholdsmæssig registreringsafgift. Denne bestemmelse svarer til det foreslåede, men finder dog ikke anvendelse, idet situationen for køretøjer, som er ibrugtaget efter stk. 4, ikke vedrører udløb af en afgiftsperiode. Det er derfor nødvendigt at fastsætte særskilte regler herom.

Det foreslås i *stk. 5, 4. pkt.*, at Skatteforvaltningen ved tilbagebetaling, bortfald el.lign. af en ansøgning efter stk. 1 for et køretøj, som er ibrugtaget efter stk. 4, vil skulle træffe afgørelse om, hvorvidt kriterierne for at betale afgift efter § 3 b var opfyldt i den periode, hvor køretøjet var taget i brug efter stk. 4. Formålet med bestemmelsen er at sikre, at Skatteforvaltningen aktivt vil skulle tage stilling til, om et køretøj har været anvendt i overensstemmelse med eller i strid med reglerne for betaling af forholdsmæssig registreringsafgift. Dette vil være relevant for mulighederne for efterfølgende at tage det samme køretøj i brug efter stk. 4, inden der er opnået tilladelse efter stk. 1, idet uberettiget ibrugtagning i medfør af den forståede bestemmelse i stk. 4, nr. 4, vil medføre, at en sådan ibrugtagning på ny er udelukket.

Det foreslås i *stk. 5, 5. pkt.*, at Skatteforvaltningen vil skulle tilbagebetale eventuelle forudbetalte beløb, som vedrører den del af afgiftsperioden opgjort som hele måneder, jf. stk. 2 og 3, som ligger efter tidspunktet for enten afslaget på ansøgningen eller bortfald el.lign. af ansøgningen, med fradrag af 15 pct., dog fradrag på mindst 8.500 kr. Det vil sige, at der vil skulle betales afgift for den periode, hvor køretøjet har været anvendt. En sådan tilbagebetaling vil først skulle ske, når eventuel regulering af afgiftsbeløbet efter det foreslåede stk. 5, 1. pkt., er foretaget. Det vil medføre, at den afgift, der betales for den periode køretøjet er anvendt, er korrekt. Det lægges desuden til grund, at der eventuelt kan foretages modregning heri forud for tilbagebetaling af resterende afgiftsbeløb. Dette skal sikre, at der ikke fejlagtigt vil blive tilbagebetalt beløb, som efterfølgende vil skulle opkræves på ny i tilfælde af, at leasinggiver havde angivet en ukorrekt afgiftspligtig værdi ved ansøgningen efter stk. 1. Det vil kun være resterende, ubrugte afgiftsbeløb for hele

måneder, der skal kunne tilbagebetales. Dvs. at hvis en forudbetaling f.eks. vedrører en leasingperiode på 6 måneder, og et køretøj har været anvendt i én måned og ti dage, vil der alene skulle kunne ske tilbagebetaling for 4 måneder.

Det foreslås, at der i tilbagebetalingsbeløbet vil skulle fradrages 15 pct., dog mindst 8.500 kr. Dette afspejler, at køretøjet i en periode har været anvendt i Danmark, uden at kriterierne for at betale forholdsmæssig afgift har været opfyldt. En sådan ibrugtagning medfører efter de almindelige regler, at der skal betales fuld registreringsafgift. Det må lægges til grund, at køretøjerne er bestemt for tidsbegrænset anvendelse i Danmark, da det er en forudsætning for at kunne anvende ordningen med betaling af forholdsmæssig registreringsafgift. Udgangspunktet for ejerne af disse køretøjer vil derfor være, at der skal betales fuld afgift for køretøjet, hvorefter det kan eksporteres efter reglerne herom, og hvor registreringsafgiften delvist godtgøres med fradrag af 15 pct., dog mindst 8.500 kr., jf. registreringsafgiftslovens § 7 b, stk. 3. Efter forslaget vil ejerne af disse køretøjer principielt blive stillet på en tilsvarende måde, som hvis en personbil var afgiftsberiget og eksporteret, da der i begge tilfælde vil blive foretaget et fradrag i den afgift, der kan tilbagebetales. Efter forslaget vil det i modsætning til regler om eksportgodtgørelse ikke kræve, at køretøjet samtidig skal udføres af landet.

Til nr. 5

Det følger af registreringsafgiftslovens § 3 b, stk. 4, 1. pkt., at leasingvirksomheden hæfter for betaling af registreringsafgiften og renter efter § 3 b, stk. 2, 3, 7 og 8. Bestemmelsen, der bliver stk. 6, er en hæftelsesbestemmelse vedrørende afgifts- og rentebeløb, som skal betales ved anvendelse af ordningen med forholdsmæssig registreringsafgift for leasingkøretøjer. Udgangspunktet er, at leasinggiveren hæfter for disse beløb.

Det foreslås, at henvisningerne til stk. 7 og 8, der bliver stk. 10 og 11, og henvisningen til stk. 6, der bliver stk. 8, ændres, så der også efter den rykning, der vil ske som følge af lovforslagets § 1, nr. 4 og 9, fortsat henvises til de samme bestemmelser som i dag. Der er tale om konsekvensændringer, der ikke vil medføre materielle ændringer af de gældende regler.

Til nr. 6

Det følger af registreringsafgiftslovens § 3 b, stk. 6, 1. pkt., der bliver stk. 8, 1. pkt., at hvis en leasingaftale om et køretøj, hvoraf der betales forholdsmæssig registreringsafgift, ændres eller afbrydes, skal nummerpladerne afleveres og køretøjet afmeldes fra Køretøjsregisteret. Der er tale om en hovedregel, hvor der i lovens § 3 b, stk. 6, nr. 1-7, der bliver stk. 8, nr. 1-4, er fastsat en række undtagelser i form af en liste over ændringer i leasingaftaler, som kan foretages uden denne retsvirkning og uden Skatteforvaltningens fornyede godkendelse af leasingaftalen. Det er en forudsætning, at ændringerne ikke fører til omberegning af den betalte afgift efter stk. 2 og 3, og at de øvrige betingelser for betaling af afgift efter stk. 2 og 3 fortsat er opfyldt. Det er lea-

sing giver, der bærer ansvaret for, om de foretagne ændringer må foretages uden Skatteforvaltningens fornyede godkendelse.

Udgangspunktet i registreringsafgiftslovens § 1 er, at der skal svares fuld registreringsafgift af køretøjer, som er registreringspligtige. Et registreringspligtigt køretøj skal i medfør af lov om registrering af køretøjer registreres i Køretøjsregisteret, før det tages i anvendelse på færdselslovens område. Ordningen for leasingkøretøjer i registreringsafgiftslovens § 3 b, hvor der kan betales forholdsmæssig registreringsafgift, er en modifikation til dette udgangspunkt.

Det foreslås, at formuleringen af § 3 b, stk. 6, 3. pkt., der bliver stk. 8, 3. pkt., præciseres, så det vil fremgå klart, at der uanset stk. 6, 1. pkt., der bliver stk. 8, 1. pkt., vil kunne foretages de ændringer i leasingaftalen, som fremgår af den specificerede liste i bestemmelsen, uden Skatteforvaltningens fornyede godkendelse efter stk. 1. Der tilsigtes ingen materielle ændringer ved det foreslåede.

Til nr. 7

Det følger af registreringsafgiftslovens § 3 b, stk. 6, 1. pkt., der bliver stk. 8, 1. pkt., at hvis en leasingaftale om et køretøj, hvoraf der betales forholdsmæssig registreringsafgift, ændres eller afbrydes, skal nummerpladerne afleveres og køretøjet afmeldes fra Køretøjsregisteret. Det følger af lovens § 3 b, stk. 6, 3. pkt., der bliver stk. 8, 3. pkt., at 1. pkt. ikke finder anvendelse for en nærmere specificeret liste af ændringer af leasingaftalen, forudsat at ændringen ikke fører til omberegning af den betalte afgift efter stk. 2 og 3, og at de øvrige betingelser for betaling af afgift efter stk. 2 og 3 fortsat er opfyldt. De umiddelbart tilladte ændringer fremgår af stk. 6, nr. 1-7, der bliver stk. 8, nr. 1-4.

I medfør af stk. 6, nr. 4, må der foretages en ændring i form af en tilføjelse, en ændring eller et fravalg af en serviceydelse eller udstyr, der eftermonteres på køretøjet, når aftalen indeholder en nøjagtig beskrivelse af serviceydelsen eller udstyret og de økonomiske konsekvenser heraf for leasingaftalen. I medfør af stk. 6, nr. 5, må der foretages en ændring af leasingaftalens vilkår, hvor ændringen på forhånd er nøjagtigt beskrevet i leasingaftalen. Endvidere må der i medfør af stk. 6, nr. 6, foretages en ændring af leasingaftalens vilkår, der er påkrævet i medfør af ny ufravigelig lovgivning.

Det foreslås, at lovens § 3 b, stk. 6, nr. 4-6, der bliver stk. 8, nr. 4-6, udgår. Det gældende stk. 6, nr. 7, vil herefter blive stk. 8, nr. 4. Det foreslåede skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 1, nr. 8, som vedrører indsættelse af en opsamlingsbestemmelse, som også vil omfatte indholdet af de gældende stk. 6, nr. 4-6, som dermed vil blive overflødige.

Det foreslåede skal ses i lyset af, at Højesteret i en konkret sag, der er gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen under U. 2018.1200H (SKM2018. 77. HR), fastslog, at der i registreringsafgiftsloven ikke er hjemmel til at anse en tilladelse til betaling af forholdsmæssig registreringsafgift for bortfaldet som følge af efterfølgende ændringer af leasingaftalen, som var uden betydning for opnåelsen af tilladelsen. Sagen ve-

drørte en leasingvirksomhed, som havde opnået tilladelse til betaling af forholdsmæssig registreringsafgift, men som efterfølgende foretog en række ændringer i leasingaftalen, som ikke er omfattet af opregningen af tillade ændringer i registreringsafgiftsloven, og hvor aftalen ikke indsendtes til Skatteforvaltningen til fornyet godkendelse.

Højesteret lagde i sagen til grund, at ændringerne af leasingaftalen ikke havde betydning for hverken beregningen af den forholdsmæssige registreringsafgift eller for opnåelse af tilladelse til betaling af forholdsmæssig registreringsafgift efter § 3 b, stk. 1. Højesteret bemærkede, at der efter almindelige forvaltningsretlige grundsætninger ikke er grundlag for at anse en gyldig, begunstigende forvaltningsakt for bortfaldet som følge af ændrede forhold, hvis disse forhold ikke har betydning for, om forvaltningsakten ville være blevet meddelt, og at en forvaltningsmyndighed skal overholde proportionalitetsprincippet, når den træffer afgørelse. Højesteret fandt på den baggrund, at der skulle være klar lovhjemmel, hvis tilladelsen til betaling af forholdsmæssig registreringsafgift skulle anses for bortfaldet, og hvis konsekvensen heraf skulle være, at leasingvirksomheden skulle betale fuld registreringsafgift. Højesteret fandt på den baggrund, at der ikke var hjemmel i registreringsafgiftsloven til at anse tilladelsen til forholdsmæssig registreringsafgift for bortfaldet.

Til nr. 8

Det følger af registreringsafgiftslovens § 3 b, stk. 6, 1. pkt., der bliver stk. 8, 1. pkt., at hvis en leasingaftale om et køretøj, hvoraf der betales forholdsmæssig registreringsafgift, ændres eller afbrydes, skal nummerpladerne afleveres, og køretøjet afmeldes fra Køretøjsregisteret. Det følger dog af lovens § 3 b, stk. 6, 3. pkt., der bliver stk. 8, 3. pkt., at 1. pkt. ikke finder anvendelse for en nærmere specificeret liste af ændringer af leasingaftalen, forudsat at ændringen ikke fører til omberegning af den betalte afgift efter stk. 2 og 3, og at de øvrige betingelser for betaling af afgift efter stk. 2 og 3 fortsat er opfyldt. De umiddelbart tilladte ændringer fremgår af stk. 6, nr. 1-7, der bliver stk. 8, nr. 1-4, jf. lovforslagets § 1, nr. 7.

Højesteret har i U. 2018.1200 (SKM2018. 77. HR) fastslået, at der i registreringsafgiftsloven ikke er hjemmel til at anse en tilladelse til betaling af forholdsmæssig registreringsafgift for bortfaldet som følge af efterfølgende ændringer af leasingaftalen, som var uden betydning for opnåelsen af tilladelsen. Sagen vedrørte en leasinggiver, som havde opnået tilladelse til betaling af forholdsmæssig registreringsafgift, men som efterfølgende foretog en række ændringer i leasingaftalen, som ikke er omfattet af opregningen af tillade ændringer i registreringsafgiftsloven, og hvor aftalen ikke indsendtes til Skatteforvaltningen til fornyet godkendelse.

Højesteret lagde til grund, at ændringerne af leasingaftalen ikke havde betydning for hverken beregningen af den forholdsmæssige registreringsafgift eller for opnåelse af tilladelse til betaling af forholdsmæssig registreringsafgift efter § 3 b, stk. 1. Højesteret bemærkede, at der efter almindelige forvaltningsretlige grundsætninger ikke er grundlag for at anse en gyldig, begunstigende forvaltningsakt for bortfaldet

som følge af ændrede forhold, hvis disse forhold ikke har betydning for, om forvaltningsakten ville være blevet meddelt, og at en forvaltningsmyndighed skal overholde proportionalitetsprincippet, når den træffer afgørelse. Højesteret fandt på den baggrund, at der skulle være klar lovhjemmel, hvis tilladelsen til betaling af forholdsmæssig registreringsafgift skulle anses for bortfaldet, og hvis konsekvensen heraf skulle være, at leasingvirksomheden skulle betale fuld registreringsafgift. Højesteret fandt på den baggrund, at der ikke var hjemmel i registreringsafgiftsloven til at anse tilladelsen til forholdsmæssig registreringsafgift for bortfaldet.

Det foreslås, at der i stk. 6, der bliver stk. 8, indsættes et nyt nr. 5, hvorefter der vil kunne foretages ændringer af leasingaftalens vilkår, som er uden betydning for opnåelse af tilladelse til betaling af forholdsmæssig afgift efter stk. 1. Der er tale om en opsamlingsbestemmelse, som skal gøre det muligt at kunne foretage sådanne ændringer i leasingaftaler, som ikke vil være bestemmende for, om tilladelse til betaling af forholdsmæssig afgift efter stk. 1 kan opnås. Det vil sige, at eksempelvis ubetydelige formfejl vil kunne ændres, ligesom der vil kunne foretages ændringer, som ikke har nogen betydning for ejerforhold, afgiftsbetaling og lign.

Det vil fortsat være leasinggiver, der hæfter for, at de foretagne ændringer har en sådan karakter, at de kan foretages uden Skatteforvaltningens fornyede godkendelse, dvs. at de ikke har betydning for opnåelse af tilladelse efter stk. 1. Formålet med de foreslåede ændringer er at sikre, at lovgivningen tilpasses på en sådan måde, at den er i overensstemmelse med Højesterets præmisser i ovenstående dom, og Skatteforvaltningens praksis derfor fremadrettet ligeledes vil være i overensstemmelse hermed.

Til nr. 9

Det følger af registreringsafgiftslovens § 3 b, stk. 9, at Skatteforvaltningen skal offentliggøre standardformularer til indgåelse af leasingaftaler, som er obligatoriske at anvende for virksomheder, som er hjemmehørende her i landet, og som ønsker at opnå tilladelse til betaling af forholdsmæssig registreringsafgift i medfør af lovens § 3 b, stk. 1.

Bestemmelsen blev indført ved § 1, nr. 6, i lov nr. 1195 af 14. november 2017 som følge af aftale om Omlægning af bilafgifterne. Ved fremsættelse af lovforslaget indgik også forbud mod visse klausuler i leasingaftaler, så en leasingaftale ikke måtte indeholde vilkår om overskudsdeling mellem leasinggiver og leasingtager eller om, at leasingtager hæftede for hele eller dele af leasinggivers økonomiske risiko ved leasingforholdet. Formålet med lovforslag L 4 til denne lov nr. 1195 var at sikre, at der ved afregning af forholdsmæssig registreringsafgift er tale om reelle leasingforhold, hvor leasinggiver utvivlsomt er ejer af det leasede køretøj.

Med det foreslåede forbud mod de to typer af klausuler ville leasingkontrakter for køretøjer, hvoraf der betales forholdsmæssig afgift, være blevet forenklet betydeligt. Forbuddet mod de to typer af klausuler var således en del af grundlaget for forslaget om indførelse af standardformularer.

Det dengang foreslåede forbud mod disse vilkår i leasingaftaler ved betaling af forholdsmæssig afgift blev dog ikke gennemført, idet det viste sig, at det ville medføre, at der i afgiftsmæssig sammenhæng ville være blevet indført en anden vurdering af, hvem der ejer køretøjet, end den der følger af det almindelige civilretlige ejerbegreb, som også lægges til grund inden for EU-retten. Det vurderedes, at forslaget derfor ikke ville kunne gennemføres i relation til leasingkontrakter indgået af leasinggivere, hvis virksomhed drives fra et andet EU-land. Skulle forbuddet mod sådanne klausuler derfor alene gælde for danske leasinggivere, vurderedes det at ville kunne svække danske leasinggivers konkurrenceevne væsentligt og dermed medføre risiko for, at danske leasingvirksomheder blot ville flytte deres aktiviteter til et andet EU-land.

Da leasingkontrakter derfor fortsat kan indeholde meget komplekse regler om f.eks. fordeling af eventuelt overskud eller af de økonomiske risici ved kontraktudløb, er det ikke muligt at opbygge standardformularer, så leasingaftaler baseret på standardformularer forudsættes at leve op til lovens krav og dermed kan anses som ”forhåndsgodkendte”.

Det foreslås, at reglerne vedrørende standardformularer, jf. § 3 b, stk. 9, udgår ved, at bestemmelsen nyaffattes. Formålet med forslaget er bl.a., at Skatteforvaltningen ikke vil skulle udarbejde og offentliggøre standardformularer til anvendelse ved ansøgning om betaling af forholdsmæssig registreringsafgift efter § 3 b, stk. 1. Det vil betyde, at de gældende regler, hvorefter leasinggivere kan anvende egne skabeloner m.v. til udarbejdelse af leasingaftaler, vil blive videreført. De konkrete krav til indholdet af sådanne aftaler foreslås ikke ændret. Formålet med nyaffattelsen er derudover at indføre regler for vedrørende ændring af leasingaftaler, jf. nedenfor.

Hovedreglen i registreringsafgiftslovens § 1 er, at der skal svares fuld registreringsafgift af køretøjer, som er registreringspligtige. Et registreringspligtigt køretøj skal i medfør af lov om registrering af køretøjer registreres i Køretøjsregisteret, før det tages i anvendelse på færdselslovens område. Ordningen for leasingkøretøjer i registreringsafgiftslovens § 3 b, hvor der under visse betingelser kan betales forholdsmæssig registreringsafgift, udgør en undtagelse til denne hovedregel.

Det følger af registreringsafgiftslovens § 3 b, stk. 6, 1. pkt., der bliver stk. 8, 1. pkt., at hvis en leasingaftale om et køretøj, hvoraf der betales forholdsmæssig registreringsafgift, ændres eller afbrydes, skal nummerpladerne afleveres og køretøjet afmeldes fra Køretøjsregisteret. Det følger af lovens § 3 b, stk. 6, 3. pkt., der bliver stk. 8, 3. pkt., at 1. pkt. ikke finder anvendelse for en nærmere specificeret liste af ændringer af leasingaftalen, forudsat at ændringen ikke fører til omberegning af den betalte afgift efter stk. 2 og 3, og at de øvrige betingelser for betaling af afgift efter stk. 2 og 3 fortsat er opfyldt. De nærmere specificerede ændringer kan således foretages, uden at køretøjet skal afmeldes og nummerplader afleveres og uden Skatteforvaltningens fornyede godkendelse af leasingaftalen.

Det foreslås, derfor § 3 b, stk. 9, nyaffattes, hvorefter der vil skulle betales fuld afgift for et køretøj, hvis der foretages ændringer i en leasingaftale i strid med reglerne herom i stk. 6, der bliver stk. 8, og forpligtelsen til i sådanne tilfælde at afmelde køretøjet og aflevere nummerpladerne ikke overholdes, idet køretøjet vil have været taget i anvendelse uden korrekt betaling af afgift. Det foreslås, at afgiftspligten vil skulle indtræde på det tidspunkt, hvor ændringen i leasingaftalen er foretaget, dvs. fra og med samme dag. Det skyldes, at det reelt vil være på dette tidspunkt, at leasingaftalen ikke længere er i overensstemmelse med den opnåede tilladelse til at betale forholdsmæssig registreringsafgift i medfør af registreringsafgiftslovens § 3 b, stk. 1, og at man derfor vil skulle falde tilbage på hovedreglen i loven, som er betaling af fuld registreringsafgift.

Det er som udgangspunkt leasinggiver, der vil skulle bære ansvaret for, at eventuelle foretagne ændringer i leasingaftalen lovligt vil kunne foretages uden, at der skal anmodes om fornyet tilladelse fra Skatteforvaltningen i medfør af lovens § 3 b, stk. 1. Leasingtager vil dog, hvis denne vidste eller burde vide, at ændringerne var i strid med reglerne herom, kunne ifalde ansvar efter lovens § 20, stk. 5.

Det foreslåede er dermed i vidt omfang en kodificering af, hvad der allerede som udgangspunkt gælder for et afgiftspligtigt køretøj, som er taget i anvendelse på færdselslovens område uden at være afgiftsberigtiget korrekt. Det foreslåede har således til formål at sikre en klarere retstilstand, idet virkningen af overtrædelse af de ovenfor nævnte bestemmelser vil fremgå direkte af loven. Efter forslaget vil der derfor heller ikke blive medført ændringer af retstilstanden fsva. andre overtrædelser af leasingreglerne i registreringsafgiftslovens § 3 b eller af andre regler i loven i øvrigt. Det findes desuden hensigtsmæssigt at fastsætte eksplicitte regler om den tidsmæssige sammenhæng mellem en ikke-tilladt ændring af en leasingaftale og beregningen af afgift for køretøjet.

For så vidt angår tilfælde, hvor en ændring af leasingaftalen for et køretøj, som er taget i anvendelse, kræver fornyet tilladelse fra Skatteforvaltningen efter lovens § 3 b, stk. 1, og hvor den fornyede ansøgning indsendes til Skatteforvaltningens med henblik herpå, men hvor tilladelsen ikke opnås, vil det i overensstemmelse med gældende praksis fortsat skulle bero på en konkret vurdering, om retsvirkningen ligeledes her vil være, at den fulde afgift for køretøjet forfalder.

Til nr. 10

I medfør af registreringsafgiftslovens § 3 b, stk. 10, 1. pkt., der bliver stk. 12, 1. pkt., skal leasingaftaler, som indgås af virksomheder, som ikke er hjemmehørende her i landet, og som ikke anvender de standardformularer, der er nævnt i lovens stk. 9, forelægges Skatteforvaltningen ved ansøgningen om tilladelse efter stk. 1.

Sondringen mellem virksomheder, som er hjemmehørende hhv. her i landet og i udlandet blev indført ved § 1, nr. 7, i lov nr. 1195 af 14. november 2017. Ved ændringen forpligtedes danske virksomheder til at anvende de standardformularer, der udarbejdes af Skatteforvaltningen som for-

udsætning for at kunne opnå tilladelse til at anvende ordningen med forholdsmæssig registreringsafgift for leasingkøretøjer i lovens § 3 b. Forpligtelsen gælder ikke for udenlandske virksomheder. Pligten til at anvende standardformularer gælder dog først 6 måneder efter, at Skatteforvaltningen har offentliggjort disse. Fristen for Skatteforvaltningens offentliggørelse af standardformularerne er fastsat til den 1. januar 2020. Indtil videre kan virksomhederne derfor anvende egne udarbejdede skabeloner til brug for indgåelse af leasingaftaler.

Det foreslås, at formuleringen i § 3 b, stk. 10, 1. pkt., der bliver stk. 12, 1. pkt., ændres, så sondringen mellem danske og udenlandske virksomheder ophæves, og leasingaftaler derfor vil skulle forelægges Skatteforvaltningen som forudsætning for at kunne opnå tilladelse efter stk. 1, uanset hvor den enkelte virksomhed er hjemmehørende. Formålet med forslaget er ikke at foretage ændringer for virksomheder med selvangivertilladelse, som har mulighed for at få godkendt en standardaftale hos Skatteforvaltningen, som kan anvendes uden individuel godkendelse i de enkelte leasingforhold.

Det foreslåede følger af, at det i lovforslagets § 1, nr. 9, foreslås at affatte § 3 b, stk. 9, hvor det ikke længere vil fremgå, at Skatteforvaltningen offentliggør standardformularer til indgåelse af leasingaftaler, som er obligatoriske at anvende for virksomheder, som er hjemmehørende her i landet.

Til nr. 11

Skatteministeren har i medfør af registreringsafgiftslovens § 3 b, stk. 13, 1. pkt., der bliver stk. 15, 1. pkt., hjemmel til at fastsætte nærmere regler om Skatteforvaltningens behandling af ansøgninger om tilladelse til betaling af registreringsafgift efter denne paragraf, jf. stk. 1. Skatteministeren kan desuden i medfør af § 3 b, stk. 13, 2. pkt., der bliver stk. 15, 3. pkt., fastsætte nærmere regler om Skatteforvaltningens behandling af ansøgninger om tilladelse til at angive afgift efter § 14, også for så vidt angår betaling af registreringsafgift efter denne paragraf, jf. stk. 12, der bliver stk. 14.

Det foreslås, at der i stk. 13, der bliver stk. 15, efter 1. pkt. indsættes et nyt 2. pkt., hvorefter skatteministeren vil kunne fastsætte nærmere regler om ibrugtagning af køretøjer i medfør af stk. 4 og konsekvenserne heraf, jf. stk. 5.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er, at ordningen med umiddelbar ibrugtagning af leasingkøretøjer forud for opnåelse af tilladelse efter stk. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 4, ikke skal kunne misbruges. Det foreslås derfor, at skatteministeren gives hjemmel til at fastsætte sådanne begrænsninger, som måtte være nødvendige for at imødegå og forhindre misbrug eller anden utilsigtet brug af ordningen. Det forudsættes, at der er tale om konstateret misbrug el.lign. af en konkret karakter, som vil kunne begrænses ved at fastsætte nærmere regler med krav og kriterier for at ibrugtage køretøjer i medfør af den foreslåede bestemmelse, jf. lovforslagets § 1, nr. 4. Eventuelle fastsatte regler vil skulle være i overensstemmelse med EU-Domstolens afgørelse i sag

C-249/15 Wind 1014 GmbH og Kurt Daell mod Skatteministeriet, som ligger til grund for den foreslåede ordning.

Formålet med, at den foreslåede hjemmelsbestemmelse omfatter det foreslåede nye stk. 5, som indeholder regler om værdifastsættelse, regulering af afgiftsbetaling og konsekvenserne, hvis tilladelse efter stk. 1 ikke opnås, er at sikre, at ordningen kan justeres hurtigt og efter behov, hvis det måtte vise sig, at de foreslåede regler kan misbruges eller ikke er tilstrækkelige til at sikre, at ordningen fungerer efter hensigten. Det er derimod ikke hensigten, at skatteministerens skal kunne fastsætte regler om nye eller andre tiltag vedrørende ibrugtagning, kunne udvide ordningen, el.lign.

Skatteministerens vil til forebyggelse af misbrug og omgåelse af de foreslåede regler få mulighed for at fastsætte administrative regler om ibrugtagning og om administrative og sanktionsmæssige konsekvenser af misbrug, omgåelse eller uretmæssig ibrugtagning i øvrigt, men skatteministerens vil ikke kunne fastsætte regler om afgiftsmæssige konsekvenser. Det følger allerede af registreringsafgiftslovens almindelige regler sammenholdt med hovedreglen i § 2 i lov om registrering af køretøjer, at ibrugtagning af afgiftspligtige køretøjer uden korrekt, forudgående afgiftsberigtigelse medfører, at der skal betales fuld registreringsafgift af køretøjet, medmindre køretøjet er omfattet af en i registreringsafgiftsloven fastsat undtagelse eller særordning. Den foreslåede ordning med straks-ibrugtagning er en sådan særlig ordning. I visse situationer, fx hvis leasinggiver i forbindelse med ansøgningen efter registreringsafgiftslovens § 3 b, stk. 1, hvor køretøjet er taget i brug efter stk. 4, har indgivet vildledende eller urigtige oplysninger m.v., og havde korrekte og fyldestgørende oplysninger medført afslag på ansøgningen, vil den fulde registreringsafgift for køretøjer afhængigt af omstændighederne dog alligevel kunne forfalde fra registreringstidspunktet, jf. også bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 4.

Det vurderes, at en sådan hjemmelsbestemmelse er hensigtsmæssig, idet det ikke vil være muligt på forhånd at forudse samtlige potentielle omgængsscenarier, utilsigtede anvendelser af reglerne m.v., og det derfor heller ikke vil være muligt på forhånd at fastsætte regler, som vil kunne hindre enhver sådan utilsigtet anvendelse m.v. Det vil samtidig være væsentligt, at der kan reageres hurtigt og effektivt, hvis det måtte vise sig, at de foreslåede regler om ibrugtagning omgås systematisk.

Til nr. 12

Af registreringsafgiftslovens § 3 b, stk. 13, 2. pkt., der bliver stk. 15, 3. pkt., fremgår, at skatteministerens kan fastsætte nærmere regler om Skatteforvaltningens behandling af ansøgninger om tilladelse til at angive afgift efter § 14, også for så vidt angår betaling af registreringsafgift efter denne paragraf, jf. stk. 12, der bliver stk. 14.

Det foreslås, at henvisningen til stk. 12, der bliver stk. 14, ændres, så der også efter den rykning, der vil ske som følge af lovforslagets § 1, nr. 4, og 9, fortsat henvises til den samme bestemmelse som i dag. Der er tale om en konsekvensændring.

Til nr. 13

Det følger af registreringsafgiftslovens § 7 b, stk. 7, at eksportgodtgørelsen forhøjes med 400 kr. (2019-niveau) ved eksport af et brugt køretøj, hvis der efter § 7 c, stk. 1, skal afleveres en synsrapport om køretøjets stand. Denne regel blev indført ved § 4, nr. 13, i lov nr. 1338 af 19. december 2008 med henblik på at kompensere eksportører for udgiften til syn af brugte køretøjer ved eksport. Der blev samtidig indført en regel om obligatorisk syn for brugte køretøjer, der blev registreret første gang mere end 10 år før anmodning om udbetaling af eksportgodtgørelse. Skatteforvaltningen kan derudover bestemme, at der for andre køretøjer også skal indhentes en sådan synsrapport.

Det foreslås, at registreringsafgiftslovens § 7 b, stk. 7, ophæves. Den foreslåede ophævelse af bestemmelsen vil medføre, at eksportgodtgørelsen ikke længere vil blive forhøjet med 400 kr. (2019-niveau) for de brugte køretøjer, som kræves synet før, at eksportgodtgørelse kan udbetales. Med den foreslåede ophævelse af bestemmelsen tydeliggøres det, at det er eksportørens ansvar at sikre, at eksportkøretøjerne opfylder kravene til udbetaling af godtgørelse, herunder at køretøjerne er i registreringsklar stand.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.4.2.

Til nr. 14-16

Det følger af registreringsafgiftslovens § 7 c, stk 1, at der sammen med en anmodning om udbetaling af eksportgodtgørelse for et køretøj, der er registreret for første gang mere end 10 år før anmodningens indgivelse, skal afleveres en synsrapport om køretøjets stand, jf. registreringsafgiftslovens § 10, stk. 3, jf. § 7 c, stk. 1, 1. pkt. Det skal af synsrapporten fremgå, om køretøjet er i køreklar stand, jf. registreringsafgiftslovens § 7 c, stk. 1, 2. pkt. Synsrapporten må ikke være ældre end 4 uger regnet fra anmodningens indgivelse, jf. registreringsafgiftslovens § 7 c, stk. 1, 3. pkt. Skatteforvaltningen kan derudover bestemme, at der også for nyere brugte køretøjer skal indhentes en synsrapport om køretøjets stand, jf. registreringsafgiftslovens § 7 c, stk. 1, 4. pkt. Endelig følger det af reglerne, at afgiften godtgøres af Skatteforvaltningen, når køretøjets afgiftspligtige værdi er fastslået og Skatteforvaltningen har modtaget dokumentation for køretøjets afmeldelse fra Køretøjsregistret og udførsel her fra landet, jf. registreringsafgiftslovens § 7 c, stk. 1, 5. pkt.

Det foreslås, at der sammen med en anmodning om udbetaling af eksportgodtgørelse altid vil skulle afleveres en synsrapport om køretøjets stand. Med lovforslagets § 1, nr. 14-16, foreslås en række lovtekniske justeringer af § 7 c, stk. 1, der samlet vil medføre, at der altid vil skulle afleveres en synsrapport om køretøjets stand. Med nr. 15 foreslås det, at den del af bestemmelsen, som vedrører den lovpligtige indgivelse af synsrapporter for køretøjer, der er ældre end 10 år, udgår, således at det vil blive underordnet, om køretøjet er under eller over 10 år. Med nr. 16 foreslås det samtidig, at betegnelsen »køreklar stand« ændres til »registreringsklar stand«, så formuleringen er i overensstemmelse med lo-

vens sprogbrug. Med nr. 16 foreslås det, at den del af bestemmelsen, som vedrører, at Skatteforvaltningen kan bestemme, at der for nyere køretøjer skal indhentes en synsrapport om køretøjets stand, udgår. Med de foreslåede ændringer af § 7 c, stk. 1, vil det blive uden betydning, om det brugte køretøj er registreret mere eller mindre end 10 år før anmodningens indgivelse, ligesom Skatteforvaltningens skøn, om der skal afleveres en synsrapport, udgår.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.3.2.

Til nr. 17

Det følger af registreringsafgiftslovens § 7 c, stk. 2, at eksportgodtgørelse udbetales til køretøjets ejer senest 3 uger efter, at køretøjets afgiftspligtige værdi er fastsat, og den påkrævede dokumentation for udbetaling af eksportgodtgørelse er afleveret til Skatteforvaltningen. Udbetalingsfristen afbrydes, hvis Skatteforvaltningen ikke kan godkende den indsendte dokumentation, eller hvis eksportørens forhold gør, at Skatteforvaltningen ikke kan foretage kontrol af køretøjets værdi på det tidspunkt, hvor køretøjet udføres fra Danmark.

Skatteforvaltningen har således kun kort tid til rådighed til at foretage kontrol af både den modtagne dokumentation og til at gennemføre de administrative procedurer i forhold til selve udbetalingen. Tidsfristen kan i visse tilfælde medføre, at Skatteforvaltningen ikke har mulighed for at foretage en tilstrækkelig forudgående kontrol af eksportdokumentation. Hvis Skatteforvaltningen ved kontrollen ikke kan godkende dokumentationen, vil der blive indhentet yderligere dokumentation hos eksportøren, og i denne situation afbrydes udbetalingsfristen. En ny udbetalingsfrist på 3 uger regnes i sådanne tilfælde fra det tidspunkt, hvor Skatteforvaltningen har tilstrækkeligt grundlag for at vurdere sagen.

Det foreslås, at fristen for udbetaling af eksportgodtgørelse i registreringsafgiftslovens § 7 c, stk. 2, 3. pkt., ændres fra 3 uger til 9 uger. Den foreslåede ændring har til formål at give Skatteforvaltningen bedre muligheder for at kontrollere, om den foreliggende dokumentation, herunder dokumentation for udførsel af køretøjet, er tilstrækkelig, med henblik på at der vil blive udbetalt eksportgodtgørelse på et mere sikkert grundlag. Dermed vil risikoen for, at der fejlagtigt udbetales eksportgodtgørelse på grundlag af utilstrækkelig eller ukorrekt dokumentation, blive reduceret, hvilket samtidig kan bidrage til at modvirke misbrug af selvanmelderordningen. Den foreslåede forlængelse af udbetalingsfristen er en forudsætning for, at Skatteforvaltningen vil kunne foretage en forudgående kontrol af en større andel af selvanmelderes køretøjer ved eksport.

Forlængelse af udbetalingsfristen vil medføre, at eksportører i visse tilfælde vil kunne få udbetalt eksportgodtgørelsen på et senere tidspunkt end efter gældende regler. Det forventes, at Skatteforvaltningen i mange tilfælde vil kunne ekspedere sagerne hurtigere end 9 uger, hvorfor den foreslåede fristforlængelse hovedsageligt har til formål at sikre en hensigtsmæssig behandling af de sager, som kræver nærmere undersøgelse.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.4.2.

Til nr. 18

Det følger af registreringsafgiftslovens § 7 c, stk. 2, at Skatteforvaltningen har mulighed for at suspendere fristen for udbetaling af eksportgodtgørelse på 3 uger, hvis der er behov for at undersøge, om eksportøren har restancer til det offentlige, som kan modregnes i eksportgodtgørelsen før udbetaling. Suspensionen skal være så kort som mulig og må ikke overstige 3 måneder fra det tidspunkt, hvor der er anmodet om eksportgodtgørelse. Bestemmelsen har til formål at give Skatteforvaltningen en rimelig frist til at foretage nærmere undersøgelser af restanceforhold, såfremt dette ikke kan nås inden for udbetalingsfristen på 3 uger.

Bestemmelsen finder anvendelse i de situationer, hvor dokumentation vedrørende udbetaling af eksportgodtgørelse er godkendt, og hvor eksportøren derfor som udgangspunkt er berettiget til at få udbetalt eksportgodtgørelse, men hvor der dog er forhold som gør, at udbetalingsfristen skal suspenderes. Ved at suspendere udbetalingsfristen har Skatteforvaltningen mulighed for at foretage en undersøgelse af aktuelle restanceforhold med henblik på eventuel modregning heraf i eksportgodtgørelsen.

Det foreslås, at den maksimale periode for suspension af udbetalingsfristen, jf. registreringsafgiftslovens § 7 c, stk. 2, 6. pkt., forlænges fra 3 til 6 måneder. En sådan ændring vil give Skatteforvaltningen bedre muligheder for at foretage undersøgelser af restanceforhold for den, der har anmodet om udbetaling af eksportgodtgørelse. I situationer, hvor fristen suspenderes, vil eksportøren i visse tilfælde kunne få udbetalt eksportgodtgørelsen på et senere tidspunkt end efter gældende regler.

Det foreslåede skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 1, nr. 17, hvor det foreslås, at fristen for udbetaling af eksportgodtgørelse forlænges fra 3 til 9 uger. Hvis den foreslåede udbetalingsfrist på 9 uger fra modtagelse af dokumentation anvendes fuldt ud til kontrol heraf, vil der typisk være gået mindst 2 måneder, fra der blev anmodet om eksportgodtgørelse – og ofte længere tid. Da den nuværende suspensionsfrist på 3 måneder regnes fra tidspunktet for anmodning om eksportgodtgørelse, vil der derfor kun være ganske kort tid til rådighed til at foretage undersøgelse af restanceforhold.

Den foreslåede forlængelse af den maksimale periode, hvor der kan ske suspension af udbetalingsfristen, fra 3 måneder til 6 måneder vurderes at være proportional i forhold til behovet for at sikre Skatteforvaltningens muligheder for at nå at foretage de nødvendige undersøgelser af restanceforhold. Når udbetalingsfristen suspenderes, skal ansøgeren have meddelelse herom, herunder om, hvornår der forventes at blive truffet afgørelse i sagen, og eventuel udbetaling kan ske.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.4.2.

Til nr. 19 og 20

Efter de gældende regler skal borgere og virksomheder, der ikke er registrerede som selvanmeldere, anmode Motorstyrelsen om at fastsætte værdien af et køretøj med henblik på eventuelt at få udbetalt eksportgodtgørelse for et brugt køretøj ved eksport. Der betales ikke for denne ydelse.

Med lovforslagets § 1, nr. 19, foreslås det, at der indføres et gebyr, som skal betales af borgere og virksomheder, der ønsker at få udbetalt eksportgodtgørelse. Det følger af forslaget, at bestemmelsen indsættes som et nyt stk. 6 i registreringsafgiftslovens § 7 c. Det foreslås, at gebyret udgør et fast beløb på 1.950 kr. Det foreslås samtidig, at bestemmelsen, og dermed gebyret, skal have virkning fra og med den 1. januar 2020, jf. lovforslagets § 28, stk. 1, og at bestemmelsen skal gælde frem til og med den 30. juni 2020. Gebyret skal således betales af selvanmeldere på trods af, at selvanmelderordningen på eksportområdet først afskaffes fra og med den 1. juli 2020, med det formål at finansiere Skatteforvaltningens administration af eksportgodtgørelsesordningen. Det følger samtidig af forslaget, at der vil blive indsat et nyt stk. 7 i registreringsafgiftslovens § 7 c, hvorefter skatteministeren vil blive bemyndiget til at fastsætte de nærmere regler for gebyret. Dette vil navnlig kunne blive tale om at fastsætte de nærmere regler for, hvordan gebyret skal betales eller tilbagebetales. Derimod vil bemyndigelsen ikke indebære, at der kan fastsættes regler om gebyrets størrelse, da beløbets størrelse vil følge af den foreslåede stk. 6.

Med lovforslagets § 1, nr. 20, foreslås det, at registreringsafgiftslovens § 7 c, stk. 6 og 7, der foreslås indsat med lovforslagets § 1, nr. 19, nyaffattes. Efter den nyaffattede stk. 6 foreslås det, at der skal betales et omkostningsdækkende gebyr, som skal betales af borgere og virksomheder, der ønsker at få udbetalt eksportgodtgørelse. Størrelsen af gebyret er efter den foreslåede affattelse ikke fastsat i stk. 6., hvilket har sammenhæng med den foreslåede nyaffattelse af stk. 7. Det foreslås endvidere, at stk. 7 nyaffattes, hvorefter det vil fremgå, at skatteministeren bemyndiges til at fastsætte de nærmere regler for gebyret, herunder dets størrelse. Foruden fastsættelse af gebyrets størrelse vil der navnlig kunne blive tale om at fastsætte nærmere regler for, hvordan gebyret skal betales eller tilbagebetales. Det foreslås, at dette forslag får virkning fra og med den 1. juli 2020, jf. lovforslagets § 28, stk. 2. Efter forslaget vil gebyret løbende kunne justeres med henblik på bedre at afspejle Skatteforvaltningens faktiske udgifter til at fastsætte værdien af brugte køretøjer ved eksport. Den foreslåede nyaffattelse har alene til formål at sikre, at skatteministeren gives en udtrykkelig hjemmel til at fastsætte størrelsen af det gebyr, som vil skulle betales af borgere og virksomheder, der ønsker at få udbetalt eksportgodtgørelse.

Samlet set vil de foreslåede ændringer medføre, at gebyret på 1.950 kr. vil være gældende fra og med den 1. januar 2020 frem til og med den 30. juni 2020, hvorefter det omkostningsdækkende gebyr vil gælde fra og med den 1. juli 2020, hvorefter gebyrets størrelse vil blive fastsat og reguleret af skatteministeren ved bekendtgørelse. Det forventes, at gebyret også fra og med den 1. juli 2020 vil udgøre ca.

1.950 kr., men eftersom der vil være tale om et omkostningsdækkende gebyr, kan det ikke udelukkes, at beløbets størrelse vil blive justeret.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.2.2.

Til nr. 21

Af registreringsafgiftslovens § 9 a, stk. 3, 1. pkt., fremgår, at der efter anmodning kan foretages en opgørelse af afgifts-difference i medfør af § 3 b, stk. 7, når køretøjets afgiftspligtige værdi fastsættes på ny i medfør af § 9 a, stk. 2.

Det foreslås, at henvisningen til § 3 b, stk. 7, der bliver stk. 10, ændres, så der også efter den rykning, der vil ske som følge af lovforslagets § 1, nr. 4 og 9, fortsat henvises til den samme bestemmelse som i dag. Der er tale om en konsekvensændring.

Til nr. 22-25

Efter gældende ret kan en virksomhed registreres som såkaldt selvanmelder efter registreringsafgiftslovens § 15, hvis virksomheden opfylder en række kumulative betingelser. For det første skal virksomheden være hjemmehørende her i landet, i et andet EU-land eller i et EØS-land, med hvilket Danmark har en aftale om gensidig bistand til inddrivelse, der svarer til reglerne inden for EU, jf. registreringsafgiftslovens § 15, stk. 1, nr. 1. For det andet skal virksomheden erhvervs-mæssigt handle med motorkøretøjer eller påhængsvogne eller sættevogne til motorkøretøjer eller erhvervs-mæssigt udleje sådanne køretøjer, jf. registreringsafgiftslovens § 15, stk. 1, nr. 2. For det tredje må virksomheden ikke have gæld til staten, jf. registreringsafgiftslovens § 15, stk. 1, nr. 3. For det fjerde må virksomheden ikke være under rekonstruktionsbehandling, konkurs eller likvidation, jf. registreringsafgiftslovens § 15, stk. 1, nr. 4. For det femte skal virksomheden stille sikkerhed på mindst 500.000 kr. for betaling af afgifter efter registreringsafgiftsloven, herunder tilbagebetaling af for meget udbetalt godtgørelse, samt renter og gebyrer vedrørende disse afgifter og godtgørelser, jf. registreringsafgiftslovens § 15, stk. 1, nr. 5. Såfremt virksomheden opfylder disse betingelser, kan virksomheden blive registreret som såkaldt selvanmelder efter registreringsafgiftsloven. Skatteforvaltningen kan dog nægte at registrere virksomheden, hvis virksomhedens ejer, bestyrelse, direktion eller anden ledelse har udvist en adfærd, der gør, at det er nærliggende at antage, at virksomheden ikke vil overholde registreringsordningen, jf. § 15, stk. 4. Ved registrering udstedet Skatteforvaltningen et bevis for registreringen til virksomheden, jf. registreringsafgiftslovens § 15, stk. 5.

Når en virksomhed er registreret som selvanmelder, jf. registreringsafgiftslovens § 15, har virksomheden ret til at foretage en række dispositioner. Registreringsafgiftslovens § 14, stk. 1, nr. 1-3, fastslår i den forbindelse, hvad en virksomhed kan, efter at den er blevet registreret som selvanmelder. En selvanmelder kan selv angive afgiften af et køretøj, jf. § 14, stk. 1, nr. 1. Derudover kan en selvanmelder angive godtgørelsen af afgift af et køretøj ved eksport af køretøjet, jf. § 14, stk. 1, nr. 2. Endelig kan en selvanmelder pe-

riodevis betale afgiften af køretøjer, som virksomheden har angivet afgiften af, jf. registreringsafgiftslovens § 14, stk. 1, nr. 3.

Reglerne for, hvordan selvanmeldere skal angive afgiften af køretøjer, følger af registreringsafgiftslovens §§ 16-18. En selvanmelder skal angive afgiften til Skatteforvaltningen af de køretøjer, som selvanmelderen anmelder til registrering i Køretøjsregisteret med forevisning af bevis for virksomhedens registrering som selvanmelder, jf. registreringsafgiftslovens § 16, stk. 1. Derudover kan en selvanmelder også angive godtgørelsen efter § 7 b af afgift af et køretøj, jf. registreringsafgiftslovens § 16, stk. 2.

Det foreslås, at § 14, stk. 1, nr. 2, og § 16, stk. 2, ophæves, så selvanmeldere ikke længere skal kunne angive godtgørelsen af afgift af et brugt køretøj ved eksport. Efter forslaget vil selvanmelderordningen ikke længere give virksomheder, der er registrerede som selvanmeldere, adgang til at fastsætte værdien af brugte køretøjer ved eksport med henblik på udbetaling af eksportgodtgørelse, og selvanmeldere vil således skulle anmode Motorstyrelsen om at fastsætte værdien af brugte køretøjer.

Lovforslagets § 1, nr. 22 og 25 er konsekvensændringer af lovforslagets § 1, nr. 23 og 24, hvor registreringsafgiftslovens § 14, stk. 1, nr. 2, og § 16, stk. 2, foreslås ophævet.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.1.

Til nr. 26

Registreringsafgiftslovens § 20 indeholder en række regler om hæftelse for afgiftsbeløb, som opkræves efter denne lov. Af lovens § 20, stk. 9, fremgår, at stk. 1 og 2 ikke gælder i tilfælde som nævnt i § 3 a, stk. 5, § 3 b, stk. 4, og § 17, stk. 1. De opregnede bestemmelser indeholder særregler om hæftelse i forskellige situationer.

Det foreslås, at henvisningen til § 3 b, stk. 4, der bliver stk. 6, ændres, så der også efter den rykning, der vil ske som følge af lovforslagets § 1, nr. 4, fortsat vil blive henvist til den samme bestemmelse som i dag. Der er tale om en konsekvensændring.

Til nr. 27-29

Det følger af registreringsafgiftslovens § 21, stk. 1, at der skal udfærdiges en kontrakt ved en registreret virksomheds salg af et køretøj. Kontrakten ved salg af køretøjet skal omhandle køretøjet i den skikkelse, hvori det skal leveres til køberen. Kontrakten skal desuden indeholde nærmere oplysninger om identifikationen af køretøjet, oplysninger om køber og sælger og køretøjets fulde pris, herunder prisen uden registreringsafgift. Kontrakten eller en genpart heraf skal opbevares af sælgeren i mindst 5 år, og skal stilles til rådighed for kontrol på begæring af Skatteforvaltningen. Det følger herudover af § 21, stk. 2, at der ud over den nævnte kontrakt ikke må oprettes andre kontrakter vedrørende salg af køretøjet. Ligeledes må der ikke vedrørende køretøjernes omsætning laves andre aftaler, som ikke fremgår af denne kontrakt.

Bestemmelsens ordlyd omhandler kun salg af køretøjer, som sker fra virksomheder, der er registreret efter registreringsafgiftslovens § 15.

Det foreslås at ændre § 21, så kravet om, at salget skal være sket fra en registreret virksomhed, udgår, og at pligten til at udarbejde en kontrakt vil skulle gælde ved både køb og salg af køretøjer. Det foreslås ligeledes, at kontrakten eller en genpart heraf vil skulle bero hos både køber og sælger i mindst 5 år. Herudover foreslås, at kravet om, at der ikke må oprettes andre kontrakter, vil skulle gælde i forbindelse med både køb og salg af køretøjer.

Efter det foreslåede vil virksomheder, der køber køretøjer, have pligt til at overholde kravet om, at der skal udfærdiges en kontrakt ved købet, og at der herudover ikke må foreligge andre kontrakter eller aftaler vedrørende handlen med disse køretøjer. Det foreslåede vil f.eks. få betydning for importører af køretøjer, da deres køb af køretøjerne fra udlandet nu vil skulle opfylde de anførte krav om udfærdigelse af kontrakter m.v., og at importøren herudover vil skulle opbevare kontrakten, som skal kunne stilles til rådighed for Skatteforvaltningen i forbindelse med kontrol.

Efter forslaget vil det herudover ikke være en forudsætning for bestemmelsens anvendelse, at der er tale om en virksomhed, der er registreret efter registreringsafgiftslovens § 15, men kun, at købet eller salget foretages af en virksomhed.

Det foreslåede har samlet set til formål at sikre, at der i alle handler med køretøjer kun udfærdiges én kontrakt, og at der ikke oprettes andre aftaler af betydning for handlen, som vil kunne have betydning for en senere afgiftsberigtigelse af køretøjerne.

Til nr. 30

Efter § 25, stk. 1, 2. pkt., skal enhver køber, sælger eller leverandør af køretøjer eller dele til fremstilling af køretøjer efter anmodning give Skatteforvaltningen, skatteankesforvaltningen, et motorankenævns eller Landsskatteretten de fornødne oplysninger til brug ved beregning af afgiften.

Herudover har Skatteforvaltningen mulighed for at indhente oplysninger hos enhver bruger af motorkøretøjer omfattet af § 3 a, stk. 1, 3, 4 eller 9, § 3 b, stk. 1, og § 3 c, stk. 1, og den, der har overtaget sælgerens rettigheder efter en kontrakt vedrørende salg af et nyt køretøj eller på anden måde helt eller delvist har finansieret dette, jf. § 25, stk. 1, 3. pkt., og stk. 4. Endelig kan Skatteforvaltningen indhente oplysninger hos forsikringsselskaber og automobilværksteder m.v., som er i besiddelse af oplysninger, som er nødvendig for kontrollen med de regler, der er fastsat i §§ 7 og 7 a, jf. § 25, stk. 5.

Det følger af bestemmelsen i § 25, stk. 1, 2. pkt., at de af bestemmelsen omfattede købere, sælgere, m.fl. er pligtige til efter anmodning fra Skatteforvaltningen, skatteankesforvaltningen, et motorankenævns eller Landsskatteretten at indsende oplysninger i forbindelse med kontrol af registreringsafgift.

Det følger af den foreslåede ændring af bestemmelsen i § 25, stk. 1, 2. pkt., at oplysningspligten også vil skulle omfatte enhver, der erhvervsmæssigt udlejer køretøjer, og enhver fysisk eller juridisk person, der i henhold til ligningslovens § 2, stk. 1-4, anses for interesseforbunden med eller nærtstående til en sådan køber, sælger, leverandør eller udlejer, der vil blive omfattet af bestemmelsen.

Baggrunden for ændringen er, at disse parter ikke er omfattet af de gældende kontrolbestemmelser om indhentelse af oplysninger efter anmodning, men kan være i besiddelse af oplysninger til brug for kontrollen med registreringsafgift.

Virksomheder, der erhvervsmæssigt udlejer køretøjer, kan være virksomheder, der udlejer køretøjer uden at have erhvervet disse køretøjer. Dette kan f.eks. være virksomheder, der leaser køretøjer af et leasingselskab, men også selv agerer som leasinggiver i relation til køretøjerne, idet virksomhederne leaser køretøjerne til private brugere, eventuelt i kortere perioder, inden køretøjerne tilbageleveres til leasingselskabet.

Interesseforbundne fysiske eller juridiske personer kan være i besiddelse af oplysninger til brug ved beregning af afgiften, f.eks. i relation til køb og salg af køretøjer. Dette kan f.eks. forekomme, hvis der i forbindelse med køb og salg af et eller flere køretøjer indgås aftaler som nævnt i § 21, stk. 2, mellem selskaber, der er koncernforbundne med henholdsvis køberen og sælgeren af køretøjerne.

Den foreslåede ændring af bestemmelsen i § 25, stk. 1, 2. pkt., vil medføre, at kredsen af oplysningspligtige i forbindelse med kontrol af registreringsafgift udvides, så oplysningspligten også gælder for de af ændringen omfattede udlejere af køretøjer og interesseforbundne fysiske og juridiske personer.

Forslagets henvisning til ligningslovens § 2, stk. 1-4, indebærer, at det afgørende er, om de pågældende fysiske og juridiske personer har en sådan tilknytning til hinanden, at de i relation til disse bestemmelser vil skulle anses for interesseforbundne eller nærtstående. Den angivne kreds af interesseforbundne fysiske eller juridiske personer tilsigtes således at omfatte de generelle interessefællesskaber inden for erhvervsforhold. Som nærtstående anses den skattepligtiges ægtefælle, forældre og bedsteforældre samt børn og børnebørn og disses ægtefæller eller dødsboer efter de nævnte personer, mens stedbarns- og adoptivforhold sidestilles med oprindeligt slægtskabsforhold.

Endvidere følger det af den foreslåede ændring af bestemmelsen, at ordlyden i § 25, stk. 1, 2. pkt., foreslås ændret, så ”fornødne oplysninger” foreslås ændret til ”nødvendige oplysninger”, hvilket svarer til ordlyden i § 25, stk. 1, 1. og 2. pkt., og stk. 2, 1. pkt. Herved vil sprogbrugen blive ensartet i bestemmelserne, hvorved det tydeliggøres, at nødvendighedskravet også gælder ved Skatteforvaltningens indhentelse af oplysninger i henhold til § 25, stk. 1, 2. pkt. Ændringen vil ikke medføre ændringer af retsstillingen.

Skatteforvaltningens kontrol i henhold til bestemmelsen vil fortsat skulle ske under iagttagelse af bestemmelserne i retssikkerhedsloven, herunder bestemmelserne i retssikker-

hedslovens § 10, hvorefter myndigheder ikke har adgang til at anvende oplysningspligter i tilfælde, hvor der opstår mistanke om, at en borger eller virksomhed har begået en strafbar lovovertrædelse.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.10.2.

Til nr. 31

Efter § 25, stk. 2, 1. pkt., har Skatteforvaltningen, hvis det skønnes nødvendigt, til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse adgang til at foretage eftersyn hos registrerede virksomheder samt hos andre virksomheder, der erhvervsmæssigt afsætter afgiftspligtige køretøjer. Efter samme regler som nævnt i 1. pkt. har Skatteforvaltningen adgang til at efterse køretøjer, forretningsbøger, øvrige regnskabsmateriale samt korrespondance m.v. hos disse virksomheder, jf. § 25, stk. 2, 2. pkt.

Den gældende bestemmelse i § 25, stk. 2, medfører, at Skatteforvaltningen ved kontrol af registreringsafgift kan foretage kontrolbesøg hos registrerede virksomheder og andre virksomheder, der erhvervsmæssigt afsætter afgiftspligtige køretøjer, herunder importører, forhandlere og leasingselskaber. Det er ikke en betingelse, at kontrolbesøget vedrører et eller flere køretøjer, som den pågældende virksomhed har afsat, men blot at virksomheden er registreret i medfør § 15 eller – hvis virksomheden ikke er registreret – erhvervsmæssigt afsætter afgiftspligtige køretøjer. Skatteforvaltningen kan således i forbindelse med kontrolbesøget indhente oplysninger om køretøjer, uanset at virksomheden ikke har afsat disse køretøjer.

Det følger af den foreslåede ændring af bestemmelsen i § 25, stk. 2, 1. pkt., at Skatteforvaltningen også vil skulle have adgang til at foretage kontrolbesøg hos virksomheder, der erhvervsmæssigt udlejer afgiftspligtige køretøjer, og hos fysiske eller juridiske personer, der i henhold til ligningslovens § 2, stk. 1-4, anses for interesseforbundne med eller nærtstående til virksomheder, der erhvervsmæssigt afsætter eller udlejer afgiftspligtige køretøjer.

Baggrunden for ændringen er, at disse parter ikke er omfattet af Skatteforvaltningens adgang til at foretage kontrolbesøg, men kan være i besiddelse af oplysninger til brug for kontrollen med registreringsafgift.

Virksomheder, der erhvervsmæssigt udlejer køretøjer, kan være virksomheder, der udlejer køretøjer uden at have erhvervet disse køretøjer. Dette kan f.eks. være virksomheder, der leaser køretøjer af et leasingselskab, men også selv agerer som leasinggiver i relation til køretøjerne, idet virksomhederne leaser køretøjerne til private brugere, eventuelt i kortere perioder, inden køretøjerne tilbageleveres til leasingselskabet.

Interesseforbundne fysiske eller juridiske personer kan være i besiddelse af oplysninger til brug ved beregning af afgiften, f.eks. i relation til køb og salg af køretøjer. Dette kan f.eks. forekomme, hvis der i forbindelse med køb og salg af et eller flere køretøjer indgås aftaler som nævnt i § 21, stk. 2, mellem selskaber, der er koncernforbundne med

henholdsvis køberen og sælgeren af køretøjet eller køretøjerne.

Den foreslåede ændring af bestemmelsen i § 25, stk. 2, 2. pkt., vil medføre, at den kreds, som Skatteforvaltningen kan foretage kontrolbesøg hos ved kontrol af registreringsafgift, udvides, idet Skatteforvaltningen får mulighed for at foretage kontrolbesøg hos de af ændringen omfattede udlejere af køretøjer og interesseforbundne fysiske og juridiske personer.

Forslagets henvisning til ligningslovens § 2, stk. 1-4, indebærer, at det afgørende er, om de pågældende fysiske og juridiske personer har en sådan tilknytning til hinanden, at de i relation til disse bestemmelser skal anses for interesseforbundne eller nærtstående. Den angivne kreds af interesseforbundne fysiske eller juridiske personer tilsigtes således at omfatte de generelle interessefællesskaber inden for erhvervsforhold. Som nærtstående anses den skattepligtiges ægtefælle, forældre og bedsteforældre samt børn og børnebørn og disses ægtefæller eller dødsboer efter de nævnte personer, mens stedbarns- og adoptivforhold sidestilles med oprindeligt slægtskabsforhold.

Skatteforvaltningens kontrol i henhold til bestemmelsen vil fortsat skulle ske under iagttagelse af bestemmelserne i retssikkerhedsloven, herunder bestemmelserne i retssikkerhedslovens § 10, hvorefter myndigheder ikke har adgang til at anvende oplysningspligter i tilfælde, hvor der opstår mistanke om, at en borger eller virksomhed har begået en strafbar lovovertrædelse.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.10.2.

Til nr. 32

Efter de gældende bestemmelser i registreringsafgiftsloven har Skatteforvaltningen ikke mulighed for at anvende tvangsbøder med henblik på at fremtvinge oplysninger til brug for kontrollen med registreringsafgift, hvis oplysningerne ikke indsendes efter Skatteforvaltningens anmodning herom. Registreringsafgiftsloven adskiller sig herved fra en række andre skatte- og afgiftslove, der indeholder bestemmelser om tvangsbøder, jf. f.eks. skattekontrollovens § 72 og momslovens § 77, jf. § 75, stk. 1-4.

Efter den foreslåede ændring af bestemmelsen i § 25, stk. 1, 2. pkt., jf. lovforslagets § 1, nr. 30, skal enhver køber, sælger eller leverandør af køretøjer eller dele til fremstilling af køretøjer, enhver, der erhvervsmæssigt udlejer køretøjer, og enhver virksomhed, der er interesseforbundet, jf. ligningslovens § 2, stk. 1-4, med en sådan køber, sælger, leverandør eller udlejer efter anmodning give Skatteforvaltningen, skatteankeforvaltningen, et motorankenævnet eller Landsskatteretten de nødvendige oplysninger til brug ved beregning af afgiften.

Det følger af den foreslåede bestemmelse i § 25 a, stk. 1, at hvis en anmodning om oplysninger efter § 25, stk. 1, 4 eller 5, ikke efterkommes, vil Skatteforvaltningen kunne give pålæg om, at oplysningerne skal indsendes inden en fastsat

frist, og pålægge daglige tvangsbøder fra fristens overskridelse, og indtil pålægget efterkommes.

Efter den gældende bestemmelse i § 25, stk. 1, 3. pkt., skal enhver bruger af motorkøretøjer omfattet af § 3 a, stk. 1, 3, 4 eller 9, § 3 b, stk. 1, og § 3 c, stk. 1, efter anmodning give Skatteforvaltningen de nødvendige oplysninger til brug ved beregningen af afgiften.

Efter den gældende bestemmelse i § 25, stk. 4, skal den, der har overtaget sælgerens rettigheder efter en kontrakt vedrørende salg af et nyt køretøj eller på anden måde helt eller delvist har finansieret dette, efter anmodning give Skatteforvaltningen enhver oplysning til brug for kontrollen med beregningen af afgiften af køretøjet.

Efter den gældende bestemmelse i § 25, stk. 5, kan Skatteforvaltningen hos forsikringsselskaber og automobilværksteder m.m. indhente enhver oplysning, som er nødvendig for kontrollen med de regler, der er fastsat i §§ 7 og 7 a, om reparerede og ombyggede køretøjer.

Baggrunden for den foreslåede bestemmelse i § 25 a, stk. 1, er, at Skatteforvaltningen ved kontrol af registreringsafgift – ud fra samme hensyn som ved kontrol af f.eks. skat eller moms – kan have behov for fremtvinge oplysninger, der anses for nødvendige ved beregning af afgiften. Det er en grundlæggende forudsætning for Skatteforvaltningens kontrolvirksomhed, at Skatteforvaltningens anmodning om oplysninger efterkommes, og muligheden for at pålægge tvangsbøder anses som et effektivt middel til at sikre, at dette sker.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at hvis en oplysningspligtig i medfør af registreringsafgiftsloven ikke indsender oplysninger efter anmodning fra Skatteforvaltningen, vil Skatteforvaltningen kunne give den oplysningspligtige pålæg om, at oplysningerne skal indsendes inden en fastsat frist, og pålægge daglige tvangsbøder fra fristens overskridelse, og indtil pålægget efterkommes.

Et pålæg efter bestemmelsen vil skulle indeholde en henvisning til den relevante lovbestemmelse, og det vil skulle være specificeret, hvilke oplysninger der ønskes udleveret. Pålægget vil skulle gives skriftligt, og det vil skulle fremgå, at såfremt pålægget ikke vil blive efterlevet inden for den fastsatte frist, vil der kunne pålægges daglige tvangsbøder fra en given dato, indtil pålægget efterkommes.

Tvangsbøder efter bestemmelsen vil skulle fastsættes som daglige bøder, indtil pålægget om at udlevere oplysninger efterkommes. Det almindelige proportionalitetsprincip medfører bl.a., at tvangsbøden ikke må stå i misforhold til undladelsen, ligesom der ved fastsættelsen af tvangsbøden skal tages hensyn til den oplysningspligtiges økonomiske formåen, således at pressionen har effekt, men bødestørrelsen vil i øvrigt bero på et konkret skøn.

Tvangsbøden vil i overensstemmelse med gældende praksis for tvangsbøder udstedt i medfør af skattekontrollovens § 72 eller momslovens § 77, jf. § 75, stk. 1-4 skulle være på mindst 1.000 kr. dagligt, og der vil kun skulle beregnes én daglig tvangsbøde, f.eks. på 1.000 kr. pr. dag, uanset antallet

af forhold. De daglige tvangsbøder vil skulle gives for hver kalenderdag, det vil sige syv dage om ugen.

De daglige tvangsbøder vil kunne pålægges fra en given dato. Forudsætningen for at pålægge daglige tvangsbøder vil være, at Skatteforvaltningen mindst 14 kalenderdage forinden underretter den oplysningspligtige om, at bøden vil blive pålagt fra den anførte dato. Varslingen vil skulle indeholde oplysninger om tvangsbødens størrelse, og der vil skulle tages forbehold for en eventuel senere forhøjelse af tvangsbøden. De daglige tvangsbøder vil kunne forhøjes med en uges skriftligt varsel, hvis den fastsatte tvangsbøde ikke har givet resultat. Varslet om daglige tvangsbøder vil kunne gives samtidig med pålægget om at efterkomme oplysningspligten, men vil også kunne gives efterfølgende, hvis pålægget ikke efterkommes.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 25 a, stk. 2, 1. pkt., kan Landsskatteretten eller skatteankeforvaltningen tillægge en klage over et pålæg efter stk. 1 opsættende virkning, hvis særlige omstændigheder taler derfor. Efter stk. 2, 2. pkt., vil Landsskatterettens afgørelse kunne træffes af en retsformand.

Særlige omstændigheder, der kan tale for at tillægge en klage opsættende virkning, kan f.eks. være, at klageinstansen finder, at der er en begrundet tvivl om, hvorvidt der er pligt til at indsende oplysninger.

Den foreslåede bestemmelse i § 25 a, stk. 2, svarer til den gældende bestemmelse i skattekontrolloven § 72, stk. 3, om virkningen af klager over pålæg om oplysningspligt eller tvangsbøder i medfør skattekontrolloven. Med den foreslåede bestemmelse i § 25 a, stk. 2, tydeliggøres, at virkningen af klager over pålæg om oplysningspligt eller tvangsbøder vil være den samme, uanset om der er tale om en klage i medfør skattekontrolloven eller registreringsafgiftsloven.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.8.2.

Til nr. 33

Det følger af bestemmelsen i registreringsafgiftslovens § 27, stk. 1, at den, der forsætligt eller groft uagtsomt overtræder bestemmelsen, straffes med bøde. Straffesager om overtrædelse af punktafgiftslovgivningen kan efter praksis afsluttes med bøde, såfremt der ikke er tale om en forsætlig unddragelse, der overstiger 100.000 kr., hvis ansvarssubjektet er en fysisk person.

Med lovforslaget foreslås det at ændre »den, der« til »den, som« i bestemmelsen. Der er alene tale om en sproglig ændring af lovteksten, som har til formål at give mulighed for i bemærkningerne at angive nærmere retningslinjer om en skærpet bødepraksis ved overtrædelser af bestemmelsen.

Med ændringen er det forudsat, at der vil skulle ske en forhøjelse af bødeniveauet, så det svarer til bødeniveauet ved overtrædelse af skattekontrolloven, kildeskatteloven, momsloven, lønsumsafgiftsloven eller opkrævningsloven, men uden at grænsen på 100.000 kr. for frihedsstraf ændres.

Det foreslås således, at i sager, der kan afsluttes med bøde, vil normalbøden skulle udgøre to gange den samlede

unddragelse, når der er forsæt til unddragelse, og én gang den samlede unddragelse, når unddragelsen er begået ved grov uagtsomhed. Hvad angår den del af unddragelsen, der ikke overstiger 60.000 kr., foreslås, at normalbøden vil skulle beregnes som én gang det unddragne beløb ved forsæt og som halvdelen af det unddragne beløb ved grov uagtsomhed. I sager om forsætlige unddragelser over 100.000 kr., der kan afgøres med frihedsstraf, foreslås, at der – foruden påstanden om frihedsstraf – vil skulle nedlægges påstand om en tillæggsbøde, jf. straffelovens § 50, stk. 2, svarende til én gang det unddragne beløb.

Med ændringen er det endvidere forudsat, at der ved bødeudmålingen vil skulle ske fuld kumulation i overensstemmelse med gældende praksis, dvs. at der vil skulle foretages en selvstændig vurdering af bøden for hvert enkelt forhold, hvorefter bøderne for de enkelte forhold vil skulle lægges sammen. Dette vil skulle gælde, uanset om der er tale om takstbøder eller tillæggsbøder efter straffelovens § 50, stk. 2.

Fastsættelsen af straffen vil fortsat bero på domstolens konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne straffniveau vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpene eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.6.

Til nr. 34

Det følger af registreringsafgiftslovens § 27, stk. 1, nr. 2, at der kan pålægges bødestraf ved forsætlig eller groft uagtsomt overtrædelse af lovens § 3 b, stk. 6, 1. pkt., og stk. 8, 1. pkt. § 3 b, stk. 6, 1. pkt., vedrører pligt til at aflevere nummerplader og afmelde køretøjet fra Køretøjsregisteret ved ændring eller afbrydelse af en leasingaftale, eller hvis køretøjet ændrer afgiftsmæssig identitet. § 3 b, stk. 8, 1. pkt., vedrører tilsvarende forpligtelser ved udløbet af en afgiftsperiode for et leasingkøretøj. Det følger af registreringsafgiftslovens § 27, stk. 3, at den, der begår de nævnte overtrædelser med forsæt til at unddrage statskassen afgift, kan straffes med bøde eller fængsel i op til 1 år og 6 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 289.

Det foreslås, at ibrugtagning af et leasingkøretøj i medfør af den foreslåede nye bestemmelse i § 3 b, stk. 4, jf. lovforslagets § 1, nr. 4, i strid med reglerne herfor ved forsæt eller grov uagtsomhed ligeledes skal kunne straffes med bøde. Det kan eksempelvis være tilfældet, hvor Skatteforvaltningen allerede tidligere har truffet afgørelse om, at leasingforholdet ikke opfylder de krav, der gælder for, at tilladelse til betaling af forholdsmæssig registreringsafgift kan meddeles, og hvor leasinggiver eller leasingtager alligevel tager et køretøj i anvendelse i strid med det foreslåede § 3 b, stk. 4, nr. 4, som netop udgør et forbud mod en sådan ibrugtagning.

Det foreslås desuden, at muligheden for at pålægge bødestraf også vil skulle gælde for den foreslåede regel i § 3 b, stk. 5, 2. pkt., som ligeledes vedrører aflevering af nummer-

plader og afmelding fra køretøjsregisteret, jf. lovforslagets § 1, nr. 4. Forpligtelsen i den foreslåede bestemmelse i § 3 b, stk. 5, 2. pkt., vil svare til de gældende bestemmelser, og derfor bør overtrædelse af den nye bestemmelse også have samme følger, som overtrædelse af de gældende bestemmelser. Efter forslaget vil registreringsafgiftslovens § 27, stk. 3, om bøde- eller fængselsstraf ved forsæt til afgiftsunddragelse desuden også skulle finde anvendelse for de nævnte overtrædelser.

Herudover foreslås, at henvisningen til stk. 6, 1. pkt., der bliver stk. 8, 1. pkt., og henvisningen til stk. 8, 1. pkt., der bliver stk. 11, 1. pkt., ændret, så der også efter den rykning, der vil ske som følge af lovforslagets § 1, nr. 4 og 9, fortsat henvises til de samme bestemmelser som i dag. Der er tale om konsekvensændringer.

Endelig foreslås det, at § 27, stk. 1, nr. 2, ændres, så henvisningen til § 24 og § 25 adskilles af ordet »eller« i stedet for et komma.

Til nr. 35

Det følger af registreringsafgiftslovens § 27, stk. 1, nr. 3, at med bøde straffes den, der forsætligt eller groft uagtsomt anvender et afgiftspligtigt køretøj, som ikke er afgiftsberigtiget, eller for hvilket der ikke er meddelt tilladelse efter bestemmelserne i § 3 a, stk. 1, 3, 4 og 10, § 3 b, stk. 1, og § 3 c, stk. 1. De anførte bestemmelser vedrører alle tidsbegrænset anvendelse af et køretøj i Danmark. Det følger af registreringsafgiftslovens § 27, stk. 3, at den, der begår de nævnte overtrædelser med forsæt til at unddrage statskassen afgift, kan straffes med bøde eller fængsel i op til 1 år og 6 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 289.

Det foreslås, at der indsættes en henvisning til den foreslåede § 3 b, stk. 4, jf. lovforslagets § 1, nr. 4, som vil skulle udgøre en undtagelse fra hovedreglen om, at der for leasingkøretøjer skal meddeles tilladelse til betaling af forholdsmæssig registreringsafgift efter § 3 b, stk. 1, forud for at køretøjet tages i anvendelse. Den nye bestemmelse i § 3 b, stk. 4, vil netop skulle medføre, at køretøjer i nogle tilfælde lovligt vil kunne tages i anvendelse, uden at der er meddelt tilladelse hertil på forhånd. Det vil stadig i alle tilfælde være et krav, at køretøjerne er afgiftsberigtiget.

Det foreslåede har til formål at sikre, at det fremgår klart, at ibrugtagning i overensstemmelse med de krav, der følger af den foreslåede bestemmelse i lovens § 3 b, stk. 4, ikke i sig selv kan medføre straf. Tages et køretøj derimod i anvendelse i strid med kravene i den foreslåede bestemmelse, vil det foreslåede ikke hindre, at der kan pålægges straf, jf. også lovforslagets § 1, nr. 34, som vedrører denne situation.

Til § 2

Til nr. 1

Det følger af § 1, stk. 1, i lov om registrering af køretøjer, at registrering af køretøjer sker i Køretøjsregisteret. Det følger herudover af stk. 2, at der i Køretøjsregisteret registreres

oplysninger om hvert enkelt køretøj og om køretøjets tilhørsforhold. Køretøjsregisteret indeholder således bl.a. oplysninger om stamdata for køretøjet, ejer- og brugeroplysninger, tekniske oplysninger, synsstatus m.v.

I medfør af § 17 har enhver efter anmodning adgang til de oplysninger, der er registreret i Køretøjsregisteret, om et køretøjs tekniske forhold, synsforhold og forsikringsforhold. Oplysninger er tilgængeligt i Køretøjsregisteret, som kan tilgås via Skatteforvaltningens hjemmeside. I medfør af § 17, stk. 2, kan skatteministeren herudover fastsætte regler om terminaladgang til oplysninger i Køretøjsregisteret om et køretøjs ejer eller bruger, til bl.a. forsikringsvirksomheder, nummerpladeoperatører m.fl. Synsvirksomheder har således adgang til tekniske forhold m.v. i Køretøjsregisteret.

Det foreslås, at fodnoten til titlen i lov om registrering af køretøjer ændres, så det fremgår af loven, at loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/46/EU af 3. april 2014 om ændring af Rådets direktiv 1999/37/EF om registreringsdokumenter for motorkøretøjer. Efter direktivet skal oplysninger om køretøjer registreres elektronisk og stilles til rådighed for synsvirksomheder til brug for periodisk teknisk kontrol. Direktivet er allerede implementeret i dansk lovgivning, men det fremgår ikke af lov om registrering af køretøjer m.v., at loven indeholder bestemmelser, som implementerer direktivet.

Efter forslaget vil det blive tydeliggjort, at den danske lovgivning er i overensstemmelse med direktivets bestemmelser. Der foreslås ingen materielle ændringer af de gældende regler.

Til nr. 2

Det følger af § 17, stk. 3, i lov om registrering af køretøjer, at Skatteforvaltningen efter anmodning fra en udenlandsk myndighed kan udlevere oplysninger fra Køretøjsregisteret om identiteten af et køretøjs ejer eller bruger til brug for behandlingen af en konkret sag. Efter bestemmelsen er det således muligt for udenlandske myndigheder at få udleveret de omhandlede oplysninger, hvis oplysningerne er nødvendige i forhold til behandling af en konkret sag, f.eks. skatte- og afgiftssager eller straffesager. Udleveringen af oplysningerne forudsætter også, at de udenlandske myndigheder retter henvendelse til Skatteforvaltningen i hvert enkelt tilfælde.

Det følger herudover af § 18, stk. 3, at rigspolitichefen kan give retshåndhævende myndigheder i en anden medlemsstat i EU adgang til at foretage elektronisk søgning i de oplysninger fra Køretøjsregisteret, der er videregivet til politiet, til brug for efterforskningen af en konkret straffesag eller en konkret sag om opretholdelse af den offentlige sikkerhed eller til brug for en konkret sag om trafikikkerhedsrelaterede færdselslovsovertrædelser. Efter bestemmelsen har politimyndigheder i øvrige medlemsstater adgang til at foretage søgning i politiets parallelsystem CRM3, som dagligt opdateres med oplysninger fra Køretøjsregisteret, om køretøjer og om ejer- og brugerforhold. Søgningen forudsætter, at oplysningerne skal anvendes til de anførte formål.

Det foreslås, at der indsættes en ny § 17 a i lov om registrering af køretøjer, hvorefter Skatteforvaltningen vil kunne give den kompetente myndighed i en medlemsstat i Den Europæiske Union adgang til at foretage elektronisk søgning i oplysninger fra Køretøjsregisteret til brug for efterforskning af mistanke om momssvig eller med henblik på at opdage momssvig, eller til brug for registrering af køretøjer og opkrævning af registreringsafgift og andre køretøjsrelaterede afgifter.

Efter det foreslåede vil kompetente myndigheder i en medlemsstat til brug for de oplyste formål, kunne foretage elektronisk søgning af de oplysninger, som er tilgængelige i Køretøjsregisteret om køretøjer og ejer- og brugerforhold. Myndighederne vil derfor ikke være nødsaget til at kontakte Skatteforvaltningen i hvert enkelt tilfælde for at anmode om oplysningerne efter § 17, stk. 3, men kan tilgå oplysningerne direkte. Behandlingen af oplysningerne vil skulle foretages i overensstemmelse med Databeskyttelsesforordningens regler om beskyttelse af personoplysninger.

Det forudsættes, at muligheden for at kunne søge i oplysninger fra Køretøjsregisteret vil blive etableret via flere moduler i det europæiske informationssøgningssystem vedrørende køretøjer og kørekort (Eucaris). Til brug for bekæmpelse af momssvig udarbejdes der i Eucaris et særligt VAT-modul. Til brug for registrering af køretøjer og opkrævning af afgifter forudsættes anvendt et modul, som indeholder tekniske køretøjsoplysninger, og et modul, som indeholder ejer- og brugeroplysninger. Tilslutningen til modulerne i Eucaris vil samtidig give Skatteforvaltningen mulighed for at få adgang til tilsvarende oplysninger i andre medlemsstaters køretøjsregistre, til brug for sager om momssvig og med henblik på registrering og afgiftsberigtigelse af køretøjer m.v.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.8.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 3

Det følger af bestemmelsen i affalds- og råstofafgiftslovens § 33, stk. 1, at den, der forsætligt eller groft uagtsomt overtræder bestemmelsen, straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning. Straffesager om overtrædelse af punktafgiftslovgivningen kan efter praksis afsluttes med bøde, såfremt der ikke er tale om en forsætlig unddragelse, der overstiger 100.000 kr., hvis ansvarssubjektet er en fysisk person.

Med lovforslaget foreslås det at ændre »den, der« til »den, som« i bestemmelsen. Der er alene tale om en sproglig ændring af lovteksten, som har til formål at give mulighed for i bemærkningerne at angive nærmere retningslinjer om en skærpet bødepraksis ved overtrædelser af bestemmelsen.

Med ændringen er det forudsat, at der vil skulle ske en forhøjelse af bødeniveauet, så det svarer til bødeniveauet ved overtrædelse af skattekontrolloven, kildeskatteloven, momsloven, lønsumsafgiftsloven eller opkrævningsloven, men uden at grænsen på 100.000 kr. for frihedsstraf ændres.

Det foreslås således, at i sager, der kan afsluttes med bøde, vil normalbøden skulle udgøre to gange den samlede unddragelse, når der er forsæt til unddragelse, og én gang den samlede unddragelse, når unddragelsen er begået ved grov uagtsomhed. Hvad angår den del af unddragelsen, der ikke overstiger 60.000 kr., foreslås, at normalbøden vil skulle beregnes som én gang det undtagne beløb ved forsæt og som halvdelen af det undtagne beløb ved grov uagtsomhed. I sager om forsætlige unddragelser over 100.000 kr., der kan afgøres med frihedsstraf, foreslås, at der – foruden påstanden om frihedsstraf – vil skulle nedlægges påstand om en tillægsbøde, jf. straffelovens § 50, stk. 2, svarende til én gang det undtagne beløb.

Med ændringen er det endvidere forudsat, at der ved bødeudmålingen vil skulle ske fuld kumulation i overensstemmelse med gældende praksis, dvs. at der vil skulle foretages en selvstændig vurdering af bøden for hvert enkelt forhold, hvorefter bøderne for de enkelte forhold vil skulle lægges sammen. Dette vil skulle gælde, uanset om der er tale om takstbøder eller tillægsbøder efter straffelovens § 50, stk. 2.

Fastsættelsen af straffen vil fortsat bero på domstolens konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne strafniveau vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.6.

Til § 4

Det følger af bestemmelsen i § 32, stk. 1, i lov om afgift af hermetisk forseglede nikkel-cadmium-akkumulatorer (lukkede nikkel-cadmium-batterier), at den, der forsætligt eller groft uagtsomt overtræder bestemmelsen, straffes med bøde. Straffesager om overtrædelse af punktafgiftslovgivningen kan efter praksis afsluttes med bøde, såfremt der ikke er tale om en forsætlig unddragelse, der overstiger 100.000 kr., hvis ansvarssubjektet er en fysisk person.

Med lovforslaget foreslås det at ændre »den, der« til »den, som« i bestemmelsen. Der er alene tale om en sproglig ændring af lovteksten, som har til formål at give mulighed for i bemærkningerne at angive nærmere retningslinjer om en skærpet bødepraksis ved overtrædelser af bestemmelsen.

Med ændringen er det forudsat, at der vil skulle ske en forhøjelse af bødeniveauet, så det svarer til bødeniveauet ved overtrædelse af skattekontrolloven, kildeskatteloven, momsloven, lønsumsafgiftsloven eller opkrævningsloven, men uden at grænsen på 100.000 kr. for frihedsstraf ændres.

Det foreslås således, at i sager, der kan afsluttes med bøde, vil normalbøden skulle udgøre to gange den samlede unddragelse, når der er forsæt til unddragelse, og én gang den samlede unddragelse, når unddragelsen er begået ved grov uagtsomhed. Hvad angår den del af unddragelsen, der ikke overstiger 60.000 kr., foreslås, at normalbøden vil skulle beregnes som én gang det undtagne beløb ved forsæt og

som halvdelen af det unddragne beløb ved grov uagtsomhed. I sager om forsætlige unddragelser over 100.000 kr., der kan afgøres med frihedsstraf, foreslås, at der – foruden påstanden om frihedsstraf – vil skulle nedlægges påstand om en tillægsbøde, jf. straffelovens § 50, stk. 2, svarende én gang det unddragne beløb.

Med ændringen er det endvidere forudsat, at der ved bødeudmålingen vil skulle ske fuld kumulation i overensstemmelse med gældende praksis, dvs. at der vil skulle foretages en selvstændig vurdering af bøden for hvert enkelt forhold, hvorefter bøderne for de enkelte forhold vil skulle lægges sammen. Dette vil skulle gælde, uanset om der er tale om takstbøder eller tillægsbøder efter straffelovens § 50, stk. 2.

Fastsættelsen af straffen vil fortsat bero på domstolens konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne strafniveau vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpene eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.6.

Til § 5

Det følger af bestemmelsen i § 40, stk. 1, i lov om afgift af bekæmpelsesmidler, at den, der forsætligt eller groft uagtsomt overtræder bestemmelsen, straffes med bøde. Straffesager om overtrædelse af punktafgiftslovgivningen kan efter praksis afsluttes med bøde, såfremt der ikke er tale om en forsætlig unddragelse, der overstiger 100.000 kr., hvis ansvarssubjektet er en fysisk person.

Med lovforslaget foreslås det at ændre »den, der« til »den, som« i bestemmelsen. Der er alene tale om en sproglig ændring af lovteksten, som har til formål at give mulighed for i bemærkningerne at angive nærmere retningslinjer om en skærpet bødepraksis ved overtrædelser af bestemmelsen.

Med ændringen er det forudsat, at der vil skulle ske en forhøjelse af bødeniveauet, så det svarer til bødeniveauet ved overtrædelse af skattekontrolloven, kildeskatteloven, momsloven, lønsumsafgiftsloven eller opkrævningsloven, men uden at grænsen på 100.000 kr. for frihedsstraf ændres.

Det foreslås således, at i sager, der kan afsluttes med bøde, vil normalbøden skulle udgøre to gange den samlede unddragelse, når der er forsæt til unddragelse, og én gang den samlede unddragelse, når unddragelsen er begået ved grov uagtsomhed. Hvad angår den del af unddragelsen, der ikke overstiger 60.000 kr., foreslås, at normalbøden vil skulle beregnes som én gang det unddragne beløb ved forsæt og som halvdelen af det unddragne beløb ved grov uagtsomhed. I sager om forsætlige unddragelser over 100.000 kr., der kan afgøres med frihedsstraf, foreslås, at der – foruden påstanden om frihedsstraf – vil skulle nedlægges påstand om en tillægsbøde, jf. straffelovens § 50, stk. 2, svarende til én gang det unddragne beløb.

Med ændringen er det endvidere forudsat, at der ved bødeudmålingen vil skulle ske fuld kumulation i overensstem-

melse med gældende praksis, dvs. at der vil skulle foretages en selvstændig vurdering af bøden for hvert enkelt forhold, hvorefter bøderne for de enkelte forhold vil skulle lægges sammen. Dette vil skulle gælde, uanset om der er tale om takstbøder eller tillægsbøder efter straffelovens § 50, stk. 2.

Fastsættelsen af straffen vil fortsat bero på domstolens konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne strafniveau vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpene eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.6.

Til § 6

Til nr. 1

Det følger af brændstofforbrugsafgiftsloven, at personer med varigt nedsat funktionsevne, som efter lov om social service kan opnå støtte til erhvervelse af en bil, fritages for afgiften, hvis bilen er benzindreven, jf. § 7, stk. 1, 1. pkt. Er bilen dieseldreven, betales afgift efter de i § 3, stk. 1, under B fastsatte satser for udligningsafgift, jf. § 7, stk. 1, 2. pkt. Afgiftsfritagelsen og –nedsættelsen gælder kun, så længe køretøjet er registreret for og benyttes af den pågældende, jf. § 7, stk. 1, 3. pkt.

Der er ikke fastsat regler om, hvilken myndighed, der træffer afgørelse om fritagelse eller nedsættelse for brændstofforbrugsafgift. Det antages derfor, at afgørelseskompetencen følger de generelle regler og principper på skatteområdet, og således ligger hos Skatteforvaltningen.

Det foreslås, at der indsættes et nyt stk. 2 og 3 i brændstofforbrugsafgiftslovens § 7. Det følger af den foreslåede stk. 2, 1. pkt., at der gives bemyndigelse til, at kommunalbestyrelserne træffer afgørelse om fritagelse eller nedsættelse af brændstofforbrugsafgift efter § 7, stk. 1. Det foreslås desuden præciseret i brændstofforbrugsafgiftslovens § 7, stk. 2, 2. pkt., at Skatteforvaltningen har kompetence til at træffe afgørelse om ophør af afgiftsfritagelsen eller -nedsættelsen, jf. stk. 1, 3. pkt., såfremt det konstateres, at et køretøj ikke længere er registreret for eller bliver benyttet af den pågældende person, som er berettiget til at modtage støtte til køb af bil. Endelig foreslås det præciseret i brændstofforbrugsafgiftslovens § 7, stk. 3, at klager over kommunalbestyrelsens afgørelser vedrørende selve afgiftsfritagelsen eller -nedsættelsen vil skulle påklages til Ankestyrelsen, mens Skatteforvaltningens afgørelse om ophør af afgiftsfritagelsen eller -nedsættelsen fortsat vil skulle påklages til Landsskatteretten.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.14.

Til nr. 2

Det følger af bestemmelsen i brændstofforbrugsafgiftslovens § 15, stk. 1, at den, der forsætligt eller groft uagtsomt overtræder bestemmelsen, straffes med bøde. Straffesager

om overtrædelse af punktafgiftslovgivningen kan efter praksis afsluttes med bøde, såfremt der ikke er tale om en forsætlig unddragelse, der overstiger 100.000 kr., hvis ansvarssubjektet er en fysisk person.

Med lovforslaget foreslås det at ændre »den, der« til »den, som« i bestemmelsen. Der er alene tale om en sproglig ændring af lovteksten, som har til formål at give mulighed for i bemærkningerne at angive nærmere retningslinjer om en skærpet bødepraksis ved overtrædelser af bestemmelsen.

Med ændringen er det forudsat, at der vil skulle ske en forhøjelse af bødeniveauet, så det svarer til bødeniveauet ved overtrædelse af skattekontrolloven, kildeskatteloven, momsloven, lønsumsafgiftsloven eller opkrævningsloven, men uden at grænsen på 100.000 kr. for frihedsstraf ændres.

Det foreslås således, at i sager, der kan afsluttes med bøde, vil normalbøden skulle udgøre to gange den samlede unddragelse, når der er forsæt til unddragelse, og én gang den samlede unddragelse, når unddragelsen er begået ved grov uagtsomhed. Hvad angår den del af unddragelsen, der ikke overstiger 60.000 kr., foreslås, at normalbøden vil skulle beregnes som én gang det unddragne beløb ved forsæt og som halvdelen af det unddragne beløb ved grov uagtsomhed. I sager om forsætlige unddragelser over 100.000 kr., der kan afgøres med frihedsstraf, foreslås, at der – foruden påstanden om frihedsstraf – vil skulle nedlægges påstand om en tillægsbøde, jf. straffelovens § 50, stk. 2, svarende til én gang det unddragne beløb.

Med ændringen er det endvidere forudsat, at der ved bødeudmålingen vil skulle ske fuld kumulation i overensstemmelse med gældende praksis, dvs. at der vil skulle foretages en selvstændig vurdering af bøden for hvert enkelt forhold, hvorefter bøderne for de enkelte forhold vil skulle lægges sammen. Dette vil skulle gælde, uanset om der er tale om takstbøder eller tillægsbøder efter straffelovens § 50, stk. 2.

Fastsættelsen af straffen vil fortsat bero på domstolens konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne strafniveau vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.6.

Til nr. 3

Det følger af brændstofforbrugsafgiftslovens § 15 a, stk. 3, at hvis bøder, der er pålagt efter § 15 ikke betales rettidigt, vil beløbet med renter blive inddrevet af restanceinddrivelsesmyndigheden. Det følger herudover af bestemmelse, at der er udpantningsret for beløbet, og at inddrivelse desuden kan ske ved lønindeholdelse. Det følger desuden, at reglerne om eftergivelse i opkrævningslovens §§ 15, 15 a og 15 b tilsvarende finder anvendelse. Bestemmelsen blev indført ved § 3, nr. 17, i lov nr. 1338 af 19. december 2008.

Det foreslås, at brændstofforbrugsafgiftslovens henvisning til opkrævningslovens §§ 15, 15 a og 15 b ændres til en hen-

visning til §§ 13-15 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det foreslåede følger af, at reglerne om eftergivelse i opkrævningslovens §§ 15, 15 a og 15 b blev ophævet med § 111, nr. 1, i lov nr. 1336 af 19. december 2008 – dvs. samtidig som brændstofforbrugsafgiftslovens § 15 a blev indført. Samtidig med, at reglerne om eftergivelse i opkrævningsloven blev ophævet, blev de med visse justeringer indført i lov nr. 1333 af 19. december 2008 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Der er således tale om en lovteknisk rettelse, der skal sikre, at der i § 15 a, stk. 3, henvises til korrekte bestemmelser om eftergivelse.

Til § 7

Det følger af bestemmelsen i § 17, stk. 1, i lov om afgift af cfc og visse industrielle drivhusgasser (cfc-afgiftsloven), at den, der forsætligt eller groft uagtsomt overtræder bestemmelsen, straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning. Straffesager om overtrædelse af punktafgiftslovgivningen kan efter praksis afsluttes med bøde, såfremt der ikke er tale om en forsætlig unddragelse, der overstiger 100.000 kr., hvis ansvarssubjektet er en fysisk person.

Med lovforslaget foreslås det at ændre »den, der« til »den, som« i bestemmelsen. Der er alene tale om en sproglig ændring af lovteksten, som har til formål at give mulighed for i bemærkningerne at angive nærmere retningslinjer om en skærpet bødepraksis ved overtrædelser af bestemmelsen.

Med ændringen er det forudsat, at der vil skulle ske en forhøjelse af bødeniveauet, så det svarer til bødeniveauet ved overtrædelse af skattekontrolloven, kildeskatteloven, momsloven, lønsumsafgiftsloven eller opkrævningsloven, men uden at grænsen på 100.000 kr. for frihedsstraf ændres.

Det foreslås således, at i sager, der kan afsluttes med bøde, vil normalbøden skulle udgøre to gange den samlede unddragelse, når der er forsæt til unddragelse, og én gang den samlede unddragelse, når unddragelsen er begået ved grov uagtsomhed. Hvad angår den del af unddragelsen, der ikke overstiger 60.000 kr., foreslås, at normalbøden vil skulle beregnes som én gang det unddragne beløb ved forsæt og som halvdelen af det unddragne beløb ved grov uagtsomhed. I sager om forsætlige unddragelser over 100.000 kr., der kan afgøres med frihedsstraf, foreslås, at der – foruden påstanden om frihedsstraf – vil skulle nedlægges påstand om en tillægsbøde, jf. straffelovens § 50, stk. 2, svarende til én gang det unddragne beløb.

Med ændringen er det endvidere forudsat, at der ved bødeudmålingen vil skulle ske fuld kumulation i overensstemmelse med gældende praksis, dvs. at der vil skulle foretages en selvstændig vurdering af bøden for hvert enkelt forhold, hvorefter bøderne for de enkelte forhold vil skulle lægges sammen. Dette vil skulle gælde, uanset om der er tale om takstbøder eller tillægsbøder efter straffelovens § 50, stk. 2.

Fastsættelsen af straffen vil fortsat bero på domstolens konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige om-

stændigheder i sagen, og det angivne strafniveau vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.6.

Til § 8

Det følger af bestemmelsen i chokoladeafgiftslovens § 26, stk. 1, at den, der forsætligt eller groft uagtsomt overtræder bestemmelsen, straffes med bøde. Straffesager om overtrædelse af punktafgiftslovgivningen kan efter praksis afsluttes med bøde, såfremt der ikke er tale om en forsætlig unddragelse, der overstiger 100.000 kr., hvis ansvarssubjektet er en fysisk person.

Med lovforslaget foreslås det at ændre »den, der« til »den, som« i bestemmelsen. Der er alene tale om en sproglig ændring af lovteksten, som har til formål at give mulighed for i bemærkningerne at angive nærmere retningslinjer om en skærpet bødepraksis ved overtrædelser af bestemmelsen.

Med ændringen er det forudsat, at der vil skulle ske en forhøjelse af bødeniveauet, så det svarer til bødeniveauet ved overtrædelse af skattekontrolloven, kildeskatteloven, momsloven, lønsumsafgiftsloven eller opkrævningsloven, men uden at grænsen på 100.000 kr. for frihedsstraf ændres.

Det foreslås således, at i sager, der kan afsluttes med bøde, vil normalbøden skulle udgøre to gange den samlede unddragelse, når der er forsæt til unddragelse, og én gang den samlede unddragelse, når unddragelsen er begået ved grov uagtsomhed. Hvad angår den del af unddragelsen, der ikke overstiger 60.000 kr., foreslås, at normalbøden vil skulle beregnes som én gang det unddragne beløb ved forsæt og som halvdelen af det unddragne beløb ved grov uagtsomhed. I sager om forsætlige unddragelser over 100.000 kr., der kan afgøres med frihedsstraf, foreslås, at der – foruden påstanden om frihedsstraf – vil skulle nedlægges påstand om en tillægsbøde, jf. straffelovens § 50, stk. 2, svarende til én gang det unddragne beløb.

Med ændringen er det endvidere forudsat, at der ved bødeudmålingen vil skulle ske fuld kumulation i overensstemmelse med gældende praksis, dvs. at der vil skulle foretages en selvstændig vurdering af bøden for hvert enkelt forhold, hvorefter bøderne for de enkelte forhold vil skulle lægges sammen. Dette vil skulle gælde, uanset om der er tale om takstbøder eller tillægsbøder efter straffelovens § 50, stk. 2.

Fastsættelsen af straffen vil fortsat bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne strafniveau vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.6.

Til § 9

Det følger af bestemmelsen i § 15, stk. 1, i lov om kuldi-oxidafgift af visse energiprodukter, at den, der forsætligt eller groft uagtsomt overtræder bestemmelsen, straffes med bøde. Straffesager om overtrædelse af punktafgiftslovgivningen kan efter praksis afsluttes med bøde, såfremt der ikke er tale om en forsætlig unddragelse, der overstiger 100.000 kr., hvis ansvarssubjektet er en fysisk person.

Med lovforslaget foreslås det at ændre »den, der« til »den, som« i bestemmelsen. Der er alene tale om en sproglig ændring af lovteksten, som har til formål at give mulighed for i bemærkningerne at angive nærmere retningslinjer om en skærpet bødepraksis ved overtrædelser af bestemmelsen.

Med ændringen er det forudsat, at der vil skulle ske en forhøjelse af bødeniveauet, så det svarer til bødeniveauet ved overtrædelse af skattekontrolloven, kildeskatteloven, momsloven, lønsumsafgiftsloven eller opkrævningsloven, men uden at grænsen på 100.000 kr. for frihedsstraf ændres.

Det foreslås således, at i sager, der kan afsluttes med bøde, vil normalbøden skulle udgøre to gange den samlede unddragelse, når der er forsæt til unddragelse, og én gang den samlede unddragelse, når unddragelsen er begået ved grov uagtsomhed. Hvad angår den del af unddragelsen, der ikke overstiger 60.000 kr., foreslås, at normalbøden vil skulle beregnes som én gang det unddragne beløb ved forsæt og som halvdelen af det unddragne beløb ved grov uagtsomhed. I sager om forsætlige unddragelser over 100.000 kr., der kan afgøres med frihedsstraf, foreslås, at der – foruden påstanden om frihedsstraf – vil skulle nedlægges påstand om en tillægsbøde, jf. straffelovens § 50, stk. 2, svarende til én gang det unddragne beløb.

Med ændringen er det endvidere forudsat, at der ved bødeudmålingen vil skulle ske fuld kumulation i overensstemmelse med gældende praksis, dvs. at der vil skulle foretages en selvstændig vurdering af bøden for hvert enkelt forhold, hvorefter bøderne for de enkelte forhold vil skulle lægges sammen. Dette vil skulle gælde, uanset om der er tale om takstbøder eller tillægsbøder efter straffelovens § 50, stk. 2.

Fastsættelsen af straffen vil fortsat bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne strafniveau vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.6.

Til § 10

Det følger af bestemmelsen i § 15, stk. 1, i lov om afgift af elektricitet, at den, der forsætligt eller groft uagtsomt overtræder bestemmelsen, straffes med bøde. Straffesager om overtrædelse af punktafgiftslovgivningen kan efter praksis afsluttes med bøde, såfremt der ikke er tale om en forsætlig unddragelse, der overstiger 100.000 kr., hvis ansvarssubjektet er en fysisk person.

Med lovforslaget foreslås det at ændre ”der” til ”som” i bestemmelsen. Der er alene tale om en sproglig ændring af lovteksten, som har til formål at give mulighed for i bemærkningerne at angive nærmere retningslinjer om en skærpet bødepraksis ved overtrædelser af bestemmelsen.

Med ændringen er det forudsat, at der vil skulle ske en forhøjelse af bødeniveauet, så det svarer til bødeniveauet ved overtrædelse af skattekontrolloven, kildeskatteloven, momsloven, lønsumsafgiftsloven eller opkrævningsloven, men uden at grænsen på 100.000 kr. for frihedsstraf ændres.

Det foreslås således, at i sager, der kan afsluttes med bøde, vil normalbøden skulle udgøre to gange den samlede unddragelse, når der er forsæt til unddragelse, og én gang den samlede unddragelse, når unddragelsen er begået ved grov uagtsomhed. Hvad angår den del af unddragelsen, der ikke overstiger 60.000 kr., foreslås, at normalbøden vil skulle beregnes som én gang det unddragne beløb ved forsæt og som halvdelen af det unddragne beløb ved grov uagtsomhed. I sager om forsætlige unddragelser over 100.000 kr., der kan afgøres med frihedsstraf, foreslås, at der – foruden påstanden om frihedsstraf – vil skulle nedlægges påstand om en tillægsbøde, jf. straffelovens § 50, stk. 2, svarende til én gang det unddragne beløb.

Med ændringen er det endvidere forudsat, at der ved bødeudmålingen vil skulle ske fuld kumulation i overensstemmelse med gældende praksis, dvs. at der vil skulle foretages en selvstændig vurdering af bøden for hvert enkelt forhold, hvorefter bøderne for de enkelte forhold vil skulle lægges sammen. Dette vil skulle gælde, uanset om der er tale om takstbøder eller tillægsbøder efter straffelovens § 50, stk. 2.

Fastsættelsen af straffen vil fortsat bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne strafniveau vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.6.

Til § 11

Det følger af bestemmelsen i emballageafgiftslovens § 18, stk. 1, at den, der forsætligt eller groft uagtsomt overtræder bestemmelsen, straffes med bøde. Straffesager om overtrædelse af punktafgiftslovgivningen kan efter praksis afsluttes med bøde, såfremt der ikke er tale om en forsætlig unddragelse, der overstiger 100.000 kr., hvis ansvarssubjektet er en fysisk person.

Med lovforslaget foreslås det at ændre »den, der« til »den, som« i bestemmelsen. Der er alene tale om en sproglig ændring af lovteksten, som har til formål at give mulighed for i bemærkningerne at angive nærmere retningslinjer om en skærpet bødepraksis ved overtrædelser af bestemmelsen.

Med ændringen er det forudsat, at der vil skulle ske en forhøjelse af bødeniveauet, så det svarer til bødeniveauet ved overtrædelse af skattekontrolloven, kildeskatteloven,

momsloven, lønsumsafgiftsloven eller opkrævningsloven, men uden at grænsen på 100.000 kr. for frihedsstraf ændres.

Det foreslås således, at i sager, der kan afsluttes med bøde, vil normalbøden skulle udgøre to gange den samlede unddragelse, når der er forsæt til unddragelse, og én gang den samlede unddragelse, når unddragelsen er begået ved grov uagtsomhed. Hvad angår den del af unddragelsen, der ikke overstiger 60.000 kr., foreslås, at normalbøden vil skulle beregnes som én gang det unddragne beløb ved forsæt og som halvdelen af det unddragne beløb ved grov uagtsomhed. I sager om forsætlige unddragelser over 100.000 kr., der kan afgøres med frihedsstraf, foreslås, at der – foruden påstanden om frihedsstraf – vil skulle nedlægges påstand om en tillægsbøde, jf. straffelovens § 50, stk. 2, svarende til én gang det unddragne beløb.

Med ændringen er det endvidere forudsat, at der ved bødeudmålingen vil skulle ske fuld kumulation i overensstemmelse med gældende praksis, dvs. at der vil skulle foretages en selvstændig vurdering af bøden for hvert enkelt forhold, hvorefter bøderne for de enkelte forhold vil skulle lægges sammen. Dette vil skulle gælde, uanset om der er tale om takstbøder eller tillægsbøder efter straffelovens § 50, stk. 2.

Fastsættelsen af straffen vil fortsat bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne strafniveau vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.6.

Til § 12

Det følger af bestemmelsen i § 22, stk. 1, i lov om forskellige forbrugsafgifter, at den, der forsætligt eller groft uagtsomt overtræder bestemmelsen, straffes med bøde. Straffesager om overtrædelse af punktafgiftslovgivningen kan efter praksis afsluttes med bøde, såfremt der ikke er tale om en forsætlig unddragelse, der overstiger 100.000 kr., hvis ansvarssubjektet er en fysisk person.

Med lovforslaget foreslås det at ændre »den, der« til »den, som« i bestemmelsen. Der er alene tale om en sproglig ændring af lovteksten, som har til formål at give mulighed for i bemærkningerne at angive nærmere retningslinjer om en skærpet bødepraksis ved overtrædelser af bestemmelsen.

Med ændringen er det forudsat, at der vil skulle ske en forhøjelse af bødeniveauet, så det svarer til bødeniveauet ved overtrædelse af skattekontrolloven, kildeskatteloven, momsloven, lønsumsafgiftsloven eller opkrævningsloven, men uden at grænsen på 100.000 kr. for frihedsstraf ændres.

Det foreslås således, at i sager, der kan afsluttes med bøde, vil normalbøden skulle udgøre to gange den samlede unddragelse, når der er forsæt til unddragelse, og én gang den samlede unddragelse, når unddragelsen er begået ved grov uagtsomhed. Hvad angår den del af unddragelsen, der ikke overstiger 60.000 kr., foreslås, at normalbøden vil skulle

le beregnes som én gang det unddragne beløb ved forsæt og som halvdelen af det unddragne beløb ved grov uagtsomhed. I sager om forsætlige unddragelser over 100.000 kr., der kan afgøres med frihedsstraf, foreslås, at der – foruden påstanden om frihedsstraf – vil skulle nedlægges påstand om en tillægsbøde, jf. straffelovens § 50, stk. 2, svarende til én gang det unddragne beløb.

Med ændringen er det endvidere forudsat, at der ved bødemålingen vil skulle ske fuld kumulation i overensstemmelse med gældende praksis, dvs. at der vil skulle foretages en selvstændig vurdering af bøden for hvert enkelt forhold, hvorefter bøderne for de enkelte forhold vil skulle lægges sammen. Dette vil skulle gælde, uanset om der er tale om takstbøder eller tillægsbøder efter straffelovens § 50, stk. 2.

Fastsættelsen af straffen vil fortsat bero på domstolens konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne straffniveau vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpene eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.6.

Til § 13

Det følger af bestemmelsen i § 21, stk. 1, i lov om afgift af naturgas og bygas m.v., at den, der forsætligt eller groft uagtsomt overtræder bestemmelsen, straffes med bøde. Straffesager om overtrædelse af punktafgiftslovgivningen kan efter praksis afsluttes med bøde, såfremt der ikke er tale om en forsætlig unddragelse, der overstiger 100.000 kr., hvis ansvarssubjektet er en fysisk person.

Med lovforslaget foreslås det at ændre »den, der« til »den, som« i bestemmelsen. Der er alene tale om en sproglig ændring af lovteksten, som har til formål at give mulighed for i bemærkningerne at angive nærmere retningslinjer om en skærpet bødepraksis ved overtrædelser af bestemmelsen.

Med ændringen er det forudsat, at der vil skulle ske en forhøjelse af bødeniveauet, så det svarer til bødeniveauet ved overtrædelse af skattekontrolloven, kildeskatteloven, momsloven, lønsumsafgiftsloven eller opkrævningsloven, men uden at grænsen på 100.000 kr. for frihedsstraf ændres.

Det foreslås således, at i sager, der kan afsluttes med bøde, vil normalbøden skulle udgøre to gange den samlede unddragelse, når der er forsæt til unddragelse, og én gang den samlede unddragelse, når unddragelsen er begået ved grov uagtsomhed. Hvad angår den del af unddragelsen, der ikke overstiger 60.000 kr., foreslås, at normalbøden vil skulle beregnes som én gang det unddragne beløb ved forsæt og som halvdelen af det unddragne beløb ved grov uagtsomhed. I sager om forsætlige unddragelser over 100.000 kr., der kan afgøres med frihedsstraf, foreslås, at der – foruden påstanden om frihedsstraf – vil skulle nedlægges påstand om en tillægsbøde, jf. straffelovens § 50, stk. 2, svarende til én gang det unddragne beløb.

Med ændringen er det endvidere forudsat, at der ved bødemålingen vil skulle ske fuld kumulation i overensstemmelse med gældende praksis, dvs. at der vil skulle foretages en selvstændig vurdering af bøden for hvert enkelt forhold, hvorefter bøderne for de enkelte forhold vil skulle lægges sammen. Dette vil skulle gælde, uanset om der er tale om takstbøder eller tillægsbøder efter straffelovens § 50, stk. 2.

Fastsættelsen af straffen vil fortsat bero på domstolens konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne straffniveau vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpene eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.6.

Til § 14

Det følger af bestemmelsen i § 10, stk. 1, i lov om afgift af konsum-is, at den, der forsætligt eller groft uagtsomt overtræder bestemmelsen, straffes med bøde. Straffesager om overtrædelse af punktafgiftslovgivningen kan efter praksis afsluttes med bøde, såfremt der ikke er tale om en forsætlig unddragelse, der overstiger 100.000 kr., hvis ansvarssubjektet er en fysisk person.

Med lovforslaget foreslås det at ændre »den, der« til »den, som« i bestemmelsen. Der er alene tale om en sproglig ændring af lovteksten, som har til formål at give mulighed for i bemærkningerne at angive nærmere retningslinjer om en skærpet bødepraksis ved overtrædelser af bestemmelsen.

Med ændringen er det forudsat, at der vil skulle ske en forhøjelse af bødeniveauet, så det svarer til bødeniveauet ved overtrædelse af skattekontrolloven, kildeskatteloven, momsloven, lønsumsafgiftsloven eller opkrævningsloven, men uden at grænsen på 100.000 kr. for frihedsstraf ændres.

Det foreslås således, at i sager, der kan afsluttes med bøde, vil normalbøden skulle udgøre to gange den samlede unddragelse, når der er forsæt til unddragelse, og én gang den samlede unddragelse, når unddragelsen er begået ved grov uagtsomhed. Hvad angår den del af unddragelsen, der ikke overstiger 60.000 kr., foreslås, at normalbøden vil skulle beregnes som én gang det unddragne beløb ved forsæt og som halvdelen af det unddragne beløb ved grov uagtsomhed. I sager om forsætlige unddragelser over 100.000 kr., der kan afgøres med frihedsstraf, foreslås, at der – foruden påstanden om frihedsstraf – vil skulle nedlægges påstand om en tillægsbøde, jf. straffelovens § 50, stk. 2, svarende til én gang det unddragne beløb.

Med ændringen er det endvidere forudsat, at der ved bødemålingen vil skulle ske fuld kumulation i overensstemmelse med gældende praksis, dvs. at der vil skulle foretages en selvstændig vurdering af bøden for hvert enkelt forhold, hvorefter bøderne for de enkelte forhold vil skulle lægges sammen. Dette vil skulle gælde, uanset om der er tale om takstbøder eller tillægsbøder efter straffelovens § 50, stk. 2.

Fastsættelsen af straffen vil fortsat bero på domstolens konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne straffniveau vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.6.

Til § 15

Det følger af bestemmelsen i § 20, stk. 1, i lov om afgift af stenkul, brunkul og koks m.v., at den, der forsætligt eller groft uagtsomt overtræder bestemmelsen, straffes med bøde. Straffesager om overtrædelse af punktafgiftslovgivningen kan efter praksis afsluttes med bøde, såfremt der ikke er tale om en forsætlig unddragelse, der overstiger 100.000 kr., hvis ansvarssubjektet er en fysisk person.

Med lovforslaget foreslås det at ændre »den, der« til »den, som« i bestemmelsen. Der er alene tale om en sproglig ændring af lovteksten, som har til formål at give mulighed for i bemærkningerne at angive nærmere retningslinjer om en skærpet bødepraksis ved overtrædelser af bestemmelsen.

Med ændringen er det forudsat, at der vil skulle ske en forhøjelse af bødeniveauet, så det svarer til bødeniveauet ved overtrædelse af skattekontrolloven, kildeskatteloven, momsloven, lønsumsafgiftsloven eller opkrævningsloven, men uden at grænsen på 100.000 kr. for frihedsstraf ændres.

Det foreslås således, at i sager, der kan afsluttes med bøde, vil normalbøden skulle udgøre to gange den samlede unddragelse, når der er forsæt til unddragelse, og én gang den samlede unddragelse, når unddragelsen er begået ved grov uagtsomhed. Hvad angår den del af unddragelsen, der ikke overstiger 60.000 kr., foreslås, at normalbøden vil skulle beregnes som én gang det unddragne beløb ved forsæt og som halvdelen af det unddragne beløb ved grov uagtsomhed. I sager om forsætlige unddragelser over 100.000 kr., der kan afgøres med frihedsstraf, foreslås, at der – foruden påstanden om frihedsstraf – vil skulle nedlægges påstand om en tillæggsbøde, jf. straffelovens § 50, stk. 2, svarende til én gang det unddragne beløb.

Med ændringen er det endvidere forudsat, at der ved bødeudmålingen vil skulle ske fuld kumulation i overensstemmelse med gældende praksis, dvs. at der vil skulle foretages en selvstændig vurdering af bøden for hvert enkelt forhold, hvorefter bøderne for de enkelte forhold vil skulle lægges sammen. Dette vil skulle gælde, uanset om der er tale om takstbøder eller tillæggsbøder efter straffelovens § 50, stk. 2.

Fastsættelsen af straffen vil fortsat bero på domstolens konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne straffniveau vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.6.

Til § 16

Det følger af bestemmelsen i § 34, stk. 1, lov om afgift af kvælstof indeholdt i gødninger m.m., at den, der forsætligt eller groft uagtsomt overtræder bestemmelsen, straffes med bøde. Straffesager om overtrædelse af punktafgiftslovgivningen kan efter praksis afsluttes med bøde, såfremt der ikke er tale om en forsætlig unddragelse, der overstiger 100.000 kr., hvis ansvarssubjektet er en fysisk person.

Med lovforslaget foreslås det at ændre »den, der« til »den, som« i bestemmelsen. Der er alene tale om en sproglig ændring af lovteksten, som har til formål at give mulighed for i bemærkningerne at angive nærmere retningslinjer om en skærpet bødepraksis ved overtrædelser af bestemmelsen.

Med ændringen er det forudsat, at der vil skulle ske en forhøjelse af bødeniveauet, så det svarer til bødeniveauet ved overtrædelse af skattekontrolloven, kildeskatteloven, momsloven, lønsumsafgiftsloven eller opkrævningsloven, men uden at grænsen på 100.000 kr. for frihedsstraf ændres.

Det foreslås således, at i sager, der kan afsluttes med bøde, vil normalbøden skulle udgøre to gange den samlede unddragelse, når der er forsæt til unddragelse, og én gang den samlede unddragelse, når unddragelsen er begået ved grov uagtsomhed. Hvad angår den del af unddragelsen, der ikke overstiger 60.000 kr., foreslås, at normalbøden vil skulle beregnes som én gang det unddragne beløb ved forsæt og som halvdelen af det unddragne beløb ved grov uagtsomhed. I sager om forsætlige unddragelser over 100.000 kr., der kan afgøres med frihedsstraf, foreslås, at der – foruden påstanden om frihedsstraf – vil skulle nedlægges påstand om en tillæggsbøde, jf. straffelovens § 50, stk. 2, svarende til én gang det unddragne beløb.

Med ændringen er det endvidere forudsat, at der ved bødeudmålingen vil skulle ske fuld kumulation i overensstemmelse med gældende praksis, dvs. at der vil skulle foretages en selvstændig vurdering af bøden for hvert enkelt forhold, hvorefter bøderne for de enkelte forhold vil skulle lægges sammen. Dette vil skulle gælde, uanset om der er tale om takstbøder eller tillæggsbøder efter straffelovens § 50, stk. 2.

Fastsættelsen af straffen vil fortsat bero på domstolens konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne straffniveau vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.6.

Til § 17

Det følger af bestemmelsen i § 21, stk. 1, i lov om afgift af kvælstofoxider, at den, der forsætligt eller groft uagtsomt overtræder bestemmelsen, straffes med bøde. Straffesager om overtrædelse af punktafgiftslovgivningen kan efter prak-

sis afsluttes med bøde, såfremt der ikke er tale om en forsættlig unddragelse, der overstiger 100.000 kr., hvis ansvarssubjektet er en fysisk person.

Med lovforslaget foreslås det at ændre »den, der« til »den, som« i bestemmelsen. Der er alene tale om en sproglig ændring af lovteksten, som har til formål at give mulighed for i bemærkningerne at angive nærmere retningslinjer om en skærpet bødepraksis ved overtrædelser af bestemmelsen.

Med ændringen er det forudsat, at der vil skulle ske en forhøjelse af bødeniveauet, så det svarer til bødeniveauet ved overtrædelse af skattekontrolloven, kildeskatteloven, momsloven, lønsumsafgiftsloven eller opkrævningsloven, men uden at grænsen på 100.000 kr. for frihedsstraf ændres.

Det foreslås således, at i sager, der kan afsluttes med bøde, vil normalbøden skulle udgøre to gange den samlede unddragelse, når der er forsæt til unddragelse, og én gang den samlede unddragelse, når unddragelsen er begået ved grov uagtsomhed. Hvad angår den del af unddragelsen, der ikke overstiger 60.000 kr., foreslås, at normalbøden vil skulle beregnes som én gang det unddragne beløb ved forsæt og som halvdelen af det unddragne beløb ved grov uagtsomhed. I sager om forsættlige unddragelser over 100.000 kr., der kan afgøres med frihedsstraf, foreslås, at der – foruden påstanden om frihedsstraf – vil skulle nedlægges påstand om en tillægsbøde, jf. straffelovens § 50, stk. 2, svarende til én gang det unddragne beløb.

Med ændringen er det endvidere forudsat, at der ved bødeudmålingen vil skulle ske fuld kumulation i overensstemmelse med gældende praksis, dvs. at der vil skulle foretages en selvstændig vurdering af bøden for hvert enkelt forhold, hvorefter bøderne for de enkelte forhold vil skulle lægges sammen. Dette vil skulle gælde, uanset om der er tale om takstbøder eller tillægsbøder efter straffelovens § 50, stk. 2.

Fastsættelsen af straffen vil fortsat bero på domstolens konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne strafniveau vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.6.

Til § 18

Det følger af bestemmelsen i lystfartøjsforsikringsafgiftslovens § 11, stk. 1, at den, der forsættligt eller groft uagtsomt overtræder bestemmelsen, straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning. Straffesager om overtrædelse af punktafgiftslovgivningen kan efter praksis afsluttes med bøde, såfremt der ikke er tale om en forsættlig unddragelse, der overstiger 100.000 kr., hvis ansvarssubjektet er en fysisk person.

Med lovforslaget foreslås det at ændre »den, der« til »den, som« i bestemmelsen. Der er alene tale om en sproglig ændring af lovteksten, som har til formål at give mulighed for i

bemærkningerne at angive nærmere retningslinjer om en skærpet bødepraksis ved overtrædelser af bestemmelsen.

Med ændringen er det forudsat, at der vil skulle ske en forhøjelse af bødeniveauet, så det svarer til bødeniveauet ved overtrædelse af skattekontrolloven, kildeskatteloven, momsloven, lønsumsafgiftsloven eller opkrævningsloven, men uden at grænsen på 100.000 kr. for frihedsstraf ændres.

Det foreslås således, at i sager, der kan afsluttes med bøde, vil normalbøden skulle udgøre to gange den samlede unddragelse, når der er forsæt til unddragelse, og én gang den samlede unddragelse, når unddragelsen er begået ved grov uagtsomhed. Hvad angår den del af unddragelsen, der ikke overstiger 60.000 kr., foreslås, at normalbøden vil skulle beregnes som én gang det unddragne beløb ved forsæt og som halvdelen af det unddragne beløb ved grov uagtsomhed. I sager om forsættlige unddragelser over 100.000 kr., der kan afgøres med frihedsstraf, foreslås, at der – foruden påstanden om frihedsstraf – vil skulle nedlægges påstand om en tillægsbøde, jf. straffelovens § 50, stk. 2, svarende til én gang det unddragne beløb.

Med ændringen er det endvidere forudsat, at der ved bødeudmålingen vil skulle ske fuld kumulation i overensstemmelse med gældende praksis, dvs. at der vil skulle foretages en selvstændig vurdering af bøden for hvert enkelt forhold, hvorefter bøderne for de enkelte forhold vil skulle lægges sammen. Dette vil skulle gælde, uanset om der er tale om takstbøder eller tillægsbøder efter straffelovens § 50, stk. 2.

Fastsættelsen af straffen vil fortsat bero på domstolens konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne strafniveau vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.6.

Til § 19

Det følger af bestemmelsen i § 25, stk. 1, i lov om energifgift af mineralolieprodukter m.v., at den, der forsættligt eller groft uagtsomt overtræder bestemmelsen, straffes med bøde. Straffesager om overtrædelse af punktafgiftslovgivningen kan efter praksis afsluttes med bøde, såfremt der ikke er tale om en forsættlig unddragelse, der overstiger 100.000 kr., hvis ansvarssubjektet er en fysisk person.

Med lovforslaget foreslås det at ændre »den, der« til »den, som« i bestemmelsen. Der er alene tale om en sproglig ændring af lovteksten, som har til formål at give mulighed for i bemærkningerne at angive nærmere retningslinjer om en skærpet bødepraksis ved overtrædelser af bestemmelsen.

Med ændringen er det forudsat, at der vil skulle ske en forhøjelse af bødeniveauet, så det svarer til bødeniveauet ved overtrædelse af skattekontrolloven, kildeskatteloven, momsloven, lønsumsafgiftsloven eller opkrævningsloven, men uden at grænsen på 100.000 kr. for frihedsstraf ændres.

Det foreslås således, at i sager, der kan afsluttes med bøde, vil normalbøden skulle udgøre to gange den samlede unddragelse, når der er forsæt til unddragelse, og én gang den samlede unddragelse, når unddragelsen er begået ved grov uagtsomhed. Hvad angår den del af unddragelsen, der ikke overstiger 60.000 kr., foreslås, at normalbøden vil skulle beregnes som én gang det unddragne beløb ved forsæt og som halvdelen af det unddragne beløb ved grov uagtsomhed. I sager om forsætlige unddragelser over 100.000 kr., der kan afgøres med frihedsstraf, foreslås, at der – foruden påstanden om frihedsstraf – vil skulle nedlægges påstand om en tillæggsbøde, jf. straffelovens § 50, stk. 2, svarende til én gang det unddragne beløb.

Med ændringen er det endvidere forudsat, at der ved bødeudmålingen vil skulle ske fuld kumulation i overensstemmelse med gældende praksis, dvs. at der vil skulle foretages en selvstændig vurdering af bøden for hvert enkelt forhold, hvorefter bøderne for de enkelte forhold vil skulle lægges sammen. Dette vil skulle gælde, uanset om der er tale om takstbøder eller tillæggsbøder efter straffelovens § 50, stk. 2.

Fastsættelsen af straffen vil fortsat bero på domstolens konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne strafniveau vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpene eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.6.

Til § 20

Det følger af bestemmelsen i motoransvarsforsikringsafgiftslovens § 10, stk. 1, at den, der forsætligt eller groft uagtsomt overtræder bestemmelsen, straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning. Straffesager om overtrædelse af punktafgiftslovgivningen kan efter praksis afsluttes med bøde, såfremt der ikke er tale om en forsætlig unddragelse, der overstiger 100.000 kr., hvis ansvarssubjektet er en fysisk person.

Med lovforslaget foreslås det at ændre »den, der« til »den, som« i bestemmelsen. Der er alene tale om en sproglig ændring af lovteksten, som har til formål at give mulighed for i bemærkningerne at angive nærmere retningslinjer om en skærpet bødepraksis ved overtrædelser af bestemmelsen.

Med ændringen er det forudsat, at der vil skulle ske en forhøjelse af bødeniveauet, så det svarer til bødeniveauet ved overtrædelse af skattekontrolloven, kildeskatteloven, momsloven, lønsumsafgiftsloven eller opkrævningsloven, men uden at grænsen på 100.000 kr. for frihedsstraf ændres.

Det foreslås således, at i sager, der kan afsluttes med bøde, vil normalbøden skulle udgøre to gange den samlede unddragelse, når der er forsæt til unddragelse, og én gang den samlede unddragelse, når unddragelsen er begået ved grov uagtsomhed. Hvad angår den del af unddragelsen, der ikke overstiger 60.000 kr., foreslås, at normalbøden vil skulle beregnes som én gang det unddragne beløb ved forsæt og som halvdelen af det unddragne beløb ved grov uagtsomhed. I sager om forsætlige unddragelser over 100.000 kr., der kan afgøres med frihedsstraf, foreslås, at der – foruden påstanden om frihedsstraf – vil skulle nedlægges påstand om en tillæggsbøde, jf. straffelovens § 50, stk. 2, svarende til én gang det unddragne beløb.

som halvdelen af det unddragne beløb ved grov uagtsomhed. I sager om forsætlige unddragelser over 100.000 kr., der kan afgøres med frihedsstraf, foreslås, at der – foruden påstanden om frihedsstraf – vil skulle nedlægges påstand om en tillæggsbøde, jf. straffelovens § 50, stk. 2, svarende til én gang det unddragne beløb.

Med ændringen er det endvidere forudsat, at der ved bødeudmålingen vil skulle ske fuld kumulation i overensstemmelse med gældende praksis, dvs. at der vil skulle foretages en selvstændig vurdering af bøden for hvert enkelt forhold, hvorefter bøderne for de enkelte forhold vil skulle lægges sammen. Dette vil skulle gælde, uanset om der er tale om takstbøder eller tillæggsbøder efter straffelovens § 50, stk. 2.

Fastsættelsen af straffen vil fortsat bero på domstolens konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne strafniveau vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpene eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.6.

Til § 21

Det følger af bestemmelsen i § 31, stk. 1, i lov om afgift af visse klorerede opløsningsmidler, at den, der forsætligt eller groft uagtsomt overtræder bestemmelsen, straffes med bøde. Straffesager om overtrædelse af punktafgiftslovgivningen kan efter praksis afsluttes med bøde, såfremt der ikke er tale om en forsætlig unddragelse, der overstiger 100.000 kr., hvis ansvarssubjektet er en fysisk person.

Med lovforslaget foreslås det at ændre »den, der« til »den, som« i bestemmelsen. Der er alene tale om en sproglig ændring af lovteksten, som har til formål at give mulighed for i bemærkningerne at angive nærmere retningslinjer om en skærpet bødepraksis ved overtrædelser af bestemmelsen.

Med ændringen er det forudsat, at der vil skulle ske en forhøjelse af bødeniveauet, så det svarer til bødeniveauet ved overtrædelse af skattekontrolloven, kildeskatteloven, momsloven, lønsumsafgiftsloven eller opkrævningsloven, men uden at grænsen på 100.000 kr. for frihedsstraf ændres.

Det foreslås således, at i sager, der kan afsluttes med bøde, vil normalbøden skulle udgøre to gange den samlede unddragelse, når der er forsæt til unddragelse, og én gang den samlede unddragelse, når unddragelsen er begået ved grov uagtsomhed. Hvad angår den del af unddragelsen, der ikke overstiger 60.000 kr., foreslås, at normalbøden vil skulle beregnes som én gang det unddragne beløb ved forsæt og som halvdelen af det unddragne beløb ved grov uagtsomhed. I sager om forsætlige unddragelser over 100.000 kr., der kan afgøres med frihedsstraf, foreslås, at der – foruden påstanden om frihedsstraf – vil skulle nedlægges påstand om en tillæggsbøde, jf. straffelovens § 50, stk. 2, svarende til én gang det unddragne beløb.

Med ændringen er det endvidere forudsat, at der ved bødeudmålingen vil skulle ske fuld kumulation i overensstem-

melse med gældende praksis, dvs. at der vil skulle foretages en selvstændig vurdering af bøden for hvert enkelt forhold, hvorefter bøderne for de enkelte forhold vil skulle lægges sammen. Dette vil skulle gælde, uanset om der er tale om takstbøder eller tillægssbøder efter straffelovens § 50, stk. 2.

Fastsættelsen af straffen vil fortsat bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne straffniveau vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.6.

Til § 22

Det følger af bestemmelsen i skadesforsikringsafgiftslovens § 16, stk. 1, at den, der forsætligt eller groft uagtsomt overtræder bestemmelsen, straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning. Straffesager om overtrædelse af punktafgiftslovgivningen kan efter praksis afsluttes med bøde, såfremt der ikke er tale om en forsætlig unddragelse, der overstiger 100.000 kr., hvis ansvarssubjektet er en fysisk person.

Med lovforslaget foreslås det at ændre »den, der« til »den, som« i bestemmelsen. Der er alene tale om en sproglig ændring af lovteksten, som har til formål at give mulighed for i bemærkningerne at angive nærmere retningslinjer om en skærpet bødepraksis ved overtrædelser af bestemmelsen.

Med ændringen er det forudsat, at der vil skulle ske en forhøjelse af bødeniveauet, så det svarer til bødeniveauet ved overtrædelse af skattekontrolloven, kildeskatteloven, momsloven, lønsumsafgiftsloven eller opkrævningsloven, men uden at grænsen på 100.000 kr. for frihedsstraf ændres.

Det foreslås således, at i sager, der kan afsluttes med bøde, vil normalbøden skulle udgøre to gange den samlede unddragelse, når der er forsæt til unddragelse, og én gang den samlede unddragelse, når unddragelsen er begået ved grov uagtsomhed. Hvad angår den del af undragelsen, der ikke overstiger 60.000 kr., foreslås, at normalbøden vil skulle beregnes som én gang det unddragne beløb ved forsæt og som halvdelen af det unddragne beløb ved grov uagtsomhed. I sager om forsætlige unddragelser over 100.000 kr., der kan afgøres med frihedsstraf, foreslås, at der – foruden påstanden om frihedsstraf – vil skulle nedlægges påstand om en tillægssbøde, jf. straffelovens § 50, stk. 2, svarende til én gang det unddragne beløb.

Med ændringen er det endvidere forudsat, at der ved bødeudmålingen vil skulle ske fuld kumulation i overensstemmelse med gældende praksis, dvs. at der vil skulle foretages en selvstændig vurdering af bøden for hvert enkelt forhold, hvorefter bøderne for de enkelte forhold vil skulle lægges sammen. Dette vil skulle gælde, uanset om der er tale om takstbøder eller tillægssbøder efter straffelovens § 50, stk. 2.

Fastsættelsen af straffen vil fortsat bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige om-

stændigheder i sagen, og det angivne straffniveau vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.6.

Til § 23

Det følger af bestemmelsen i § 21, stk. 1, i lov om afgift af spildevand, at den, der forsætligt eller groft uagtsomt overtræder bestemmelsen, straffes med bøde. Straffesager om overtrædelse af punktafgiftslovgivningen kan efter praksis afsluttes med bøde, såfremt der ikke er tale om en forsætlig unddragelse, der overstiger 100.000 kr., hvis ansvarssubjektet er en fysisk person.

Med lovforslaget foreslås det at ændre »den, der« til »den, som« i bestemmelsen. Der er alene tale om en sproglig ændring af lovteksten, som har til formål at give mulighed for i bemærkningerne at angive nærmere retningslinjer om en skærpet bødepraksis ved overtrædelser af bestemmelsen.

Med ændringen er det forudsat, at der vil skulle ske en forhøjelse af bødeniveauet, så det svarer til bødeniveauet ved overtrædelse af skattekontrolloven, kildeskatteloven, momsloven, lønsumsafgiftsloven eller opkrævningsloven, men uden at grænsen på 100.000 kr. for frihedsstraf ændres.

Det foreslås således, at i sager, der kan afsluttes med bøde, vil normalbøden skulle udgøre to gange den samlede unddragelse, når der er forsæt til unddragelse, og én gang den samlede unddragelse, når unddragelsen er begået ved grov uagtsomhed. Hvad angår den del af undragelsen, der ikke overstiger 60.000 kr., foreslås, at normalbøden vil skulle beregnes som én gang det unddragne beløb ved forsæt og som halvdelen af det unddragne beløb ved grov uagtsomhed. I sager om forsætlige unddragelser over 100.000 kr., der kan afgøres med frihedsstraf, foreslås, at der – foruden påstanden om frihedsstraf – vil skulle nedlægges påstand om en tillægssbøde, jf. straffelovens § 50, stk. 2, svarende til én gang det unddragne beløb.

Med ændringen er det endvidere forudsat, at der ved bødeudmålingen vil skulle ske fuld kumulation i overensstemmelse med gældende praksis, dvs. at der vil skulle foretages en selvstændig vurdering af bøden for hvert enkelt forhold, hvorefter bøderne for de enkelte forhold vil skulle lægges sammen. Dette vil skulle gælde, uanset om der er tale om takstbøder eller tillægssbøder efter straffelovens § 50, stk. 2.

Fastsættelsen af straffen vil fortsat bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne straffniveau vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.6.

Til § 24

Det følger af bestemmelsen i § 33, stk. 1, i lov om afgifter af spil, at den, der forsætligt eller groft uagtsomt overtræder bestemmelsen, straffes med bøde. Straffesager om overtrædelse af punktafgiftslovgivningen kan efter praksis afsluttes med bøde, såfremt der ikke er tale om en forsætlig unddragelse, der overstiger 100.000 kr., hvis ansvarssubjektet er en fysisk person.

Med lovforslaget foreslås det at ændre »den, der« til »den, som« i bestemmelsen. Der er alene tale om en sproglig ændring af lovtæksten, som har til formål at give mulighed for i bemærkningerne at angive nærmere retningslinjer om en skærpet bødepraksis ved overtrædelser af bestemmelsen.

Med ændringen er det forudsat, at der vil skulle ske en forhøjelse af bødeniveauet, så det svarer til bødeniveauet ved overtrædelse af skattekontrolloven, kildeskatteloven, momsloven, lønsumsafgiftsloven eller opkrævningsloven, men uden at grænsen på 100.000 kr. for frihedsstraf ændres.

Det foreslås således, at i sager, der kan afsluttes med bøde, vil normalbøden skulle udgøre to gange den samlede unddragelse, når der er forsæt til unddragelse, og én gang den samlede unddragelse, når unddragelsen er begået ved grov uagtsomhed. Hvad angår den del af unddragelsen, der ikke overstiger 60.000 kr., foreslås, at normalbøden vil skulle beregnes som én gang det unddragne beløb ved forsæt og som halvdelen af det unddragne beløb ved grov uagtsomhed. I sager om forsætlige unddragelser over 100.000 kr., der kan afgøres med frihedsstraf, foreslås, at der – foruden påstanden om frihedsstraf – vil skulle nedlægges påstand om en tillægsbøde, jf. straffelovens § 50, stk. 2, svarende til én gang det unddragne beløb.

Med ændringen er det endvidere forudsat, at der ved bødeudmålingen vil skulle ske fuld kumulation i overensstemmelse med gældende praksis, dvs. at der vil skulle foretages en selvstændig vurdering af bøden for hvert enkelt forhold, hvorefter bøderne for de enkelte forhold vil skulle lægges sammen. Dette vil skulle gælde, uanset om der er tale om takstbøder eller tillægsbøder efter straffelovens § 50, stk. 2.

Fastsættelsen af straffen vil fortsat bero på domstolens konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne strafniveau vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.6.

Til § 25

Det følger af bestemmelsen i spiritusafgiftslovens § 31, stk. 1, at den, der forsætligt eller groft uagtsomt overtræder bestemmelsen, straffes med bøde. Straffesager om overtrædelse af punktafgiftslovgivningen kan efter praksis afsluttes med bøde, såfremt der ikke er tale om en forsætlig unddragelse, der overstiger 100.000 kr., hvis ansvarssubjektet er en fysisk person.

Med lovforslaget foreslås det at ændre »den, der« til »den, som« i bestemmelsen. Der er alene tale om en sproglig ændring af lovtæksten, som har til formål at give mulighed for i bemærkningerne at angive nærmere retningslinjer om en skærpet bødepraksis ved overtrædelser af bestemmelsen.

Med ændringen er det forudsat, at der vil skulle ske en forhøjelse af bødeniveauet, så det svarer til bødeniveauet ved overtrædelse af skattekontrolloven, kildeskatteloven, momsloven, lønsumsafgiftsloven eller opkrævningsloven, men uden at grænsen på 100.000 kr. for frihedsstraf ændres.

Det foreslås således, at i sager, der kan afsluttes med bøde, vil normalbøden skulle udgøre to gange den samlede unddragelse, når der er forsæt til unddragelse, og én gang den samlede unddragelse, når unddragelsen er begået ved grov uagtsomhed. Hvad angår den del af unddragelsen, der ikke overstiger 60.000 kr., foreslås, at normalbøden vil skulle beregnes som én gang det unddragne beløb ved forsæt og som halvdelen af det unddragne beløb ved grov uagtsomhed. I sager om forsætlige unddragelser over 100.000 kr., der kan afgøres med frihedsstraf, foreslås, at der – foruden påstanden om frihedsstraf – vil skulle nedlægges påstand om en tillægsbøde, jf. straffelovens § 50, stk. 2, svarende til én gang det unddragne beløb.

Med ændringen er det endvidere forudsat, at der ved bødeudmålingen vil skulle ske fuld kumulation i overensstemmelse med gældende praksis, dvs. at der vil skulle foretages en selvstændig vurdering af bøden for hvert enkelt forhold, hvorefter bøderne for de enkelte forhold vil skulle lægges sammen. Dette vil skulle gælde, uanset om der er tale om takstbøder eller tillægsbøder efter straffelovens § 50, stk. 2.

Fastsættelsen af straffen vil fortsat bero på domstolens konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne strafniveau vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.6.

Til § 26

Det følger af bestemmelsen i § 29, stk. 1, i lov om afgift af svovl, at den, der forsætligt eller groft uagtsomt overtræder bestemmelsen, straffes med bøde. Straffesager om overtrædelse af punktafgiftslovgivningen kan efter praksis afsluttes med bøde, såfremt der ikke er tale om en forsætlig unddragelse, der overstiger 100.000 kr., hvis ansvarssubjektet er en fysisk person.

Med lovforslaget foreslås det at ændre »den, der« til »den, som« i bestemmelsen. Der er alene tale om en sproglig ændring af lovtæksten, som har til formål at give mulighed for i bemærkningerne at angive nærmere retningslinjer om en skærpet bødepraksis ved overtrædelser af bestemmelsen.

Med ændringen er det forudsat, at der vil skulle ske en forhøjelse af bødeniveauet, så det svarer til bødeniveauet ved overtrædelse af skattekontrolloven, kildeskatteloven,

momsloven, lønsumsafgiftsloven eller opkrævningsloven, men uden at grænsen på 100.000 kr. for frihedsstraf ændres.

Det foreslås således, at i sager, der kan afsluttes med bøde, vil normalbøden skulle udgøre to gange den samlede unddragelse, når der er forsæt til unddragelse, og én gang den samlede unddragelse, når unddragelsen er begået ved grov uagtsomhed. Hvad angår den del af unddragelsen, der ikke overstiger 60.000 kr., foreslås, at normalbøden vil skulle beregnes som én gang det unddragne beløb ved forsæt og som halvdelen af det unddragne beløb ved grov uagtsomhed. I sager om forsætlige unddragelser over 100.000 kr., der kan afgøres med frihedsstraf, foreslås, at der – foruden påstanden om frihedsstraf – vil skulle nedlægges påstand om en tillægsbøde, jf. straffelovens § 50, stk. 2, svarende til én gang det unddragne beløb.

Med ændringen er det endvidere forudsat, at der ved bødeudmålingen vil skulle ske fuld kumulation i overensstemmelse med gældende praksis, dvs. at der vil skulle foretages en selvstændig vurdering af bøden for hvert enkelt forhold, hvorefter bøderne for de enkelte forhold vil skulle lægges sammen. Dette vil skulle gælde, uanset om der er tale om takstbøder eller tillægsbøder efter straffelovens § 50, stk. 2.

Fastsættelsen af straffen vil fortsat bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne strafniveau vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.6.

Til § 27

Det følger af bestemmelsen i tinglysningsafgiftslovens § 30, stk. 1, at den, der forsætligt eller groft uagtsomt overtræder bestemmelsen, straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning. Straffesager om overtrædelse af punktafgiftslovgivningen kan efter praksis afsluttes med bøde, såfremt der ikke er tale om en forsætlig unddragelse, der overstiger 100.000 kr., hvis ansvarssubjektet er en fysisk person.

Med lovforslaget foreslås det at ændre »den, der« til »den, som« i bestemmelsen. Der er alene tale om en sproglig ændring af lovteksten, som har til formål at give mulighed for i bemærkningerne at angive nærmere retningslinjer om en skærpet bødepraksis ved overtrædelser af bestemmelsen.

Med ændringen er det forudsat, at der vil skulle ske en forhøjelse af bødeniveauet, så det svarer til bødeniveauet ved overtrædelse af skattekontrolloven, kildeskatteloven, momsloven, lønsumsafgiftsloven eller opkrævningsloven, men uden at grænsen på 100.000 kr. for frihedsstraf ændres.

Det foreslås således, at i sager, der kan afsluttes med bøde, vil normalbøden skulle udgøre to gange den samlede unddragelse, når der er forsæt til unddragelse, og én gang den samlede unddragelse, når unddragelsen er begået ved grov uagtsomhed. Hvad angår den del af unddragelsen, der

ikke overstiger 60.000 kr., foreslås, at normalbøden vil skulle beregnes som én gang det unddragne beløb ved forsæt og som halvdelen af det unddragne beløb ved grov uagtsomhed. I sager om forsætlige unddragelser over 100.000 kr., der kan afgøres med frihedsstraf, foreslås, at der – foruden påstanden om frihedsstraf – vil skulle nedlægges påstand om en tillægsbøde, jf. straffelovens § 50, stk. 2, svarende til én gang det unddragne beløb.

Med ændringen er det endvidere forudsat, at der ved bødeudmålingen vil skulle ske fuld kumulation i overensstemmelse med gældende praksis, dvs. at der vil skulle foretages en selvstændig vurdering af bøden for hvert enkelt forhold, hvorefter bøderne for de enkelte forhold vil skulle lægges sammen. Dette vil skulle gælde, uanset om der er tale om takstbøder eller tillægsbøder efter straffelovens § 50, stk. 2.

Fastsættelsen af straffen vil fortsat bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne strafniveau vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.6.

Til § 28

Det følger af bestemmelsen i tobaksafgiftslovens § 25, stk. 1, at den, der forsætligt eller groft uagtsomt overtræder bestemmelsen, straffes med bøde. Straffesager om overtrædelse af punktafgiftslovgivningen kan efter praksis afsluttes med bøde, såfremt der ikke er tale om en forsætlig unddragelse, der overstiger 100.000 kr., hvis ansvarssubjektet er en fysisk person.

Med lovforslaget foreslås det at ændre »den, der« til »den, som« i bestemmelsen. Der er alene tale om en sproglig ændring af lovteksten, som har til formål at give mulighed for i bemærkningerne at angive nærmere retningslinjer om en skærpet bødepraksis ved overtrædelser af bestemmelsen.

Med ændringen er det forudsat, at der vil skulle ske en forhøjelse af bødeniveauet, så det svarer til bødeniveauet ved overtrædelse af skattekontrolloven, kildeskatteloven, momsloven, lønsumsafgiftsloven eller opkrævningsloven, men uden at grænsen på 100.000 kr. for frihedsstraf ændres.

Det foreslås således, at i sager, der kan afsluttes med bøde, vil normalbøden skulle udgøre to gange den samlede unddragelse, når der er forsæt til unddragelse, og én gang den samlede unddragelse, når unddragelsen er begået ved grov uagtsomhed. Hvad angår den del af unddragelsen, der ikke overstiger 60.000 kr., foreslås, at normalbøden vil skulle beregnes som én gang det unddragne beløb ved forsæt og som halvdelen af det unddragne beløb ved grov uagtsomhed. I sager om forsætlige unddragelser over 100.000 kr., der kan afgøres med frihedsstraf, foreslås, at der – foruden påstanden om frihedsstraf – vil skulle nedlægges påstand om en tillægsbøde, jf. straffelovens § 50, stk. 2, svarende til én gang det unddragne beløb.

Med ændringen er det endvidere forudsat, at der ved bøudemålingen vil skulle ske fuld kumulation i overensstemmelse med gældende praksis, dvs. at der vil skulle foretages en selvstændig vurdering af bøden for hvert enkelt forhold, hvorefter bøderne for de enkelte forhold vil skulle lægges sammen. Dette vil skulle gælde, uanset om der er tale om takstbøder eller tillægsbøder efter straffelovens § 50, stk. 2.

Fastsættelsen af straffen vil fortsat bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne strafniveau vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.6.

Til § 29

Det følger af bestemmelsen i § 20, stk. 1, i lov om afgift af ledningsført vand, at den, der forsætligt eller groft uagtsomt overtræder bestemmelsen, straffes med bøde. Straffesager om overtrædelse af punktafgiftslovgivningen kan efter praksis afsluttes med bøde, såfremt der ikke er tale om en forsætlig unddragelse, der overstiger 100.000 kr., hvis ansvarssubjektet er en fysisk person.

Med lovforslaget foreslås det at ændre »den, der« til »den, som« i bestemmelsen. Der er alene tale om en sproglig ændring af lovtæksten, som har til formål at give mulighed for i bemærkningerne at angive nærmere retningslinjer om en skærpet bødepraksis ved overtrædelser af bestemmelsen.

Med ændringen er det forudsat, at der vil skulle ske en forhøjelse af bødeniveauet, så det svarer til bødeniveauet ved overtrædelse af skattekontrolloven, kildeskatteloven, momsloven, lønsumsafgiftsloven eller opkrævningsloven, men uden at grænsen på 100.000 kr. for frihedsstraf ændres.

Det foreslås således, at i sager, der kan afsluttes med bøde, vil normalbøden skulle udgøre to gange den samlede unddragelse, når der er forsæt til unddragelse, og én gang den samlede unddragelse, når unddragelsen er begået ved grov uagtsomhed. Hvad angår den del af undragelsen, der ikke overstiger 60.000 kr., foreslås, at normalbøden vil skulle beregnes som én gang det unddragne beløb ved forsæt og som halvdelen af det unddragne beløb ved grov uagtsomhed. I sager om forsætlige unddragelser over 100.000 kr., der kan afgøres med frihedsstraf, foreslås, at der – foruden påstanden om frihedsstraf – vil skulle nedlægges påstand om en tillægsbøde, jf. straffelovens § 50, stk. 2, svarende til én gang det unddragne beløb.

Med ændringen er det endvidere forudsat, at der ved bøudemålingen vil skulle ske fuld kumulation i overensstemmelse med gældende praksis, dvs. at der vil skulle foretages en selvstændig vurdering af bøden for hvert enkelt forhold, hvorefter bøderne for de enkelte forhold vil skulle lægges sammen. Dette vil skulle gælde, uanset om der er tale om takstbøder eller tillægsbøder efter straffelovens § 50, stk. 2.

Fastsættelsen af straffen vil fortsat bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne strafniveau vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.6.

Til § 30

Til nr. 1

Det følger af vægtafgiftsloven, at personer med varigt nedsat funktionsevne, som efter lov om social service kan opnå støtte til erhvervelse af en bil, fritages for vægtafgift og tillægsafgift for privat anvendelse, jf. § 16, 1. pkt. Afgiftsfritagelsen gælder kun, så længe køretøjet er registreret for og benyttes af den pågældende, jf. § 16, 2. pkt.

Der er ikke fastsat regler om, hvilken myndighed, der træffer afgørelse om fritagelse vægtafgift og tillægsafgift for privat anvendelse. Det antages derfor, at afgørelseskompetencen følger de generelle regler og principper på skatteområdet, og således ligger hos Skatteforvaltningen.

Det foreslås, at der indsættes et nyt stk. 2 og 3i vægtafgiftslovens § 16. Det foreslås, at der i vægtafgiftslovens § 16, stk. 2, 1. pkt., gives bemyndigelse til, at kommunalbestyrelserne vil skulle træffe afgørelse om fritagelse eller nedsættelse af vægtafgift. Det foreslås desuden præciseret i lovens § 16, stk. 2, 2. pkt., at Skatteforvaltningen har kompetence til at træffe afgørelse om ophør af afgiftsfritagelsen, såfremt det konstateres, at et køretøj ikke længere er registreret for eller bliver benyttet af den pågældende person, som er berettiget til at modtage støtte til køb af bil. Endelig foreslås det præciseret i lovens § 16, stk. 3, at klager over kommunalbestyrelsernes afgørelser vedrørende afgiftsfritagelse vil skulle påklages til Ankestyrelsen, mens Skatteforvaltningens afgørelse om ophør af afgiftsfritagelsen fortsat vil skulle påklages til Landsskatteretten.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.14.

Til nr. 2

Det følger af bestemmelsen i § 23, stk. 1, i lov om vægtafgift af motorkøretøjer m.v., at den, der forsætligt eller groft uagtsomt overtræder bestemmelsen, straffes med bøde. Straffesager om overtrædelse af punktafgiftslovgivningen kan efter praksis afsluttes med bøde, såfremt der ikke er tale om en forsætlig unddragelse, der overstiger 100.000 kr., hvis ansvarssubjektet er en fysisk person.

Med lovforslaget foreslås det at ændre »den, der« til »den, som« i bestemmelsen. Der er alene tale om en sproglig ændring af lovtæksten, som har til formål at give mulighed for i bemærkningerne at angive nærmere retningslinjer om en skærpet bødepraksis ved overtrædelser af bestemmelsen.

Med ændringen er det forudsat, at der vil skulle ske en forhøjelse af bødeniveauet, så det svarer til bødeniveauet ved overtrædelse af skattekontrolloven, kildeskatteloven, momsloven, lønsumsafgiftsloven eller opkrævningsloven, men uden at grænsen på 100.000 kr. for frihedsstraf ændres.

Det foreslås således, at i sager, der kan afsluttes med bøde, vil normalbøden skulle udgøre to gange den samlede unddragelse, når der er forsæt til unddragelse, og én gang den samlede unddragelse, når unddragelsen er begået ved grov uagtsomhed. Hvad angår den del af unddragelsen, der ikke overstiger 60.000 kr., foreslås, at normalbøden vil skulle beregnes som én gang det unddragne beløb ved forsæt og som halvdelen af det unddragne beløb ved grov uagtsomhed. I sager om forsætlige unddragelser over 100.000 kr., der kan afgøres med frihedsstraf, foreslås, at der – foruden påstanden om frihedsstraf – vil skulle nedlægges påstand om en tillægsbøde, jf. straffelovens § 50, stk. 2, svarende til én gang det unddragne beløb.

Med ændringen er det endvidere forudsat, at der ved bødeudmålingen vil skulle ske fuld kumulation i overensstemmelse med gældende praksis, dvs. at der vil skulle foretages en selvstændig vurdering af bøden for hvert enkelt forhold, hvorefter bøderne for de enkelte forhold vil skulle lægges sammen. Dette vil skulle gælde, uanset om der er tale om takstbøder eller tillægsbøder efter straffelovens § 50, stk. 2.

Fastsættelsen af straffen vil fortsat bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne strafniveau vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.6.

Til § 31

Det følger af bestemmelsen øl- og vinafgiftslovens § 25, stk. 1, at den, der forsætligt eller groft uagtsomt overtræder bestemmelsen, straffes med bøde. Straffesager om overtrædelse af punktafgiftslovgivningen kan efter praksis afsluttes med bøde, såfremt der ikke er tale om en forsætlig unddragelse, der overstiger 100.000 kr., hvis ansvarssubjektet er en fysisk person.

Med lovforslaget foreslås det at ændre »den, der« til »den, som« i bestemmelsen. Der er alene tale om en sproglig ændring af lovtæksten, som har til formål at give mulighed for i bemærkningerne at angive nærmere retningslinjer om en skærpet bødepraksis ved overtrædelser af bestemmelsen.

Med ændringen er det forudsat, at der vil skulle ske en forhøjelse af bødeniveauet, så det svarer til bødeniveauet ved overtrædelse af skattekontrolloven, kildeskatteloven, momsloven, lønsumsafgiftsloven eller opkrævningsloven, men uden at grænsen på 100.000 kr. for frihedsstraf ændres.

Det foreslås således, at i sager, der kan afsluttes med bøde, vil normalbøden skulle udgøre to gange den samlede unddragelse, når der er forsæt til unddragelse, og én gang

den samlede unddragelse, når unddragelsen er begået ved grov uagtsomhed. Hvad angår den del af unddragelsen, der ikke overstiger 60.000 kr., foreslås, at normalbøden vil skulle beregnes som én gang det unddragne beløb ved forsæt og som halvdelen af det unddragne beløb ved grov uagtsomhed. I sager om forsætlige unddragelser over 100.000 kr., der kan afgøres med frihedsstraf, foreslås, at der – foruden påstanden om frihedsstraf – vil skulle nedlægges påstand om en tillægsbøde, jf. straffelovens § 50, stk. 2, svarende til én gang det unddragne beløb.

Med ændringen er det endvidere forudsat, at der ved bødeudmålingen vil skulle ske fuld kumulation i overensstemmelse med gældende praksis, dvs. at der vil skulle foretages en selvstændig vurdering af bøden for hvert enkelt forhold, hvorefter bøderne for de enkelte forhold vil skulle lægges sammen. Dette vil skulle gælde, uanset om der er tale om takstbøder eller tillægsbøder efter straffelovens § 50, stk. 2.

Fastsættelsen af straffen vil fortsat bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne strafniveau vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.6.

Til § 32

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. januar 2020.

Det foreslås i *stk. 2*, at § 1, nr. 2, ikke skal finde anvendelse for køretøjer, der er anmeldt til registrering forud for tidspunktet for lovens ikrafttrædelse. Det foreslås samtidig, at § 1, nr. 14-15 og 17-20, ikke skal finde anvendelse for anmodninger om eksportgodtgørelse, der er indgivet forud for tidspunktet for lovens ikrafttrædelse. Anmodninger, der er indgivet inden lovens ikrafttrædelse, vil skulle behandles efter de hidtil gældende regler, uanset hvornår eksportgodtgørelsen udbetales. For virksomheder, der er registreret som selv-anmeldere, anses en anmeldelse til registrering og en anmodning om godtgørelse for modtaget på det tidspunkt, køretøjet anføres på virksomhedens såkaldte månedsangivelse.

Det foreslås i *stk. 3*, at § 1, nr. 20 og 22-25, får virkning fra og med den 1. juli 2020. Med den foreslåede virkningsbestemmelse vil forslaget om, at skatteministeren på bekendtgørelsesniveau skal kunne fastsætte regler om størrelsen af et omkostningsdækkende gebyr for værdifastsættelse af køretøjer og forslaget om at afskaffe selvanmelderordningen på eksportområdet skulle have virkning fra og med den 1. juli 2020. § 1, nr. 20, vil således med virkning fra og med den 1. juli 2020 erstatte § 1, nr. 19.

Regler udstedt i medfør af registreringsafgiftslovens § 3 b, stk. 13, der bliver stk. 15, forbliver i kraft, indtil de ændres eller ophæves ved bekendtgørelse.

Loven gælder hverken for Færøerne eller Grønland, fordi de love, der foreslås ændret, ikke gælder for Færøerne eller

Grønland og ikke indeholder en hjemmel til at sætte lovene i kraft for Færøerne eller Grønland.

- 2) Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse).

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

*Gældende formulering**Lovforslaget*

§ 1

I registreringsafgiftsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 177 af 25. februar 2019, foretages følgende ændringer:

§ 2. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Et køretøj, som er fritaget for afgift efter stk. 1-2, afgiftsberigtiges efter §§ 4-6 b, når betingelserne for afgiftsfritagelsen ikke længere er opfyldt.

Stk. 4-5. ---

§ 3. ---

Stk. 2-3. ---

Stk. 4. For brugte biler og motorcykler, der registreres 1. gang her i landet, jf. § 10, stk. 3, nedsættes afgiften med 60 kr.

§ 3 b. Told- og skatteforvaltningen kan efter ansøgning meddele tilladelse til, at afgiften af registreringspligtige leasingkøretøjer, der registreres med henblik på tidsbegrænset anvendelse her i landet, betales efter stk. 2 og 3, når køretøjet tilhører en virksomhed eller et fast driftssted, der er beliggende her i landet eller i udlandet, og når køretøjet i en tidsbegrænset periode i henhold til en skriftlig aftale leases til en fysisk eller juridisk person, der er bosiddende her i landet. Ansøgningen skal indgives af leasingvirksomheden.

Stk. 2-3. ---

1. I § 2, *stk. 3*, ændres »§§ 4-6 b« til: »§§ 4-5 e«.

2. § 3, *stk. 4*, ophæves.

3. I § 3 b, *stk. 1, 1. pkt.*, udgår »eller et fast driftssted, der er beliggende her i landet eller i udlandet«.

4. I § 3 b indsættes efter stk. 3 som nye stykker:

»*Stk. 4.* Køretøjer, for hvilke der er indgivet ansøgning efter stk. 1, kan tages i anvendelse, inden der er meddelt tilladelse efter stk. 1, når følgende betingelser er opfyldt:

1) Køretøjet er registreret i Køretøjsregisteret.

2) Der er indgivet en skriftlig erklæring om straks-ibrugtagning til told- og skatteforvaltningen.

3) Der er sket betaling af afgiften efter stk. 2 og forrentningen efter stk. 3 beregnet på baggrund af en af leasinggiver oplyst afgiftspligtig værdi for køretøjet.

4) Told- og skatteforvaltningen har ikke tidligere givet afslag eller truffet afgørelse om, at kriterierne for at betale afgift efter denne bestemmelse ikke var opfyldt på baggrund af en ansøgning efter stk. 1 fra samme ansøger for det samme køretøj, som tidligere har været ibrugtaget efter denne bestemmelse.

Stk. 5. Er der for et køretøj, som er taget i anvendelse i medfør af stk. 4, oplyst en afgiftspligtig værdi for køretøjet, som afviger fra den afgiftspligtige værdi opgjort efter §§ 8 og 9 eller § 10, reguleres afgiftsbeløbet, og told- og skatteforvaltningen efteropkræver eller tilbagebetaler differencen. Opnås tilladelse efter stk. 1 ikke for et køretøj, som er taget i anvendelse i medfør af stk. 4, skal nummerpladerne afleveres og køretøjet afmeldes fra Køretøjsregisteret straks efter meddelelsen af afslaget på eller afvisningen af ansøgningen, eller straks efter tilbagebetaling, bortfald el.lign. af ansøgningen. Hvis køretøjets nummerplader ikke afleveres rettidigt, skal køretøjets nummerplader efter anmodning fra told- og skatteforvaltningen snarest inddrages ved politiets foranstaltning. Ved tilbagebetaling, bortfald el.lign. af ansøgningen træffer told- og skatteforvaltningen afgørelse om, hvorvidt kriterierne for at betale afgift efter denne bestemmelse var opfyldt i den periode, hvor køretøjet var taget i brug efter stk. 4. Told- og skatteforvaltningen tilbagebetaler eventuelle forudbetalte beløb, som vedrører den del af afgiftsperioden opgjort som hele måneder, jf. stk. 2 og 3, som ligger efter tidspunktet for enten afslaget på ansøgningen eller bortfald el.lign. af ansøgningen, med fradrag af 15 pct., dog fradrag på mindst 8.500 kr.«

Stk. 4-13 bliver herefter stk. 6-15.

Stk. 4. For betaling af afgiften og renter efter stk. 2, 3, 7 og 8 hæfter leasingvirksomheden. Tillades overdragelse af en leasingkontrakt efter stk. 6, nr. 2, hæfter erhververen af leasingkontrakten for betaling af afgift og renter.

Stk. 5. ---

5. I § 3 b, stk. 4, 1. pkt., der bliver stk. 6, 1. pkt., ændres »7 og 8« til: »10 og 11«, og i stk. 4, 2. pkt., der bliver stk. 6, 2. pkt., ændres »stk. 6« til: »stk. 8«.

Stk. 6. Hvis leasingaftalen ændres eller afbrydes eller det leasede køretøj ændrer afgiftsmæssig identitet, skal nummerpladerne afleveres og køretøjet afmeldes fra Køretøjsregisteret. Afbrydes en leasingaftale som nævnt i 1. pkt., tilbagebetaler told- og skatteforvaltningen den afgift og rente, der eventuelt er betalt for meget for afgiftsperioden, jf. stk. 2 og 3. 1. pkt. finder ikke anvendelse for følgende ændringer af leasingaftalen, forudsat at ændringen ikke fører til omberegning af den betalte afgift efter stk. 2 og 3, medmindre afgiften genberegnes i medfør af § 9 a, og forudsat at de øvrige betingelser for betaling af afgift efter stk. 2 og 3 fortsat er opfyldt:

1-3) ---

4) En ændring i form af en tilføjelse, en ændring eller et fravalg af en serviceydelse eller udstyr, der eftermonteres på køretøjet. Aftalen skal indeholde en nøjagtig beskrivelse af serviceydelsen eller udstyret og de økonomiske konsekvenser heraf for leasingaftalen.

5) En ændring af leasingaftalens vilkår, hvor ændringen på forhånd er nøjagtigt beskrevet i leasingaftalen.

6) En ændring af leasingaftalens vilkår, der er påkrævet i medfør af ny ufravigelig lovgivning.

7) ---

Stk. 7-8. ---

Stk. 9. Told- og skatteforvaltningen offentliggør standardformularer til indgåelse af leasingaftaler. For virksomheder, som er hjemmehørende her i landet, er opnåelse af tilladelse efter stk. 1 betinget af, at disse standardformularer anvendes ved indgåelse af leasingaftaler.

Stk. 10. Leasingaftaler, som indgås af virksomheder, som ikke er hjemmehørende her i landet, og som ikke anvender de standardformularer, der er nævnt i stk. 9, skal forelægges told- og skatteforvaltningen ved ansøgningen om tilladelse efter stk.

6. I § 3 b, stk. 6, 3. pkt., der bliver stk. 8, 3. pkt., ændres »1. pkt. finder ikke anvendelse for følgende ændringer af leasingaftalen, forudsat at« til: »Uanset 1. pkt. kan der foretages følgende ændringer i leasingaftalen uden told- og skatteforvaltningens fornyede godkendelse efter stk. 1, når«.

7. § 3 b, stk. 6, nr. 4-6, der bliver stk. 8, nr. 4-6, ophæves.

Nr. 7 bliver herefter nr. 4.

8. I § 3 b, stk. 6, der bliver stk. 8, indsættes efter nr. 7, der bliver nr. 4, som nyt nummer:

»5) En ændring, som er uden betydning for opnåelse af tilladelse efter stk. 1.«

9. § 3 b, stk. 9, der bliver stk. 11, affattes således:

»*Stk. 11.* Ændres leasingaftalen i andre end de i stk. 8 opregnede tilfælde, uden at aftalen med de ønskede ændringer indsendes til told- og skatteforvaltningen til godkendelse, og anvendes køretøjet uanset forpligtelsen i stk. 8, 1. pkt., efter det tidspunkt, hvor den pågældende ændring er foretaget, forfalder den fulde registreringsafgift for køretøjet efter § 1, stk. 1, opgjort efter reglerne i §§ 4-5 e fra ændringstidspunktet.«

10. I § 3 b, stk. 10, 1. pkt., der bliver stk. 12, 1. pkt., udgår », som indgås af virksomheder, som ikke er hjemmehørende her i landet, og som ikke anvender de standardformularer, der er nævnt i stk. 9,«.

1. Leasingaftaler omfattet af stk. 1 skal indeholde følgende oplysninger:

1-10) ---

Stk. 11-12. ---

Stk. 13. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om told- og skatteforvaltningens behandling af ansøgninger om tilladelse til betaling af registreringsafgift efter denne paragraf, jf. stk. 1. Skatteministeren kan desuden fastsætte nærmere regler om told- og skatteforvaltningens behandling af ansøgninger om tilladelse til at angive afgift efter § 14, også for så vidt angår betaling af registreringsafgift efter denne paragraf, jf. stk. 12.

§ 7 b. ---

Stk. 2-6. ---

Stk. 7. Skal der indhentes synsrapport efter § 7 c, stk. 1, hæves godtgørelsesbeløbet med 300 kr. (2010-niveau). Beløbet reguleres fra 2015 efter personskattelovens § 20.

§ 7 c. Sammen med en anmodning om godtgørelse af afgiften efter § 7 b for et køretøj, der, regnet fra anmodningens indgivelse, første gang er registreret for mere end 10 år siden, skal der afleveres en synsrapport om køretøjets stand, jf. § 10, stk. 3. Det skal af synsrapporten endvidere fremgå, at køretøjet er i køreklar stand. Synsrapporten må ikke være ældre end 4 uger, regnet fra anmodningens indgivelse. Told- og skatteforvaltningen kan i øvrigt bestemme, at der skal indhentes en sådan synsrapport vedrørende et køretøj, der ikke er omfattet af 1. pkt., før godtgørelse udbetales. Afgiften godtgøres af told- og skatteforvaltningen, når køretøjets afgiftspligtige værdi er fastslået og told- og skatteforvaltningen har modtaget dokumentation for køretøjets afmeldelse fra Køretøjsregisteret og udførsel her fra landet.

Stk. 2. Afgiften udbetales til køretøjets ejer. Er ejeren omfattet af lov om opkrævning af skatter og afgifter m.v., udbetales afgiften efter den lov. Afgiften udbetales senest 3 uger efter modtagelsen af dokumentation i henhold til stk. 1. Såfremt told- og skatteforvaltningen ikke kan godkende dokumentationen eller på grund af modtagerens forhold

11. I § 3 b, stk. 13, der bliver stk. 15, indsættes efter 1. pkt. som nyt punktum:

»Skatteministeren kan endvidere fastsætte nærmere regler om kriterier for ibrugtagning af køretøjer i medfør af stk. 4 og de administrative eller sanktionsmæssige konsekvenser af denne ibrugtagning, jf. stk. 5.«

12. I § 3 b, stk. 13, 2. pkt., der bliver stk. 15, 3. pkt., ændres »stk. 12« til: »stk. 14«.

13. § 7 b, stk. 7, ophæves.

14. I § 7 c, stk. 1, 1. pkt., udgår »for et køretøj, der, regnet fra anmodningens indgivelse, første gang er registreret for mere end 10 år siden,«.

15. I § 7 c, stk. 1, 2. pkt., ændres »køreklar stand« til: »registreringsklar stand«.

16. I § 7 c, stk. 1, 4. pkt., ophæves.

17. I § 7 c, stk. 2, 3. pkt., ændres »3 uger« til: »9 uger«.

18. I § 7 c, stk. 2, 6. pkt., ændres »3 måneder« til: »6 måneder«.

ikke kan foretage den nødvendige kontrol af køretøjets værdi på udførselstidspunktet, afbrydes fristen, indtil den nødvendige dokumentation foreligger eller kontrollen kan foretages. Udbetalingsfristen i 3. pkt. suspenderes med henblik på modregning i godtgørelse af afgiften efter § 7 b i tilfælde, hvor der er behov for nærmere undersøgelser af konstaterede restanceforhold til det offentlige. Suspensionen efter 5. pkt. skal være så kort som muligt og må ikke overstige 3 måneder fra modtagelsen af anmodningen om godtgørelse efter stk. 1.

Stk. 3-5. ---

§ 9 a. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Fastsættes køretøjets afgiftspligtige værdi efter stk. 2, kan der for leasingkøretøjer samtidig hermed og efter anmodning foretages en opgørelse af afgiftsdifference i medfør af § 3 b, stk. 7, med udgangspunkt i køretøjets afgiftspligtige værdi fastsat ved første registrering, og uanset at leasingforholdet ikke ophører på dette tidspunkt. Foretages en sådan opgørelse af afgiftsdifference, medtages perioden, som opgørelsen vedrører, ikke ved senere opgørelser af afgiftsdifference for det samme køretøj.

Stk. 4-6. ---

§ 14. En virksomhed kan registreres hos told- og skatteforvaltningen, jf. § 15, med den virkning, at virksomheden kan

19. I § 7 c indsættes som *stk. 6* og *7*:

»*Stk. 6.* Sammen med en anmodning om godtgørelse af afgiften efter § 7 b for et køretøj betales et gebyr på 1.950 kr. Gebyret betales af den, der anmoder om godtgørelsen.

Stk. 7. Skatteministeren fastsætter de nærmere regler for gebyret.«

20. § 7 c, *stk. 6* og *7*, affattes således:

»*Stk. 6.* Sammen med en anmodning om godtgørelse af afgiften efter § 7 b for et køretøj betales et gebyr, som betales af den, der anmoder om godtgørelsen.

Stk. 7. Skatteministeren fastsætter de nærmere regler for gebyret, herunder beløbets størrelse.«

21. I § 9 a, *stk. 3, 1. pkt.*, ændres »§ 3 b, *stk. 7*« til: »§ 3 b, *stk. 10*«.

- 1) angive afgiften af et køretøj,
 - 2) angive godtgørelsen af afgift af et køretøj ved eksport af køretøjet, jf. § 7 b, og
 - 3) ---
- Stk. 2.* ---

§ 16. ---

Stk. 2. En registreret virksomhed kan til told- og skatteforvaltningen angive godtgørelsen efter § 7 b af afgift af et køretøj.

Stk. 3. En angivelse skal indeholde de oplysninger, der er nødvendige til kontrol af den angivne afgift eller godtgørelse.

§ 20. ---

Stk. 2-8. ---

Stk. 9. Stk. 1 og 2 gælder ikke i tilfælde som nævnt i § 3 a, stk. 5, § 3 b, stk. 4, og § 17, stk. 1.

§ 21. Der skal udfærdiges skriftlig kontrakt ved en registreret virksomheds salg af et køretøj. Kontrakten skal omhandle køretøjet i den skikkelse, hvori det skal leveres til køberen, og indeholde nærmere oplysninger til identifikation af køretøjet, navn og adresse for sælger og køber, køretøjets fulde pris og prisen uden afgift efter denne lov. Kontrakten eller en genpart heraf skal bero hos sælgeren i mindst 5 år og skal på begæring af told- og skatteforvaltningen stilles til rådighed for kontrollen. Tilsvarende skriftlig kontrakt skal oprettes vedrørende køretøjer, der sælges efter at være repareret eller ombygget på en måde, som medfører afgiftspligt efter denne lov.

Stk. 2. Der må ikke oprettes andre kontrakter end den i stk. 1 nævnte vedrørende salg af de pågældende køretøjer, og der må ikke vedrørende køretøjernes omsætning træffes aftaler, der ikke fremgår af denne kontrakt.

§ 25. Told- og skatteforvaltningen kan forlange ethvert køretøj fremstillet til eftersyn, for så vidt det skønnes nødvendigt af afgiftsmæssige grunde. Enhver køber, sælger eller leverandør af køretøjer eller dele til fremstilling af køretøjer skal efter anmodning give told- og skatteforvaltningen, skatteankeforvaltningen, et motorankenævns eller Lands-

22. I § 14, stk. 1, nr. 1, ændres »et køretøj,« til: »et køretøj og«.

23. § 14, stk. 1, nr. 2, ophæves.

Nr. 3 bliver herefter nr. 2.

24. § 16, stk. 2, ophæves.

Stk. 3 bliver efter stk. 2.

25. I § 16, stk. 3, der bliver stk. 2, udgår »eller godtgørelse«.

26. I § 20, stk. 9, ændres »§ 3 b, stk. 4« til: »§ 3 b, stk. 6«.

27. I § 21, stk. 1, 1. pkt., ændres »en registreret virksomheds salg« til: »en virksomheds køb eller salg«.

28. I § 21, stk. 1, 3. pkt., indsættes efter »bero hos«: »køberen og«.

29. I § 21, stk. 2, indsættes efter »nævnte vedrørende«: »køb eller«.

30. I § 25, stk. 1, 2. pkt., indsættes efter »fremstilling af køretøjer«: », enhver, der erhvervsmæssigt udlejer køretøjer, og enhver fysisk eller juridisk person, der er interesseforbunden med eller nærtstående til en sådan køber, sælger, leverandør eller udlejer, jf. ligningslovens § 2, stk. 1-4,«, og »for-nødne« ændres til: »nødvendige«.

skatteretten de fornødne oplysninger til brug ved beregning af afgiften. Enhver bruger af motorkøretøjer omfattet af § 3 a, stk. 1, 3, 4 eller 9, § 3 b, stk. 1, og § 3 c, stk. 1, skal efter anmodning give told- og skatteforvaltningen de nødvendige oplysninger til brug ved beregningen af afgiften.

Stk. 2. Told- og skatteforvaltningen har, hvis det skønnes nødvendigt, til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse adgang til at foretage eftersyn hos registrerede virksomheder samt hos andre virksomheder, der erhvervsmæssigt afsætter afgiftspligtige køretøjer. Told- og skatteforvaltningen har efter samme regler som nævnt i 1. pkt., adgang til at efterse køretøjer, forretningsbøger, øvrige regnskabsmateriale samt korrespondance m.v. hos disse virksomheder. I det omfang oplysninger som nævnt i 2. pkt. er registreret elektronisk, omfatter myndighedernes adgang til disse oplysninger også en elektronisk adgang hertil.

Stk. 3-5. ---

§ 27. Med bøde straffes den, der forsætligt eller groft uagtsomt

1) ---

2) overtræder § 3 b, stk. 6, 1. pkt., og stk. 8, 1. pkt., § 9, stk. 1 og 2, § 9 a, stk. 4, § 16, § 19, stk. 1, § 21, stk. 1 og 2, § 24, § 25, stk. 1, 3 og 5,

3) anvender et afgiftspligtigt køretøj, som ikke er afgiftsberigtiget, eller for hvilket der ikke er meddelt tilladelse efter bestemmelserne i § 3 a, stk. 1, 3, 4 og 10, § 3 b, stk. 1, og § 3 c, stk. 1,

4-6) ---

31. I § 25, *stk. 2, 1. pkt.* ændres »samt hos andre virksomheder, der erhvervsmæssigt afsætter afgiftspligtige køretøjer« til: », hos andre virksomheder, der erhvervsmæssigt afsætter eller udlejer afgiftspligtige køretøjer, og hos fysiske eller juridiske personer, der er interesseforbundne med eller nærtstående til sådanne virksomheder, jf. ligningslovens § 2, stk. 1-4«.

32. Efter § 25 indsættes:

»§ 25 a. Efterkommes en anmodning om oplysninger efter § 25, stk. 1, 4 og 5, ikke, kan told- og skatteforvaltningen give pålæg om, at oplysningerne skal indsendes inden en fastsat frist, og pålægge daglige tvangsbøder fra fristens overskridelse indtil pålægget efterkommes.

Stk. 2. Landsskatteretten eller skatteankeforvaltningen kan tillægge en klage over et pålæg efter stk. 1 opsættende virkning, hvis særlige omstændigheder taler derfor. Landsskatterettens afgørelse kan træffes af en retsformand.«

33. I § 27, *stk. 1*, ændres »den, der« til: »den, som«.

34. I § 27, *stk. 1, nr. 2*, ændres »§ 3 b, stk. 6, 1. pkt., og stk. 8, 1. pkt.« til: »§ 3 b, stk. 4, stk. 5, 2. pkt., stk. 8, 1. pkt., og stk. 10, 1. pkt.«, og »§ 24,« ændres til: »§ 24 eller«.

35. I § 27, *stk. 1, nr. 3*, indsættes efter »§ 3 c, stk. 1,«: »jf. dog § 3 b, stk. 4,«.

Fodnote 1. Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/413/EU af 11. marts 2015 om fremme af grænseoverskridende udveksling af oplysninger om trafiksikkerhedsrelaterede færdselslovsovertrædelser (CBE-direktivet), EU-Tidende 2015, nr. L 68, side 9.

I lov om registrering af køretøjer, jf. lovbekendtgørelse nr. 223 af 27. februar 2019, som ændret ved § 3 i lov nr. 715 af 25. juni 2010, foretages følgende ændringer:

1. I *fodnoten* til lovens titel indsættes efter »Rådets direktiv«: »2014/46/EU af 3. april 2014 om ændring af Rådets direktiv 1999/37/EF om registreringsdokumenter for motorkøretøjer, EU-tidende 2014 nr. L 127, s. 129, og Europaparlamentets og Rådets«.

2. Efter § 17 indsættes:

»§ 17 a. Told- og skatteforvaltningen kan udveksle oplysninger med den kompetente myndighed i en medlemsstat i Den Europæiske Union med henblik på at foretage elektronisk søgning i oplysninger fra Køretøjsregisteret og det tilsvarende nationale udenlandske register til brug for efterforskning af mistanke om momssvig og med henblik på at opdage momssvig, og til brug for registrering af køretøjer og opkrævning af registreringsafgift og andre køretøjsrelaterede afgifter.«

§ 3

I affalds- og råstofafgiftsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 412 af 21. april 2017, som ændret ved § 1 i lov nr. 1728 af 27. december 2018, foretages følgende ændring:

1. I § 33, *stk. 1*, ændres »den, der« til: »den, som«.

§ 33. Medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, straffes med bøde den, der forsætligt eller groft uagtsomt

1-8) ---

Stk. 2-4. ---

§ 4

I lov om afgift af hermetisk forseglede nikkell-cadmium-akkumulatorer (lukkede nikkell-cadmium-batterier), jf. lovbekendtgørelse nr. 244 af 10. marts 2017, som ændret ved § 1 i lov nr. 1431 af 5. december 2018 og § 2 i lov nr. 1728 af 27. december 2018, foretages følgende ændring:

§ 32. Med bøde straffes den, der forsætligt eller groft uagtsomt

1-6) ---

Stk. 2-4. ---

§ 40. Med bøde straffes den, der forsætligt eller groft uagtsomt

1-6) ---

Stk. 2-4. ---

§ 7. Personer med varigt nedsat funktionsevne, som efter lov om social service kan opnå støtte til erhvervelse af en bil, fritages for afgiften, hvis bilen er benzindreven. Er bilen dieseldreven, betales afgift efter de i § 3, stk. 1, under B fastsatte satser for udligningsafgift. Afgiftsfritagelsen og -nedsættelsen gælder kun, så længe køretøjet er registreret for og benyttes af den pågældende.

Stk. 2. Stk. 1 finder tilsvarende anvendelse på tillæg for privat anvendelse efter § 3 a, men ikke på tillæg for partikeludledning efter § 3 b.

§ 15. Med bøde straffes den, der forsætligt eller groft uagtsomt afgiver urigtige eller vildledende oplysninger til brug ved

1-4) ---

Stk. 2-4. ---

§ 15 a. ---

Stk. 2. ---

1. I § 32, stk. 1, ændres »den, der« til: »den, som«.

§ 5

I lov om afgift af bekæmpelsesmidler, jf. lovbe- kendtgørelse nr. 232 af 26. februar 2015, som ænd- ret ved § 3 i lov nr. 1728 af 27. december 2018, foretages følgende ændring:

1. I § 40, stk. 1, ændres »den, der« til: »den, som«.

§ 6

I brændstofforbrugsafgiftsloven, jf. lovbe- kendtgørelse nr. 1453 af 30. november 2018, som ænd- ret ved § 2 i lov nr. 1730 af 27. december 2018, foretages følgende ændringer:

1. I § 7 indsættes som nye stykker:

»Stk. 2. Kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om fritagelse for afgifter efter stk. 1, 1. og 2. pkt. Told- og skatteforvaltningen træffer afgørelse om ophør af afgiftsfritagelsen efter stk. 1, 3. pkt.

Stk. 3. Kommunalbestyrelsens afgørelser efter stk. 1, 1. og 2. pkt., kan påklages til Ankestyrelsen. Told- og skatteforvaltningens afgørelser efter stk. 1, 3. pkt., kan påklages til Landsskatteretten.

Stk. 2 bliver herefter til stk. 4.

2. I § 15, stk. 1, ændres »den, der« til: »den, som«.

Stk. 3. Betales bøden ikke rettidigt, inddrives beløbet med påløbne renter af restanceinddrivelsesmyndigheden. Der er udpantningsret for beløbet. Inddrivelse kan ske ved lønindeholdelse efter reglerne herom i kildeskatteloven. Reglerne om eftergivelse i opkrævningslovens §§ 15, 15 a og 15 b finder tilsvarende anvendelse.

§ 17. Medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, straffes med bøde den, der forsætligt eller groft uagtsomt

1-3) ---

Stk. 2-4. ---

§ 26. Med bøde straffes den, der forsætligt eller groft uagtsomt:

1-6) ---

Stk. 2-7. ---

§ 15. Med bøde straffes den, der forsætligt eller groft uagtsomt:

1-2) ---

3. I § 15 a, *stk. 3, 4. pkt.*, ændres »opkrævningslovens §§ 15, 15 a og 15 b« til: »§§ 13-15 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige«.

§ 7

I lov om afgift af cfc og visse industrielle drivhusgasser (cfc-afgiftsloven), jf. lovbekendtgørelse nr. 69 af 17. januar 2017, som ændret ved § 2 i lov nr. 1431 af 5. december 2018 og § 4 i lov nr. 1728 af 27. december 2018, foretages følgende ændring:

1. I § 17, *stk. 1*, ændres »den, der« til: »den, som«.

§ 8

I chokoladeafgiftsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1010 af 3. juli 2018, som ændret ved § 1 i lov nr. 1686 af 26. december 2017 og § 5 i lov nr. 1728 af 27. december 2018, foretages følgende ændring:

1. I § 26, *stk. 1*, ændres »den, der« til: »den, som«.

§ 9

I lov om kuldioxidafgift af visse energiprodukter, jf. lovbekendtgørelse nr. 321 af 4. april 2011, som ændret bl.a. ved § 3 i lov nr. 903 af 4. juli 2013 og senest ved § 1 i lov nr. 331 af 30. marts 2019, foretages følgende ændring:

1. I § 15, *stk. 1*, ændres »den, der« til: »den, som«.

Stk. 2-5. ---

§ 10

I lov om afgift af elektricitet, jf. lovbekendtgørelse nr. 308 af 24. marts 2017, som ændret senest ved § 2 i lov nr. 331 af 30. marts 2019, foretages følgende ændring:

§ 15. Med bøde straffes den, der forsætligt eller groft uagtsomt:

1-2) ---

Stk. 2-4. ---

1. I § 15, *stk. 1*, ændres »den, der« til: »den, som«.

§ 11

I emballageafgiftsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1236 af 4. oktober 2016, som ændret ved § 3 i lov nr. 1431 af 5. december 2018, § 1 i lov nr. 1434 af 5. december 2018 og § 6 i lov nr. 1728 af 27. december 2018, foretages følgende ændring:

§ 18. Med bøde straffes den, der forsætligt eller groft uagtsomt:

1.-6. ---

Stk. 2-7. ---

1. I § 18, *stk. 1*, ændres »den, der« til: »den, som«.

§ 12

I lov om forskellige forbrugsafgifter, jf. lovbekendtgørelse nr. 126 af 22. februar 2018, som ændret ved § 5 i lov nr. 1431 af 5. december 2018 og § 8 i lov nr. 1728 af 27. december 2018, foretages følgende ændring:

§ 22. Med bøde straffes den, der forsætligt eller groft uagtsomt:

1-5) ---

Stk. 2-4. ---

1. I § 22, *stk. 1*, ændres »den, der« til: »den, som«.

§ 13

I lov om afgift af naturgas og bygas m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 312 af 1. april 2011, som ænd-

ret senest ved § 3 i lov nr. 331 af 30. marts 2019, foretages følgende ændring:

§ 21. Med bøde straffes den, der forsætligt eller groft uagtsomt

1-4) ---

Stk. 2-4. ---

1. I § 21, *stk. 1*, ændres »den, der« til: »den, som«.

§ 14

I lov om afgift af konsum-is, jf. lovbekendtgørelse nr. 127 af 22. februar 2018, som ændret ved § 6 i lov nr. 1431 af 5. december 2018 og § 9 i lov nr. 1728 af 27. december 2018, foretages følgende ændring:

§ 10. Med bøde straffes den, der forsætligt eller groft uagtsomt:

1-4) ---

Stk. 2-4. ---

1. I § 10, *stk. 1*, ændres »den, der« til: »den, som«.

§ 15

I lov om afgift af stenkul, brunkul og koks m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1080 af 3. september 2015, som ændret senest ved § 4 i lov nr. 331 af 30. marts 2019, foretages følgende ændring:

§ 20. Med bøde straffes den, der forsætligt eller groft uagtsomt:

1-5) ---

Stk. 2-4. ---

1. I § 20, *stk. 1*, ændres »den, der« til: »den, som«.

§ 16

I lov om afgift af kvælstof indeholdt i gødninger m.m., jf. lovbekendtgørelse nr. 1357 af 18. november 2016, som ændret ved § 7 i lov nr. 1431 af 5. december 2018, § 11 i lov nr. 1728 af 27. december 2018 og § 56 i lov nr. 338 af 2. april 2019, foretages følgende ændring:

§ 34. Med bøde straffes den, der forsætligt eller groft uagtsomt

1-5) ---

1. I § 34, *stk. 1*, ændres »den, der« til: »den, som«.

Stk. 2-4. ---

§ 17

I lov om afgift af kvælstofoxider, jf. lovbekendtgørelse nr. 1144 af 13. oktober 2017, som ændret ved § 1 i lov nr. 1385 af 28. december 2011, § 5 i lov nr. 104 af 13. februar 2018 og § 12 i lov nr. 1728 af 27. december 2018, foretages følgende ændring:

§ 21. Med bøde straffes den, der uagtsomt

1-5) ---

Stk. 2-4. ---

1. I § 21, *stk. 1*, ændres »den, der« til: »den, som«.

§ 18

I lystfartøjsforsikringsafgiftsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 165 af 8. februar 2017, som ændret ved § 13 i lov nr. 1728 af 27. december 2018 og § 2 i lov nr. 85 af 30 januar 2019, foretages følgende ændring:

§ 11. Med bøde straffes den, der forsætligt eller groft uagtsomt:

a. -b. ---

Stk. 2-5. ---

1. I § 11, *stk. 1*, ændres »den, der« til: »den, som«.

§ 19

I lov om energiafgift af mineralolieprodukter m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1118 af 26. september 2014, som ændret senest ved § 5 i lov nr. 331 af 30. marts 2019, foretages følgende ændring:

§ 25. Med bøde straffes den, der forsætligt eller groft uagtsomt

1-5) ---

Stk. 2-4. ---

1. I § 25, *stk. 1*, ændres »den, der« til: »den, som«.

§ 20

I motoransvarsforsikringsafgiftsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 213 af 27. februar 2017, foretages følgende ændring:

§ 10. Med bøde straffes den, der forsætligt eller groft uagtsomt:

a-b) ---

Stk. 2-5. ---

1. I § 10, *stk. 1*, ændres »den, der« til: »den, som«.

§ 21

I lov om afgift af visse klorerede opløsningsmidler, jf. lovbekendtgørelse nr. 432 af 2. maj 2017, som ændret ved § 11 i lov nr. 1431 af 5. december 2018 og § 16 i lov nr. 1728 af 27. december 2018, foretages følgende ændring:

§ 31. Med bøde straffes den, der forsætligt eller groft uagtsomt

1-6) ---

Stk. 2-4. ---

1. I § 31, *stk. 1*, ændres »den, der« til: »den, som«.

§ 22

I lov om afgift af skadesforsikringer, jf. lovbekendtgørelse nr. 1482 af 6. december 2017, som ændret ved § 17 i lov nr. 1728 af 27. december 2018, foretages følgende ændring:

§ 16. Med bøde straffes den, der forsætligt eller groft uagtsomt:

1-2) ---

Stk. 2-4. ---

1. I § 16, *stk. 1*, ændres »den, der« til: »den, som«.

§ 23

I lov om afgift af spildevand, jf. lovbekendtgørelse nr. 1323 af 11. november 2016, som ændret ved § 8 i lov nr. 1558 af 13. december 2016 og § 6 i lov nr. 331 af 30. marts 2019, foretages følgende ændring:

§ 21. Med bøde straffes den, der forsætligt eller groft uagtsomt

1-2) ---

Stk. 2-4. ---

1. I § 21, *stk. 1*, ændres »den, der« til: »den, som«.

§ 24

§ 33. Med bøde straffes den, der forsætligt eller groft uagtsomt

1-2) ---

Stk. 2-4. ---

I lov om afgifter af spil, jf. lovbekendtgørelse nr. 337 af 7. april 2016, som ændret ved § 2 i lov nr. 686 af 8. juni 2017, § 2 i lov nr. 1725 af 27. december 2018, § 18 i lov nr. 1728 af 27. december 2018 og § 8 i lov nr. 324 af 30. marts 2019, foretages følgende ændring:

1. I § 33, *stk. 1*, ændres »den, der« til: »den, som«.

§ 25

I spiritusafgiftsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 82 af 21. januar 2016, som ændret ved § 2 i lov nr. 947 af 20. december 1999, § 2 i lov nr. 1554 af 13. december 2016, § 5 i lov nr. 1686 af 26. december 2017 og § 3 i lov nr. 104 af 13. februar 2018, foretages følgende ændring:

§ 31. Med bøde straffes den, der forsætligt eller groft uagtsomt:

1-6) ---

Stk. 2-7. ---

1. I § 31, *stk. 1*, ændres »den, der« til: »den, som«.

§ 26

I lov om afgift af svovl, jf. lovbekendtgørelse nr. 335 nr. af 18 marts 2015, som ændret ved § 8 i lov nr. 1893 af 29. december 2015, § 9 i lov nr. 1558 af 13. december 2016, § 7 i lov nr. 474 af 17. maj 2017, § 19 i lov nr. 1728 af 27. december 2018 og § 7 i lov nr. 331 af 30. marts 2019, foretages følgende ændring:

§ 29. Med bøde straffes den, der forsætligt eller groft uagtsomt

1-5) ---

Stk. 2-4. ---

1. I § 29, *stk. 1*, ændres »den, der« til: »den, som«.

§ 27

I tinglysningsafgiftsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 843 af 9. august 2019, som ændret ved § 4 i lov nr. 526 af 7. juni 2006, § 20 i lov nr. 1728 af 27. december 2018 og § 4 i lov nr. 270 af 26. marts 2019, foretages følgende ændring:

§ 30. Med bøde straffes den, der forsætligt eller groft uagtsomt

1-2) ---

Stk. 2-4. ---

1. I § 30, *stk. 1*, ændres »den, der« til: »den, som«.

§ 28

I tobaksafgiftsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 19 af 8. januar 2018, som ændret ved § 21 i lov nr. 1728 af 27. december 2018, foretages følgende ændring:

§ 25. Med bøde straffes den, der forsætligt eller groft uagtsomt

1-5) ---

Stk. 2-7. ---

1. I § 25, *stk. 1*, ændres »den, der« til: »den, som«.

§ 29

I lov om afgift af ledningsført vand, jf. lovbekendtgørelse nr. 962 af 27. juni 2013, som ændret senest ved § 2 i lov nr. 104 af 13. februar 2018, foretages følgende ændring:

§ 25. Med bøde straffes den, der forsætligt eller groft uagtsomt

1-3) ---

Stk. 2-4. ---

1. I § 20, *stk. 1*, ændres »den, der« til: »den, som«.

§ 30

I lov om vægtafgift af motorkøretøjer m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1261 af 7. november 2018, som ændret ved § 13 i lov nr. 1431 af 5. december 2018, § 22 i lov nr. 1728 af 27. december 2018 og § 11 i lov nr. 1730 af 27. december 2018, foretages følgende ændring:

§ 16. Personer med varigt nedsat funktionsevne, som efter lov om social service kan opnå støtte til erhvervelse af en bil, fritages for vægtafgift og tillægsafgift for privat anvendelse. Afgiftsfritagelsen gælder kun, så længe køretøjet er registreret for og benyttes af den pågældende.

§ 23. Med bøde straffes den, der forsætligt eller groft uagtsomt afgiver urigtige eller vildledende oplysninger eller fortier oplysninger til brug ved:

1-3) ---

Stk. 2-5. ---

§ 25. Med bøde straffes den, der forsætligt eller groft uagtsomt

1-7) ---

Stk. 2-7. ---

1. I § 16 indsættes som *stk. 2* og *3*:

»*Stk. 2.* Kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om fritagelse for afgifter efter *stk. 1, 1. pkt.* Told- og skatteforvaltningen træffer afgørelse om ophør af afgiftsfritagelsen efter *stk. 1, 2. pkt.*

Stk. 3. Kommunalbestyrelsens afgørelser efter *stk. 1, 1. pkt.*, kan påklages til Ankestyrelsen. Told- og skatteforvaltningens afgørelser efter *stk. 1, 2. pkt.*, kan påklages til Landsskatteretten.

2. I § 23, *stk. 1*, ændres »den, der« til: »den, som«.

§ 31

I øl- og vinafgiftsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 289 af 23. marts 2017, som ændret ved § 6 i lov nr. 1686 af 26. december 2017, § 6 i lov nr. 104 af 13. februar 2018, § 24 i lov nr. 1728 af 27. december 2018 og § 5 i lov nr. 270 af 26. marts 2019, foretages følgende ændring:

1. I § 25, *stk. 1*, ændres »den, der« til: »den, som«.